

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

ΕΡΥΘΡΟΣ + ΣΤΑΥΡΟΣ

ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ

1962

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Του, υπό την ύψηλην προστασίαν τής Α. Μ. του ΒΑΣΙΛΕΩΣ και τήν επίτιμον Προεδρίαν τής Α. Μ. τής ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 — 1941

Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 17ον

ΜΑΡΤΙΟΣ 1962

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λυκαβηττού 1, ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 613.571

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΑΡΘΡ. 6 Α. Ν. 1091

Διεύθυνσις Περιοδικού: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δώρα 8 Ίστρια 22

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 και Σόλωνος
Τιμή Φύλλου Δραχ. 1,50 — Έτησια συνδρομή Έστω. Δραχ. 12. Έξωτ. 10 σελλίνα ή 2 δολάρια

Η Συντακτική Επιτροπή αποφαινεται περι τής δημοσιεύσεως ή μη τών αποστελλομένων χειρογράφων, τά όποια δημοσιεύονται ή μη δέν επιστρέφονται.

ΕΞΟΦΑΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Παρακαλούμεν θερμώς: α) Τους καθυστερούντας τήν εξόφλησιν τής πρὸς τὸ περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπιστεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπροσώπως ΕΕΣΝ, Λυκαβηττού 1, Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

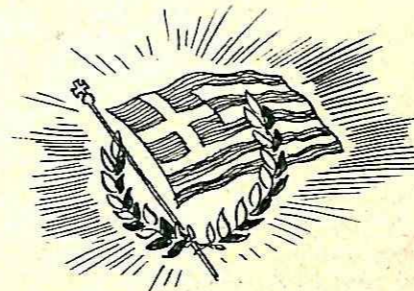
Τὸ Πνευματικὸν νόημα τῆς Ἐλευθερίας, Μ. Νικολαΐδη	σελ. 1	The ideal concept of Liberty, by M. Nicolaides Page	1
Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, Ε. Π. Φωτιάδου	» 2	Alexander Ypsilantis, by E. P. Photiades	» 2
Ε.Ε.Σ.	» 3	G.R.C. Movement	» 3
Εὐαγγελιστῆς Μάρκος, Κ. Παπαπαναγιώτου, β)	» 4	St. Marc, the Evangelist, by K. Papapanagiotou b) Praiseworthy actions of Juniors	» 4
Ἀξιότιμοι πράξεις Ἐρυθρῶν μαθητῶν	» 4	The Meteorites, by Ph.Karapiperis b) Through our History	» 5
Οἱ Μετεωρίται, Φ. Καραπιτέρη, β) Ξεφυλλίζοντας τὴν Ἱστορίαν μας	» 5	Atomic energy, by E. Stamatis, b) The ideal of Fatherland, by X. Chatzisarantos	» 6
Εἶδη ἀτομικῶν Ἀντιδραστήρων, Ε. Σταμάτη, β)	» 6	Boston, by N. Demitrocallis	» 7
Ἡ Ἰδέα τῆς πατρίδος Ε. Χατζησαράντου	» 7	Electroacoustics by G. Papas b) Healthy advice: the eyes	» 8
Βοστώνη, Ν. Δημητροκάλλη	» 7	Captain Grant's children, by J. Vernes	» 9
Ἡλεκτροακουστική, Γ. Παππά, β) Ὑγιεινὲς συμβουλές: τὰ μάτια	» 8	Paleon Patron Germanos, by Ach. Boucouvalas	» 10
Τὰ τέκνα τοῦ Πλοιάρχου Γκράν, Ι. Βέρν	» 9	b) Dangers at Home	» 10
Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, Ἀχ. Μπουκουβάλα, β) Οἱ κίνδυνοι στὸ σπίτι	» 10	Lent in Middle Ages, by P. Kalonaros	» 11
Τὰ Σαρακοστιανὰ τῶν Μεσαίων, Π. Καλονάρου	» 11	Activity in pictures	» 12-13
Φωτογραφία δράσεως	» 12-13	«Kremydas» and «Potetsis» by B. Pavlides	» 14
Ὁ Κρεμμύδας καὶ ὁ Πουτέσης, Β. Παυλίδη	» 14	The Archeologist, by B. Economides	» 15
Ὁ Ἀρχαιολόγος, Β. Οικονομίδη	» 15	Trees in pots, by E. Anassis b) The Germs, c) In foreign lands (poem) by N. Chronis	» 16
Δένδρα μέσα σὲ γλάστρες, Ἐμ. Ἀνάση, β) Τὰ μικρόβια γ) Ξενητεία (ποίημα) Ν. Χρόνη	» 16	d) Spring (poem) by S. Kotsarides	» 16
δ) Ἀνοιξή (ποίημα) Σ. Κωτσαρίδη	» 16	The fox and its lamb, by Gl. Protopapas	» 17
Ἡ Ἀλεπού καὶ τὸ Ἀρνάκι τῆς, Γλ. Πρωτοπαπᾶ	» 17	New Era of Athletics, by Sp. Avlonites	» 18
Ἡ ἀγωνιστικὴ Κίνησις τῆς νέας Ἀθλητικῆς Περιόδου, Σπ. Αὐλωνίτη	» 18	Second hand bicycle, by C. Coloves	» 19
Τὸ μεταχειρισμένο ποδήλατο, Κ. Κολοβού	» 19	Your health: Mind your teeth	» 20
Γιὰ τὴν ὑγείαν σας: Προσοχὴ στὰ δόντια σας	» 20	G.R.C. Movement	» 21-22
Κίνησις Ε.Ε.Σ.Ν.	» 21-22	Pupils' contribution	» 23-24
Μαθητικὴ Συνεργασία	» 23-24	«Barbastomas»	» 25
Ὁ Μπαρμπαστόμας, Α.Β.	» 25	Front-cover: Alexander Ypsilantis	
Ἐξώφυλλον: Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης		Inside front-cover: To Greece (poem) by B. Charonites	
Ἐσωτερικὴ Ἐξώφυλλου: Στὴν Ἑλλάδα (ποίημα) Β. Χαρονίτη		Back-cover: Fatherland, Verses by St. Speranza, music by A. Panagiotopoulos	
Ὅπισθόφυλλον: Πατρίδα Ἑλλάδα: στίχοι Στ. Σπεράντζα—Μουσικὴ: Α. Παναγιωτοπούλου			

Β. ΧΑΡΩΝΙΤΗ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

— Πατρίδα ἠλιοφώτιστη, τῆς λεβεντιάς πατρίδα γῆ τῆς εὐφροσύνης, τοῦ καλοῦ, τῆς δόξας, τῆς σοφίας, χώρα, ποὺ πρώτη μίλησες τῆ γλῶσσα τῆς θυσίας — μικρὴ γωνιά περὶ φανῆ, τοῦ κόσμου ἠλιαχτίδα.

— Σὰν σήμερον πάλι ὑψώσες τῆς λευτεριάς τῆ δάδα κι ἔτσι στὰ μάτια τῆς ψυχῆς φαντάζεις πὺρ μεγάλη, πατρίδα μου τῆ δόξα σου δὲν ἔχει χώρα ἄλλη, μάννα γλυκειά, δλόλευκη, ἀθάνατη Ἑλλάδα.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Οἱ Ἕλληνες ἐνοιῶσαν πρῶτοι τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸν νόημα τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ μετὰ αὐτὸ τὸ νόημα τὴν ἀγάπησαν, τὴν πίστεψαν καὶ τὴν ἔκαμαν ἀπαραβάτον καὶ ἱερὸν κανόνα τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς τους.

«Καὶ μόνον ὁ χαρακτῆρισμὸς τοῦ δούλου εἶναι ἀτιμωτικός» — εἶπε ὁ Εὐριπίδης, μιλῶντας πρὶν ἀπὸ δυόμισιν χιλιάδες χρόνια γιὰ τοὺς δούλους — διότι «κάθε ἐνάρετος καὶ ἐντίμος ὑπῆρέτης δὲν ὑστερεῖ σὲ τίποτε ἀπὸ τὸν ἐλεύθερον ἄνθρωπον».

Καὶ ὁ Πλάτων, μετὰ τὸ στόμα τοῦ Ἰππία στὸν «Πρωταγόρα», λέγει γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: «Συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ συμπολίτες εἶναι ἀπὸ τῆ φύσεως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Καὶ γενικεύοντας τὸ νόημα τῆς Ἐλευθερίας ὁ Ἀριστοτέλης ἀποφαινεται: «Πᾶσα δουλεία παρὰ φύσιν ἐστίν».

Ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ πρῶτη στὸν κόσμον μετουσίωσε τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐλευθερίας σὲ ὕψιστον ἰδανικόν, τὴν καθιέρωσε εἰς κορυφαίαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀξίαν, τὴν συνδύασε καὶ τὴν συνταύτισε μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, μετὰ τὴν φιλοσοφίαν τῆς, τὴν λογοτεχνίαν τῆς καὶ τὴν καλλιτεχνίαν τῆς, μετὰ ὅλες τῆς ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς. Καὶ πρῶτη ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ — καὶ γιὰ πολλοὺς αἰῶνες μόνη, ἀκόμη καὶ σήμερον, ἂν ὄχι μόνη, πρῶτη πάλιν ἀνάμεσα σὲ λίγους — ἀκολούθησε πιστὰ τὸ ἰδανικόν τῆς Ἐλευθερίας σὰν λαμπρὸν ὀδηγητικὸν ἀστὲρὶν σὲ ὅλην τὴν πορείαν τῆς ἱστορίας τῆς, τῶν ἀγώνων τῆς καὶ τῶν θυσιῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων τῆς. Πρῶτη καὶ μόνη ἡ Ἑλλάδα ἔκαμε τὴν Ἐλευθερίαν ἱστορικὴν καὶ πνευματικὴν τῆς μοῖραν.

Ἄλλα καὶ πρῶτη εἰδίδαε στὸν κόσμον τὸ πνευματικὸν νόημα τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ τὸ εἰδίδαε ὄχι μόνον μετὰ τὸν

ἀθάνατον Ἑλληνικόν Λόγον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ ὑπέροχον Ἑλληνικὸν παράδειγμα. Πιστεύοντας βαθιά καὶ σταθερά ὅτι, χωρὶς τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν νόημα, ἡ ἀγάπη τῆς Ἐλευθερίας εἶναι ἕνας στενὸς καὶ στεῖρος ἐγωϊσμὸς, καὶ ὅτι ὁ ἀγῶνας γι' αὐτὴν ἐπεφέτει σὲ μιὰ τυφλὴ καὶ βάρβαρη τοπικιστικὴ ἐπιδίωξι ἀγωνιζόμενα πάντα ὄχι μόνον γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν. Καὶ δὲν πάλευε γιὰ νὰ τὴν φέρῃ καὶ νὰ τὴν στηρίξῃ στὴ δικὴ τῆς μόνον γῆν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὴν μεταδώσῃ σ' ὅλοκληρὴν τὴν γῆν, σὲ ὅλες τῆς χώρες καὶ τοὺς λαοὺς, ὡς ἱερὸν δικαίωμα καὶ ὑπέρτατην χαρὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνεκτίμητον παράγοντα ἀληθινοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ὅπλα τῆς δὲν ἦσαν ποτὲ ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ὕλικὴ δύναμις, ἀλλὰ ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Καὶ μετὰ αὐτὰ ἀγωνιζόμενα πάντα. Καὶ μετὰ αὐτὰ νικούσε, εἴτε ὅταν κατατρόπωνε τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐλευθερίας, εἴτε ὅταν, ὑποκύπτοντας προσωρινὰ μπροστὰ στὴν δύναμιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ὕλης, κέρδιζε πάντα τὴν δόξα, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὴ μιὰ νίκη, μιὰ ὥραϊα, μεγάλη καὶ ἀληθινὴ νίκη, ποὺ στεφανώνει γιὰ πάντα τὰ μέτωπα τῶν Ἐθνῶν καὶ τοὺς χαρίζεται τὴν ἀθανασία, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ στὸ τέλος ὅπως δὴποτε καὶ τὴν πραγματικὴν νίκη.

Ἔτσι, καὶ ὅταν ἔχανε τὴ μάχη, νικούσε καὶ κατακούσε πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ τοὺς ἀντιπάλους τῆς. Καὶ ὅταν νικούσε, ἀξιοποιούσε τὴν νίκη τῆς μετὰ τὸν Λόγον καὶ τὴν Τέχνην, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὄχι μόνον τὴν Ἑλλάδα παρὰ καὶ γενικώτερα τὸ Πνεῦμα καὶ τὸν Πολιτισμὸν. Χαρακτῆριστικὸν εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν Ἀθηναίων ἔπειτα ἀπὸ τὴν περιλαμπρὴν νίκη τῶν Μαραθῶνα. Ἄντι νὰ θελήσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰ πλοῦσια καὶ πολῦτιμα λάφυρα, γιὰ νὰ

ἐξασφαλίσουν ὕλικὰ κέρδη καὶ πλεονεκτήματα, τὰ χρησιμοποίησαν γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἐξαισία ἔργα τέχνης καὶ πνεύματος.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ λάφυρα ὁ Φειδίας εἶχε πλάσει τὸ μεγάλο χάλκινο ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς στὴν Ἀκρόπολιν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ λάφυρα ἄλλοι καλλιτέχνες εἶχαν κατασκευάσει χάλκινες εἰκόνες θεῶν καὶ ἡρώων, ποὺ ἀποτέθηκαν στοὺς Δελφοὺς. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ λάφυρα ἐχτίσθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ ἱερὸν τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος.

Καὶ μιὰ ἀπὸ τῆς πρῶτες σκέψεις τῶν νικητῶν ἦταν νὰ προκηρύξουν πνευματικὸν διαγωνισμὸν γιὰ τὸ καλύτερον ἔγκωμιον τοῦ ἄθλου τῶν Μαραθωνομάχων, μετὰ συμμετοχὴν τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σιμωνίδη καὶ ἄλλων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς. Καὶ οὕτως εἶναι ἀσχετὸς μετὰ τὴν νίκη ἔκκειν οἱ ἀσιεῖς πνευματικῆς συνθήκες, ποὺ εἶχαν ἀπὸ τότε δημιουργηθῆ, γιὰ νὰ καταλήξουν στὸν «Χρυσὸν Αἰῶνα» τοῦ Περικλέους.

Ἔτσι ἀντιλαμβάνονται πάντα, ἔτσι καὶ θ' ἀντιλαμβάνονται πάντα οἱ Ἕλληνες τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὑψηλὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐννοίαν, καὶ αὐτὴν τὴν πλατεῖαν ἀντίληψιν τοῦ πανανθρώπινου σκοποῦ τῆς Ἐλευθερίας σὺν βολίζει καὶ ἐκφράζει ἡ μεγάλη Ἑθνικὴ ἐπέτειος τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ, Δ/τοῦ τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης

Ποτέ, κατὰ τὴν μακρὰν περιόδον τῶν τραγικῶν περιπετειῶν τῆς φυλῆς μας, ποτὲ δὲν εἶχε λάβει τόσον σαφῆ καὶ τόσον πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς, ὅσον κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Εἰκοσιένα. Καὶ ἔκτοτε δὲν ὑπῆρξε πλέον Ἕλληνας νὰ μὴ ὀνειρεύεται τὴν ἀνάστασιν τῆς πατρίδος, μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου, ποὺ θὰ ἐστέγαζε ὅλα τὰ τέκνα τῆς ὑπὸ μιᾶν σημαίαν, ὑπὸ ἓνα ὄνομα, — τὸ ἑλληνικόν. Ὅχι πλέον ραγιαῖς. Οὔτε ρωμιός. Ἄλλὰ Ἕλληνας!

Ἴδου τὸ κατόρθωμα τῆς Βυζαντινῆς Ἰδέας, ἡ ὁποία, ὡς κινουσα, τὴν ἀνάστασιν τῆς πατρίδος, μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου, ποὺ θὰ ἐστέγαζε ὅλα τὰ τέκνα τῆς ὑπὸ μιᾶν σημαίαν, ὑπὸ ἓνα ὄνομα, — τὸ ἑλληνικόν. Ὅχι πλέον ραγιαῖς. Οὔτε ρωμιός. Ἄλλὰ Ἕλληνας!

Ἴδου τὸ κατόρθωμα τῆς Βυζαντινῆς Ἰδέας, ἡ ὁποία, ὡς κινουσα, τὴν ἀνάστασιν τῆς πατρίδος, μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου, ποὺ θὰ ἐστέγαζε ὅλα τὰ τέκνα τῆς ὑπὸ μιᾶν σημαίαν, ὑπὸ ἓνα ὄνομα, — τὸ ἑλληνικόν. Ὅχι πλέον ραγιαῖς. Οὔτε ρωμιός. Ἄλλὰ Ἕλληνας!

παιδεία θα υπηρετούν την Βυζαντινή Ίδεαν, — τὸν πόθον πρὸς ἀνάπλασιν τῆς πεσοῦσης Αὐτοκρατορίας.

Καὶ τὸ θαῦμα θὰ γίνη: Ὁ λαὸς τῆς Πελοποννήσου θὰ ψάλλῃ «τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθὶ Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ». Τὰ ἀγγέλματα τῆς νίκης θὰ ὀνομάζουσι τὸν Νικητάρην Ἀχιλλέα. Ὁ Νικητάρης θὰ ἀποκαλῆ τοὺς Τούρκους Περσιάνους, ἐνθουσιάζουσι τὴν κοινήν ἀσιατικὴν προέλευσιν παλαιῶν καὶ νέων ἐχθρῶν. Οἱ ναυτίλοι τοῦ Αἰγαίου θὰ βαπτίζουσι τὰ σκάφη των Ἄρην, Θεμιστοκλέα, Κίωνα, θὰ ἐξαντλοῦν τὸ ἀρχαῖον ὀνοματολόγιον, — καὶ ἡ Μπουμπουλίνα θὰ ναυπηγῆ, ἕνα ἔτος πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἰσχυρὸν πολεμικὸν καὶ θὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα «Ἀγαμέμνων». Καὶ τὰ χριστιανικὰ ὀνόματα θὰ ὑποχωροῦν καὶ θὰ δίδονται ἑλληνικὰ ὀνόματα εἰς τὰ παιδιά. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης μὲ τὸ κήρυγμά του ἀπὸ τὸ Ἰάσιον ζητεῖ «μάχας μεταξὺ Θερμοπυλῶν καὶ Μαραθῶνος» καὶ θεωρεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν τυράννων εὐπρόσδεκτον εἰς τὰς σκιάς τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Λεωνίδου. Καὶ ὁ Μιχαὴλ Βόδας Σουτζος ἐγκαταλείπει ἕνα θρόνον διὰ τὴν τιμὴν νὰ εἶναι ἀπλοῦς πολίτης ἐλευθέρου Ἑλλάδος. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως, πού ἐνεφύσησαν εἰς τὸ Γένος οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι: Προπαρεσκεύασαν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἐτοιμοὺς νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα χάριν τῆς ἐλευθερίας!

Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ὀρίζεται ἀπὸ τοὺς Φιλικούς Γενικούς Ἐπίτροπος. Θὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν λαμπρὸν νέον ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, — καὶ περὶ τούτου σήμερον δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Καὶ ὁ Ὑψηλάντης θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πετρούπολιν, θὰ συναντήσῃ πολλοὺς Φιλικούς εἰς τὸ Κίεβον καὶ τέλος, ἀρχὰς Φεβρουαρίου, εὐρίσκειται εἰς τὸ Κισνόβ τῆς Βεσσαραβίας. Ὁ ἀντιστράτηγος Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, υἱὸς καὶ ἑγγονὸς δύο ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους ἡγεμόνας τῆς Ρουμανίας — τῆς νέας ἐκείνης «Μεγάλης Ἑλλάδος» — φημιζόμενος ὡς ἔλκων τὸ

γένος ἀπὸ τοὺς Μεγάλους Κομνηνοὺς τῆς Τραπεζοῦντος, ἦτο νέος τριάντα μόλις ἔτων, ὑπασπιστὴς τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ἀγαπητὸς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, περιζήτητος εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ κομψὸς αὐλικός, γενναῖος στρατιώτης, εἶχε χάσει ἕνα χεῖρ εἰς τὴν μάχην τῆς Λιψίας τῷ 1813, πολεμῶν ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἡ ὁποία περιέπαιξε τοὺς λαοὺς ὅτι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ ὀλίγον ἄργότερα θὰ χαλκεύσῃ τὰ δεσμά των. Καὶ ἂς σημειωθῆ, ὅτι ὁ Ὑψηλάντης δὲν ἐγινε ποτὲ Ρώσος ὑπήκοος: Ὑπῆρξε εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ξένοι ἡγεμονίδαι.

Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἔχει ὀρίσει τὴν 25 Μαρτίου ὡς ἡμέραν ἐνάργεως τοῦ ἀγῶνος καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς Παραδουναβίους ἡγεμονίας: Τὴν ἡμέραν, πού ἐορτάζεται ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἔπρεπε νὰ συμπέση καὶ ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίας τοῦ Ἑλλήνου! Ἄλλὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Φεβρουαρίου γίνεται γνωστὸν, ὅτι τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Πετροπόλεως ἀποφασίζει νὰ ἀνακαλέσῃ ἡ καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Ὑψηλάντην, — καὶ νὰ προλάβῃ ἔτσι τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ κινήματος. Θὰ μεσολαβήσουν καὶ ἄλλα δυσάρεστα γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναγκάσουν τὸν Ὑψηλάντην, ὅχι ὅσον ἔπρεπε παρεσκευασμένον, νὰ διαβῆ τὸν παγωμένον Προύθον τὴν 22 Φεβρουαρίου.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπευθύνει πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἰασιίου ἐπαναστατικὴν προκήρυξιν, πού ἀρχίζει μὲ τὴν φράσιν: «Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος», τὴν περίφημον αὐτὴν φράσιν, πού ἀνήκει εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Παλαιολόγων. Καὶ συνεχίζει: «Ἡ ὥρα ἦλθε, ἄνδρες Ἕλληνες!... οἱ ἀδελφοὶ καὶ φίλοι μας εἶναι πανταχοῦ ἔτοιμοι. Ἄς ἀντηχήσωσι τὰ ὄρη τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς πολεμικῆς μας σάλπιγγος καὶ αἱ κοιλάδες ἀπὸ τὴν κλαγγὴν τῶν ὄπλων μας. Ὅλα τὰ παράλια τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Αἰγαίου εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος ἡμῶν θέλουσιν ἀντηχήσει καὶ τὰ ἑλλη-

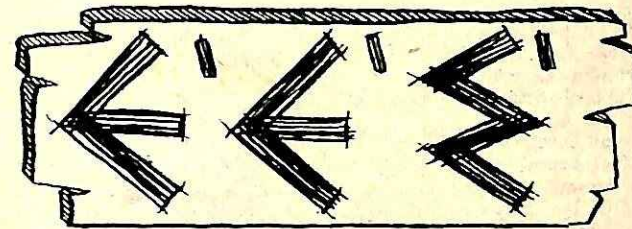
νικὰ πλοῖα θέλουσι σπεῖρει εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τοῦ τυράννου τὴν φρίκην καὶ τὸν θάνατον!»

Θὰ ἀκολουθήσῃ ὁμοῦς διὰ πολλοὺς λόγους ἡ καταστροφὴ, ἡ ἐνδοξος συντριβὴ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, τοῦ τάγματος τῶν λαμπρῶν νέων, σπουδαστῶν κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἀκμαίων ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν τῆς Ρωσίας, τῆς Αὐστρίας καὶ τῶν παραδουναβίων ἡγεμονιῶν. Καὶ θὰ ψάλλῃ εἰς τὸν ἱερόν των τύμβον ὁ Ἄνδρας Κάλβος:

*Ἕλληνες τῆς πατρίδος
καὶ τῶν προγόνων ἄξιον
Ἕλληνες σείε, πῶς ἤθελε
ἀπὸ σᾶς προκριθῆ
ἄδοξος τάφος;*

Ὁ Ὑψηλάντης, παρὰ ταῦτα, δὲν νομίζει ὅτι ἔληξεν ἡ ἀποστολή του. Καὶ θέλει νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Θὰ περάσῃ τὰ αὐστριακὰ σύνορα. Θὰ συλληφθῆ προδοτικῶς καὶ θὰ ριφθῆ εἰς τὴν φοβερὰν φυλακὴν τοῦ Μουνγκατς, ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ὁποίας θὰ ἐκλιπαρῆ συνεχῶς τὴν κάθοδόν του εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὰς ἀναφορὰς, πού ὑποβάλλει πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον καὶ τὸν διάδοχόν του Νικόλαον, δὲν βαρύνεται νὰ γράφῃ διαρκῶς: «Ἀνοιξατε τὰ χεῖλη σας καὶ θὰ δοθῶ εἰς τὴν πατρίδα καὶ θὰ ἀπολαύσω τὴν εὐδαιμονίαν νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ αὐτῆς». Ἄλλ' ὅταν, τέλος, εἰσακουσθῆ, ἡ ὑγεία του ἔχει ἀνεπανορθώτως φθαρῆ, ὅπως ἐπίσης καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ συναγωνιστῶν του Νικολάου καὶ Γεωργίου, πού εἶχαν συλληφθῆ μαζί του καὶ εἶχαν φυλακισθῆ εἰς τὴν αὐτὴν φυλακὴν, — καὶ μετ' ὀλίγον ἠκολούθησαν τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν τάφον.

Ὁ πρωταθλητὴς θὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν Βιέννην τὴν 9 Ἰανουαρίου τοῦ 1828. Ἦτο πρῶν. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Λασιάνης εἰσέρχεται κρατῶν ἐφημερίδα. Ἐρωτᾷ ὁ Ὑψηλάντης ἂν ἔχη νέα περὶ Ἑλλάδος. Καὶ ὁ Λασιάνης διαβάζει: «Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Καποδίστριας ἐφθασεν εἰς τὴν Μάλταν. Ἄπ' ἐκεῖ παρέλαβεν αὐτὸν ἀγγλικὸν πλοῖον καὶ τὸν μεταφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα». Δακρυσμένος ὁ Ὑψηλάντης ἀναφωνεῖ μὲ σβησμένη φωνή: «Δόξα, δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ». Καὶ ὁ πρῶτος ἀρχιστράτηγος τοῦ 21 παραδίδει τὸ πνεῦμα!

ΔΙΟΝΟΜΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Τὴν πρωίαν τῆς 31-1-1962 ἐγένετο εἰς τὴν Δρακοπούλειον πτέρυγα τῆς Σχολῆς Ἀδελφῶν Ε.Ε.Σ. ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων εἰς 51 ἀποφοίτους διπλωματούχους Ἀδελφῶν Ε.Ε.Σ. τάξεως 1958-1961.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρίσταντο ἡ Α.Ε. ὁ Πρεσβυτὴς τῆς Ἑλβετίας καὶ ἡ Κα Φούκς, ἡ εὐρισκομένη ἐνταῦθα πρῶτη Πρέεδρος τοῦ Σουηδικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Κα Νόρντινσον, ἡ Καναδὴ Διευθύντρια τῆς Unitarian Service Committee Δρ. Χιτομάνοβα, ὁ Μέγας Εὐεργέτης Ε.Ε.Σ. κ. Ἀθην. Δρακόπουλος, τὸ Συμβούλιον τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ πολλοὶ συνεργάται αὐτοῦ. Ἐν ἀρχῇ ὠμίλησεν ἡ Διευθύνουσα τοῦ Σώματος Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. Κα Μ. Ἐλευθερίου, ἀκολουθῶν δὲ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πρέεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ὑπογραμμίσας τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀποκοῦν κατὰ τὴν φροῆσιν των εἰς τὴν Σχολήν.

Μετ' ὃ ὁ Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Ἀθην. Δρακόπουλος ἀπένευσε εἰς τὰς τελειοφοίτους τὰ διπλώματα, ἐπηκολούθησε ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων Δρακοπούλου καὶ Βασιλοπούλου εἰς τὰς βραβεύσας καὶ ἐπ' ὑπόσχεσις τῆς Ἀδελφῆς.

Ο Ε.Ε.Σ. ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΓΕΙΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Εὐθὺς ἀμα τῆ ἀναγγελίᾳ τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας, τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀπέστειλε πρὸς τὸν Γιουγκοσλαβικὸν Ε.Σ. διὰ τὰ θύματα τῶν σεισμῶν 3.000 χιλιόγραμμα γάλα καὶ 800 κλινσοκετάσματα.

ΠΑΝΙΚΑΡΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ Ε.Ε.Σ.

Εἰς τὰ Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα τοῦ Ε.Ε.Σ. (Νοσοκομεῖα Κονίτσης καὶ Πύλου καὶ Ἰατρεῖον Ἀραχῶνης) προσετέθη, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ 1959 τὸ Πανικάριον Γενικὸν Νοσοκομεῖον Ε.Ε.Σ. ἐγκατεστημένον εἰς τὸν Ἅγιον Κήρυκον Ἰκαρίας. Ἡ ἀνέγερσις του ἐγένετο διὰ χρημάτων τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενῶν ἐξ Ἰκαρίας. Τοῦτο διαθέτει 15 κλινὰς καὶ τρεῖς Κλινικὰς (Παθολογικὴν, Χειρουργικὴν καὶ Μαιευτικὴν) πρὸς νοσοκομειακὴν περίθαλψιν τῶν κατοίκων τῆς Νήσου.

Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του 25.8.59 μέχρι τέλους 1961 ἐνοσηλεύθησαν ἐν αὐτῷ 616 ἄτομα καὶ ἐξετάσθησαν εἰς τὰ Ἐξωτερικὰ αὐτοῦ Ἰατρεία 5.230 ἄτομα.

Ἀπὸ πινος ἀνεγείρεται νέα πτέρυξ, ἡ ὁποία θὰ περιλάβῃ ἐτέρας 10 κλινὰς καὶ τὰ Ἐργαστήρια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΗΣ ΔΙΟΝΟΜΗΣ ΤΩΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ

Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ Πρέεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος ὁμιλῶν. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἡ Κα Φούκς, ὁ κ. Φούκς, Πρεσβυτὴς τῆς Ἑλβετίας ὁ Μέγας Εὐεργέτης Ε.Ε.Σ. κ. Ἀθ. Δρακόπουλος, ἡ Κα Α. Τσαλδάρη, ὁ κ. Θ. Πετρακόπουλος, Πρέεδρος τοῦ Ἀσκληπιείου Ε.Ε.Σ., ὁ Καθηγητὴς κ. Μ. Μασκάς, Πρέεδρος Ἐπιτροπῆς Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. καὶ ὁ Ἀντιπρέεδρος Ε.Ε.Σ. κ. Μαλασπίνας (β' σειρά).

In the photo the President G.R.C. Mr. C. Georgakopoulos addressing the audience and from left to right Mrs. Fuchss, H.E. Dr. Werner Fuchss Swiss Ambassador to Greece, the great Benefactor G.R.C. Mr. A. Dracopoulos, Mrs. L. Tsaldaris, Mr. Th. Petrakopoulos President G.R.C. «Asclipeion» Hospital, Prof. M. Macas, President G.R.C. Blood Transfusion Committee and Mr. Sp. Malaspinas, Vice President G.R.C. (2nd row).

ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΑΘΜΟΥ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ Ε.Ε.Σ.

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ παρέσχεν τὴν πρώτην βοήθειαν καὶ ἐξυπρέτησε κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον 6924 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίαι, ἐκ τῶν ὁποίων 1413 ἐξηκριβωμένα περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Παρέσχεν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἀπτηθείας ἰατρικῆς ὁδηγίας εἰς 19 ποντοπόρα πλοῖα, διὰ σοβαρῶς ἀσθενοῦντα μέλη, τῶν πληρωμάτων των καὶ ἐξυπρέτησε διὰ τοῦ Ἀκτινολογικοῦ τοῦ Ἐργαστηρίου 194 ἄτομα.

Εἰδικαὶ περιπτώσεις: Τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα ἀνήλθον εἰς 434, αἱ ἠλεκτροπληξίαι εἰς 5, αἱ μεταφερθεῖσαι εἰς Μαιευτήρια ἐπίτοκοι εἰς 12, τὰ λοιμώδη νοσήματα εἰς 76, αἱ δηλητηριάσεις διὰ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός εἰς 55 καὶ αἱ ἀπώπειραι αὐτοκτονίας εἰς 79, ἐκ τῶν ὁποίων 75 φαρμακευτικὰ δηλητηριάσεις.

Τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. ἐχορήγησεν εἰς ἀπόρους πάσχοντας 462 φιάλας αἵματος δωρεάν.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑΣ Ε.Ε.Σ.

Εἰς τὰ Κέντρα Αἱμοδοσίας τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ τὰ Κρατικὰ Νοσοκομεῖα Ἰπποκράτειον καὶ Λαϊκὸν Ἀθηνῶν καὶ Γενικὸν Κρατικὸν Πειραιῶς, λειτουργοῦν ὑπηρεσίαι αἱμοδοσίας. Ἀπευθυνθῆτε χωρὶς ἀναβολὴν δηλοῦντες ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνετε ἑθελοντῆς αἱμοδότης.

Κέντρα Αἱμοδοσίας Ε.Ε.Σ. λειτουργοῦν εἰς τὰς ἀκολουθῶν πόλεις:

Ἀθῆναι Δρακοπούλειον Κέντρον Αἱμοδοσίας «Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη» Ἀλκιβιάδου 4. Θεσσαλονικὴ Σταθμὸς Α' Βοηθειῶν Ε.Ε.Σ., Πάτραι Σταθμὸς Α' Βοηθειῶν Ε.Ε.Σ., Βόλος, Δράμα, Ἡράκλειον Κρήτης, Ἰωάννινα, Κέρκυρα, Λάρισα, Μυτιλήνη, Ρόδος, Σέρραι, Τρίκαλα, Χανιά, Κατερίνη, Ἐδεσσα, Κιάτον, Νάουσα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Γεν. Επιθεωρητού Μ.Ε.

Ο Μάρκος έκαλετο κατ' αρχάς Ιωάννης και έπειτα από κάποιο διάστημα έπηρε το ρωμαϊκό όνομα Μάρκος. Η καταγωγή του ήταν εβραϊκή. Η μητέρα του ήταν χριστιανή «έξ Ιουδαίων» και μάς είναι γνωστή από τις πράξεις των Αποστόλων. Στο σπίτι της συγκεντρώνονταν οι πρώτοι Χριστιανοί μαζί με τους Αποστόλους. Αυτή τη γυναίκα, τη Μαρία, την έκτιμούσαν πολύ οι χριστιανοί για τη θερμή πίστι της και το θάρρος της. Ο Μάρκος ήταν άνεπιός και προστατευόμενος του φημισμένου Κατηχητή Βαρνάβα. Αρχικά μάλιστα τον είχαν ακολουθήσει στην περιουσία του. Πολύ νέος συνεργάστηκε και με τον ένθουσιώδη άπόστολο των Έθνών Παύλο. Κυρίως όμως ήταν μαθητής και ακόλουθος του Πέτρου. Ο κορυφαίος των δώδεκα τον άποκαλούσε υίο του (κατά πνεύμα) και τον αγαπούσε πολύ. Ο Μάρκος πολλές φορές ακολουθούσε τον πνευματικό πατέρα του και κατέγραφε τα κηρύγματά του. Με πόσο, άληθινά, ενδιαφέρον και με πόση ευλάβεια άκουε από το στόμα του Πέτρου τα της ζωής και της διδασκαλίας του υίου του Θεού, του προσφιλεστάτου διδασκάλου Ίησού. Ήταν τόσο πλημμυρισμένος ο άγνός έσωτερικός του κόσμος από τη μαγεία των διηγήσεων αυτών, ώστε άπεφάσισε να τα καταγράψει λεπτομερώς. Έτσι συνέγραψε το Ευαγγέλιό του, το όποιο ώνομάζετο «άπομνημονεύματα του Πέτρου». Στην πρώτη άποστολική όδοιορία, όπως είπαμε, ακολουθούσε τον Παύλο και τον θείο τον Βαρνάβα. Στη μετέπειτα εξόρμησι του Βαρνάβα τον ακολουθούσε στην Κύπρο. Πολλές φορές συνόδευσε τον Πέτρο. Από τη φυλακή της Ρώμης τον προσκάλεσε κοντά του ο δέσμιος Παύλος. Έτρεξε και εκεί με προθυμία. Εγγνώμων ο Παύλος της άποκαλεί συνεργάτη και συμπαράστατη του. Στη Ρώμη συνήτησε και τον Πέτρο. Αν και Ιουδαίος, φαίνεται, ότι έμοχθούσε να κατηχήσει και έχριστιανίσει κυρίως έθνικούς. Μετά τον μαρτυρικό θάνατο των κορυφαίων Πέτρου και Παύλου έφυγε για την Αλεξάνδρεια. Κατά την παράδοσι, ο Μάρκος υπήρξεν ιδρυτής και πρώτος Έπίσκοπος της Έκκλησίας της Αλεξανδρείας. Εκεί έπειτα από καρποφόρο δράσι άπέθανε μαρτυρικών θάνατον. Το ιερό λείψάνο του μετεφέρθη άργότερα στη Βενετία. Εκεί επί του τάφου του έκτίσθη ο μεγαλοπρεπέστατος ναός του Αγίου Μάρκου. Ο Μάρκος θεωρείται ο πολιούχος της Βενετίας. Το όνομά του φέρει και η μεγάλη Πλατεία της. Η μνήμη του Ευαγγελιστού εορτάζεται την 25ην Απριλίου και από την όρθόδοξον και από την καθολικήν Έκκλησίαν.

Ο Μάρκος έκαλετο κατ' αρχάς Ιωάννης και έπειτα από κάποιο διάστημα έπηρε το ρωμαϊκό όνομα Μάρκος. Η καταγωγή του ήταν εβραϊκή. Η μητέρα του ήταν χριστιανή «έξ Ιουδαίων» και μάς είναι γνωστή από τις πράξεις των Αποστόλων. Στο σπίτι της συγκεντρώνονταν οι πρώτοι Χριστιανοί μαζί με τους Αποστόλους. Αυτή τη γυναίκα, τη Μαρία, την έκτιμούσαν πολύ οι χριστιανοί για τη θερμή πίστι της και το θάρρος της. Ο Μάρκος ήταν άνεπιός και προστατευόμενος του φημισμένου Κατηχητή Βαρνάβα. Αρχικά μάλιστα τον είχαν ακολουθήσει στην περιουσία του. Πολύ νέος συνεργάστηκε και με τον ένθουσιώδη άπόστολο των Έθνών Παύλο. Κυρίως όμως ήταν μαθητής και ακόλουθος του Πέτρου. Ο κορυφαίος των δώδεκα τον άποκαλούσε υίο του (κατά πνεύμα) και τον αγαπούσε πολύ. Ο Μάρκος πολλές φορές ακολουθούσε τον πνευματικό πατέρα του και κατέγραφε τα κηρύγματά του. Με πόσο, άληθινά, ενδιαφέρον και με πόση ευλάβεια άκουε από το στόμα του Πέτρου τα της ζωής και της διδασκαλίας του υίου του Θεού, του προσφιλεστάτου διδασκάλου Ίησού. Ήταν τόσο πλημμυρισμένος ο άγνός έσωτερικός του κόσμος από τη μαγεία των διηγήσεων αυτών, ώστε άπεφάσισε να τα καταγράψει λεπτομερώς. Έτσι συνέγραψε το Ευαγγέλιό του, το όποιο ώνομάζετο «άπομνημονεύματα του Πέτρου». Στην πρώτη άποστολική όδοιορία, όπως είπαμε, ακολουθούσε τον Παύλο και τον θείο τον Βαρνάβα. Στη μετέπειτα εξόρμησι του Βαρνάβα τον ακολουθούσε στην Κύπρο. Πολλές φορές συνόδευσε τον Πέτρο. Από τη φυλακή της Ρώμης τον προσκάλεσε κοντά του ο δέσμιος Παύλος. Έτρεξε και εκεί με προθυμία. Εγγνώμων ο Παύλος της άποκαλεί συνεργάτη και συμπαράστατη του. Στη Ρώμη συνήτησε και τον Πέτρο. Αν και Ιουδαίος, φαίνεται, ότι έμοχθούσε να κατηχήσει και έχριστιανίσει κυρίως έθνικούς. Μετά τον μαρτυρικό θάνατο των κορυφαίων Πέτρου και Παύλου έφυγε για την Αλεξάνδρεια. Κατά την παράδοσι, ο Μάρκος υπήρξεν ιδρυτής και πρώτος Έπίσκοπος της Έκκλησίας της Αλεξανδρείας. Εκεί έπειτα από καρποφόρο δράσι άπέθανε μαρτυρικών θάνατον. Το ιερό λείψάνο του μετεφέρθη άργότερα στη Βενετία. Εκεί επί του τάφου του έκτίσθη ο μεγαλοπρεπέστατος ναός του Αγίου Μάρκου. Ο Μάρκος θεωρείται ο πολιούχος της Βενετίας. Το όνομά του φέρει και η μεγάλη Πλατεία της. Η μνήμη του Ευαγγελιστού εορτάζεται την 25ην Απριλίου και από την όρθόδοξον και από την καθολικήν Έκκλησίαν.

άπευθύνεται περισσότερο προς τους έθνικούς με την ευγενή πρόθεσι να τους διαφωτίσει και να τους στηρίξει εις την χριστιανικήν των πίστιν. Ο συγγραφέας έπιμένει εις τας άφηγήσεις και έξιστορεί τα καθέκαστα με άξιοζήλευτον ζωηρότητα και χάριν. Λεπτομερώς έξιστορεί τα έν Γαλιλαία (1, 14 - 9, 50), τα καθ' όδον η άνοδον εις Ίερουσαλήμ (10, 1 - 52) τα έν Ίεροσολύμοις έργα του διδασκάλου (11, 1 - 14, 42) και τελευταία τα κατά την σύλληψιν, την σταύρωσιν, την ταφήν και την άνάστασιν αυτού (14, 43 - 16, 8 η 20). Το Ευαγγέλιόν του κλείει ο θεόπνευστος συγγραφέας με την εμφάνισιν του Ίησού εις την Μαρίαν, την Μαγδαληνήν και τους ένδεκα Αποστόλους και την εις ούρανοϋς άνάληψιν (1' 9 - 20). Το ύφος του Μάρκου είναι πολύ γλαφυρό και πειστικό. Κατά το περιεχόμενον κλίνει προς την ακρίβειαν και έπιμένει περισσότερο από τον Ματθαίον εις τα συμβάντα. Το Ευαγγέλιον του Ματθαίου περιλαμβάνει περισσότερους λόγους του Ίησού και γι αυτό είναι μακρότερον. Το Απολυτίκιον της εορτής του Αγίου Αποστόλου και Ευαγγελιστού είναι:

«Απόστολε άγιε και Έδαγγελιστά Μάρκε, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ, ἵνα παισιμάτων ἄφρονι παράσῃ ταις ψυχαῖς ἡμῶν».

Λίαν περιεκτικόν είναι και το δεύτερον άπολυτίκιον:

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

«Έκ πρώτης νεότητος της αληθείας το φῶς σέ, Μάρκε κατηύγασε και του Σωτήρος Χριστού το έργον ηγήθησας. Οθεν και μετά ζήλου ηκολούθησας Πέτρω, Παύλω τε διηκόνεις ως καλός συνεργάτης. Και γράψας Έδαγγέλιον κόσμον εφώτισας».

Παραθέτομεν και το έμπνευσμένον Κοντάκιον, το άναφερόμενον εις το έργον του:

«Έξ ύψους λαβὼν τὴν χάριν τὴν τοῦ πνεύματος, ρητόρων πλοκάς διέλυσας, ἀπόστολε, και τὰ ἔθνη ἅπαντα σαγήνευσας, Μάρκε, παναοίδιμε, τῷ σῷ Δεσπότη προσήγαγες, τὸ Θεῖον κηρύξας Έδαγγέλιον».

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Φ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΑΣ

Ν. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΤΑΣ

Κ. ΣΚΑΡΒΙΑΗ
Α. ΣΑΛΙΑΡΗ

Οι Ε.Σ.Ν. μαθηται και μαθήτριά: α) Γεώργιος Κωνσταντινίδης, του Δημοτ. Σχολείου Αγ. Βαρθολομαίου-Άμυνταίου. β) Φώτιος Παναγιωταράς, του Δημοτικού Σχολείου Χαροκοπέου Πυλίας. γ) Νικόλαος Παπαμικρούλης, Κούλα Σκαρβίλη και Άγγελική Σαλιάρη του 3ου Δημοτ. Σχολείου Χίου, άνευρόντες διάφορα χρηματικά ποσά και κοσμήματα παρέδωσαν ταύτα ο πρώτος εις τον δικαιούχον, ο τρίτος εις τον Διευθυντήν του Σχολείου και οι λοιποι εις την Άστυνομίαν. Συγχαίρομεν και έπαινούμεν δημοσίᾳ τους καλούς τούτους Έρυθροσταυρίτας.

ΕΞΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΜΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Στο Μεσολόγγι, την πόλι των ελευθέρων πολιορκημένων, είχε πάει κι ο Μαυροκορδάτος. Μιά μέρα λοιπόν, οι καπετανέιοι του πρότειναν να άναχωρήσει, για ν' άποφύγη τις κακουχίες και τους κινδύνους της πολιορκίας. Άλλ' ο Μαυροκορδάτος άποκρίθηκε παλληκαρίσια:

Μ. Μπότσαρης

«Έξαφνα, την ίδια στιγμή, άκούστηκε κάποιος που φώναξε: — Κ' έγώ.

Ήταν το παλληκάρι με την άτσάλινη καρδιά, ο περίφημος Σουλιώτης Μάρκος Μπότσαρης.

Α. Μαυροδορδάτος

Ο θρυλικός θαλασσιός ηρωας της έπαναστάσεως του 1821 Άνδρέας Μιαούλης ήταν έντελώς άγράμματος. Γι' αυτό είχε ένα γραμματικό, ο όποιος του έγγραφε τα γράμματά του και όλα τα έγγραφα, που έστέλνε στην Κυβέρνησι και στους ύποτακτικούς του.

Α. Μιαούλης

«Ο γραμματικός του όμως, αντίθετα άπ' αυτόν, παραήτην γραμματιζούμενος» κι έγγραφε πάντα σε γλώσσα ύπεραρχαίζουσα. Έτσι, όταν κάποτε ο Μιαούλης του έπλε να γράψη στην Κυβέρνησι, πως έχουν ανάγκη άπό σχοινι για τα καράβια, ο γραμματικός έγγραψε, ζητώντας να τους άποστείλουν «κάμιλον».

— «Οχι, εύλογημένε, του φώναξε τότε ο Μιαούλης. Στα καράβια θέλομε σχοινί. Τι να την κάνωμε την γκαμήλα...»

KIMΩN

Φ. Π. ΚΑΡΑΠΠΕΡΗ, Ύφηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών

Η ειδησι, η όποια ανεγράφη τελευταίως εις τας έφημερίδας περι της ύπαρξεως ζωής εις τους μετεωρίτας, φέρει εις έπικαιρότητα το δλον θέμα περι μετεωριτών, το όποιον άσφαλώς ενδιαφέρει και τους άναγνώστας του περιοδικού.

Οι μετεωρίται, που είναι γνωστοί και υπό διάφορα άλλα όνόματα, μεταξυ των όποιων το έπικρατέτερον είναι «αερόλιθοι», ανήκουν εις τα λεγόμενα φωτεινά μετέωρα, τα όποια οι άρχαιοι Έλληνες έθεώρουν ως καθαρώς μετεωρολογικά φαινόμενα.

Τα φωτεινά αυτά μετέωρα εμφανίζονται συνήθως εις ύψος 100 - 150 χιλιομέτρων, όταν όμως, μετά την διαδρομήν των, φθάσουν εις το ύψος των 10 - 15 χλμ. από της έπιφανείας του έδάφους, δέν διακρίνονται καλώς και δίδουν την έντύπωσιν ότι σβήνουν. Η ταχύτης των κυμαίνεται μεταξύ 15 και 60 χιλιομέτρων ανά δευτερόλεπτον, έν ώ το μέγεθος και το βάρος των συναγωνίζεται πολλές φορές τα σωματίδια της κόψεως, άλλα και δύναται να υπερβή τους 50 τόνους.

Οι μετεωρίται εισέρχονται εις την άτμόσφαιραν της γης με μεγάλην ταχύτητα, λόγω δε της τριβής, η όποια αναπτύσσεται, πυρακτούνται τα σώματα αυτά και είναι δυνατόν να θραυσθούν εις τεμάχια και να καταπέσουν επί της έπιφανείας του έδάφους ως αερόλιθοι διάφορων διαστάσεων. Κατ' αυτόν τον τρόπον πίπτει κατ' έτος επί της έπιφανείας του πλανήτη μας μέγας αριθμός αερόλιθων, οι όποιοι προστίθενται εις την μάζαν αυτού.

Οι αερόλιθοι πίπτοντες μετά μεγάλης ταχύτητος επί της έπιφανείας της γης, σχηματίζουν μεγάλους κρατήρας, τους όποιους μετά πρόσοχης εξέτασιν οι ειδικοί. Ο μεγαλύτερος γνωστός κρατήρ αερόλιθου εύρίσκεται εις την Αριζόνα της Αμερικής, έχει δε διάμετρον 1.200 περίπου μέτρα και βάθος 180. Πέριξ του κρατήρος υπάρχει περάστιος αριθμός μετεωρικών θραυσμάτων, των όποιων το βάρος έχει υπολογισθή εις 20 περίπου τόνους. Οι έρυθρόδερμοι κάτοικοι της περιοχής θεωρούν τον κρατήρα τούτον ως χώρον ιερόν, διότι, όπως πιστεύουν, πρόκειται περι του τάφου τριών θεών, οι όποιοι κατήλθον και έτάφησαν μόνοι των έντός της γης. Αί έρευναι, έξ άλλου, αι όποιαί έγιναν κατ' επανάληψιν προς εύρεσιν του μετεωρίτου έντός του κρατήρος δέν κατέληξαν εις θετικά άποτελέσματα.

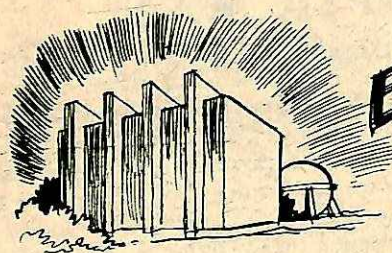
Έκ των τελευταίων πτώσεων μεγάλων μετεωριτών, θα μπορούσε κανείς να αναφέρει τας σημειωθείσας εις την Σιβηρίαν κατά τα έτη 1908 και 1947. Προκειμένου ειδικώς περι της πτώσεως του 1908, οι αυτόπται μάρτυρες περιγράφουν το φωτεινόν μετέωρον ως «δεύτερον ήλιον» που διέτρεχε τον ούρανιον θόλον, έν ώ οι έν Γερμανία έγκατεστημένοι σεισμογράφοι έσημείωσαν τον κλονισμόν, ο όποιος εδημιουργήθη εις το έδαφος.

Η λεπτομερής εξέτασις των μετεωριτών, οι όποιοι εύρέθησαν επί της έπιφανείας της γης, άπέδειξαν ότι ούτοι

δύναται να διακριθούν εις δύο κυρίως κατηγορίας, τους σιδηρομετεωρίτας και τους λιθομετεωρίτας. Έκ τούτων, οι σιδηρομετεωρίται περιέχουν σίδηρον κατά 90 % περίπου, έν ώ το κύριον συστατικόν των υπολοίπων εκατοστών είναι κυρίως ικέλιον, το όποιον εμφανίζεται κατά ζώνας. Εις πολλούς σιδηρομετεωρίτας άνευρίσκονται επίσης μικρά ποσότητες χρυσοϋ ως και μικροί άδάμαντες, πράγμα το όποιον συνετέλεσε εις το να γίνη λίαν περιζήτητον το είδος αυτό των σιδηρομετεωριτών.

Οι λιθομετεωρίται, έξ άλλου, είναι μικρότεροι και πίπτουν επί της έπιφανείας της γης πολύ συχνότερα από τους σιδηρομετεωρίτας. Οι αερόλιθοι ούτοι περιέχουν ένα ποσοστόν σιδήρου, κατά το μεγαλύτερον όμως μέρος των άποτελούνται από ένώσεις του πυριτίου, αι όποια άντιστοιχούν προς τα όρυκτά γήινων πετρωμάτων.

Από μακροϋ χρόνου, οι μετεωρίται εξέτάζονται μετ' ιδιαιτέρου ενδιαφέροντος υπό των ειδικών προς ανακάλυψιν κυρίως έντός αυτών σημείων οργανικής ζωής. Μέχρι πρό όλίγων μηνών όλα αι γενόμενα έρευναι προς την κατεύθυνσιν αυτήν είχαν άποβή άρηπτικά. Άνεγρήθη όμως τελευταίως εις τον τύπον ότι δύο Αμερικανοί έπιστήμονες εξέτασαντες τεμάχια μετεωριτών, οι όποιοι έπεσαν εις την Γαλλίαν το 1864 και εις την Κεντρικήν Αφρικήν το 1938, άνεύρον έντός των τεμαχίων αυτών πέντε τύπους «όργανικών στοιχείων». Είναι άσφαλώς πρόωρον ακόμη να καταλήξη κανείς εις συμπεράσματα εκ της ανακοινώσεως των δύο έπιστημόνων. Το γεγονός όμως και μόνον ότι αι Αγγλοι έπιστήμονες έδήλωσαν ότι θα προβούν εις παραμοίσις έρεύναις, ενισχύει την άποψιν ότι ένδεχομένως οι μετεωρίται να συντελέσουν εις την άποκάλυψιν του μυστηρίου της ζωής.

ΕΙΔΗ ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΗΡΩΝ

‘Ο δι’ ύδατος υπό πίεσιν, αντιδραστήρ

Ε. ΕΤΑΜΑΤΗ

Υπάρχουν πολλά είδη ατομικών αντιδραστήρων αναλόγως της μεθόδου, κατά την οποίαν επιτυγχάνεται η διάσπασις του ατόμου. Μεταξύ τούτων αναφέρονται τὸν λειτουργούντα διά τὸ ὕδατος τιθεμένου ὑπὸ πίεσιν. Οὗτος ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἑνα λέβητα μὲ ἰσχυρότατα τοιχώματα, ἐγκατεστημένου ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ λέβηθς (καζάνι) οὗτος πληροῦται ὕδατος (ὑπὸ πίεσιν). Ἐντὸς τῶν ὕδατος τοποθετοῦνται πρισματικά τεμάχια τοῦ πρὸς διάσπασιν ὑλικοῦ τεμάχια τοῦ πρὸς διάσπασιν ὑλικοῦ (συνήθως οὐρανίου) καὶ ἡ ρυθμιστικὴ συσκευή. Διὰ σωληνώσεως ὁ λέβηθς συνδέεται πρὸς ἄλλον λέβητα, ὁ ὁποῖος ὑποβοηθεῖ διὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐκ τῆς διασπάσεως τοῦ ατόμου ἀναπτυσσομένης θερμότητος. Διότι, ὅπως γνωρίζομεν, ἡ ἐκ τῆς διασπάσεως τοῦ ατόμου ἐλευθερουμένη ατομικὴ ἐνέργεια μετατρέπεται ἀμέσως εἰς θερμικὴν ἐνέργειαν καὶ αὐτὴν παραλαμβάνομεν διὰ τοῦ ὕδατος καὶ χρησιμοποιοῦμεν διὰ κίνησιν, παραγωγὴν ἠλεκτρισμοῦ κλπ.

Ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος

ΞΕΝΟΦ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

Ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ πλέον ἰσχυρὰ ἰδέα, ἐπὶ τῆς ὁποίας βασιίζεται ὁ νεώτερος πολιτισμός. Ἄλλα δὲν εἶναι μόνον ἰδέα καὶ σύμβολον ἡ Πατρίς, εἶναι πρὸ παντὸς πλάσμα ζωντανόν, μᾶς κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ χωρισμός εἶναι σκληρός. Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὴν Πατρίδα εἶναι τόσο παλαιὰ ὅσον καὶ ὁ κόσμος, καὶ μᾶς φαίνεται τόσο ἀναγκαῖα καὶ τόσο φυσικὴ, ὥστε πᾶσα ἀντιπατριωτικὴ ἰδέα γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας αὐθόρμητον τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ μᾶς παραξενεύει, ὡς κάτι τὸ ἀκατανόητον καὶ τὸ τερατώδες. Ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπη εἶναι ἡ μόνη δύναμις, ἡ ὁποία δύναται, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ χωρίσῃ τὸ τέκνον ἀπὸ τὸν γονεᾶ καὶ τὸν σύζυγον ἀπὸ τὴν σύζυγον, μόνον δὲ αὕτη ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὀπλίσῃ τὸ χεῖρ καὶ αὐτῶν ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὴν ἐντολὴν «οὐ φονεύσεις». Εἰς οὐδὲν ἄλλο αἰσθημα ἀναγνω-

βητος, παραλλήλως πρὸς τὰ πρισματικά τεμάχια τοῦ οὐρανίου, πρισματικά τεμάχια ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπορροφᾷ τὰ πολλὰ ἐλεύθερα οὐδετερόνια. Κατάλληλος μηχανισμός ρυθμίζει τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ αντιδραστήρος, τὴν διάρκειαν αὐτῆς καὶ τὴν διακοπὴν τῆς. Ἡ διαφορὰ, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ μίας ατομικῆς βόμβας καὶ ἐνὸς ατομικοῦ αντιδραστήρος εἶναι ἡ ἐξῆς: Εἰς τὴν ατομικὴν βόμβαν φυλάσσεται ἰδιαιτέρως τὸ οὐράνιον καὶ ἰδιαιτέρως ἀριθμὸς τῆς οὐδετερονίων. Διὰ καταλλήλου μηχανισμοῦ ἀφίνομεν, ὅποτε θέλομεν, τὰ οὐδετερόνια νὰ προσβάλλουν τὸ οὐράνιον. Τὰ προσβαλλόμενα ἄτομα τοῦ οὐρανίου διασπῶνται, ἐλευθερώνονται νέα οὐδετερόνια, αὐτὰ διασπῶν ἄλλα ἄτομα, ἀπὸ ταῦτα ἐλευθεροῦνται νέα οὐδετερόνια, αὐτὰ διασπῶν ἄλλα ἄτομα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς τὸ φαινόμενον αὐτὸ γίνεται τόσο γρήγορα, ὥστε εἰς ἓν ἑκατομμυριοστὸν τοῦ δευτερολέπτου νὰ ἐχθὴ γίνῃ ἡ διάσπασις ὅλου τοῦ ὑπάρχοντος οὐρανίου. Ὁ ατομικὸς ἀντιδραστήρ εἶναι συσκευή, διὰ τῆς ὁποίας κατορθώνεται, ὥστε ἡ διάσπασις τῶν ατόμων τοῦ οὐρανίου νὰ γίνεται μὲ βραδύν ρυθμόν. Καὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, ὅταν δι' ἑκάστον ἄτομον οὐρανίου διατίθεται ἓν οὐδετερόνιον πρὸς διάσπασίν του. Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόση προσοχὴ χρειάζεται διὰ τὴν λειτουργίαν τὴν κανονικὴν ἐνὸς ατομικοῦ ἀντιδραστήρος.

ρίζομεν τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ ἡμᾶς τὴν καθολικὴν θυσίαν τῆς ὑπάρξεως μας καὶ νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ μάλιστα ὡς τιμητικὴν δι' ἡμᾶς προσφοράν, διότι ἄλλη μοῖρα ὠραιότερη δὲν ὑπάρχει παρὰ τὴν πεθάνη κανεὶς διὰ τὴν Πατρίδα του. Ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπη ἐπιβάλλεται καὶ ἀπὸ καθαρώς ἀνθρωπιστικῆς ἀπόψεως, διότι τὰ πρὸς αὐτὴν καθήκοντά μας ἀπορρέουν ἀπὸ τὸν γενικώτερον ἐκείνου νόμον, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ ὑφωνώμεθα ὑπεράνω τῶν προσωπικῶν συμφερόντων μας, διὰ νὰ πραγματοποιήσωμεν, ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μας πλαισίων καὶ μὲ τὰς μικρὰς ἢ μεγάλας δυνάμεις μας, μίαν ὠρισμένην μορφήν τοῦ ἀνθρωπίνου ἰδανικοῦ: τὴν μορφήν ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν καθορίζουν τὰ διαφορετικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἔθνους, ἡ ἰδιοφυῖα τῆς φυλῆς, τὰ περιστατικὰ τῆς ἱστορίας τῆς, ὁ ἰδιαιτερος ρόλος, τὸν ὁποῖον ἐκάστη Πατρίς καλεῖται νὰ παίξῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπη γίνεται θρησκεία, καὶ θρησκεία πολὺ ἰσχυροτέρα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην, καὶ ὑπαγορεύει τὸν ὑπέρτατον ἐκείνου νόμον, ὅστις ἐπεκρατεῖται εἰς τοὺς λόγους τῆς ὑψηλοτέρας μορφῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. «Μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις, τοῖς νοῦν ἔχουσι».

Οἱ μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου

ΒΟΣΤΩΝΗ

Ἡ Βενετία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν

ΝΙΚ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ

Ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν συγκοινωνιῶν στὴ σημερινὴ ἐποχὴ συνετέλεσε σὸ νὰ δημιουργηθοῦν πόλεις, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι δὲν μετροῦνται πιά σὲ χιλιάδες, ἀλλὰ σὲ ἑκατομμύρια. Καὶ εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ γινάτι. Μέσα σὲ ἓνα ἔργοστάσιο, πού ὅσο καὶ ἂν εἶναι μεγάλο, πάντα ἡ ἑκτασις του εἶναι περιορισμένη, εἶναι δυνατόν νὰ ἐργάζονται χιλιάδες ἐργάτες, ὥστε μόνο αὐτοὶ νὰ ἀποτελοῦν μιὰ δόλοκληρὴ πόλι. Ἄν οἱ ἐργάτες αὐτοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ γεωργίαν ἢ τὴν κτηνοτροφίαν ἢ τὴν ἀλιείαν, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν στὴ διάθεσί των τεράστιες ἐκτάσεις, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐργασία τους κάπως ἀποδοτικὴ, ὅποτε καὶ ἡ δημιουργία μεγάλων πόλεων, σὰν τῆς σημερινῆς, θὰ ἦταν ἀδύνατη. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν συγκοινωνιῶν ἐξ ἄλλου ἐπιτρέπει στῆς χιλιάδες αὐτῶν ἐργατῶν νὰ γυρίζουν τὸ βράδου στὰ σπίτια των, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ βρίσκονται σὲ πολλῶν χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ πηγαίνουν τὸ πρωὶ στὴ δουλειά των. Οἱ συγκοινωνίαις ἐπιπλέον ἐπιτρέπουν νὰ μεταφέρονται τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα τῶν ἐργοστασίων τῶν μεγάλων πόλεων σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ νὰ φθάνουν στῆς μεγάλες πόλεις οἱ τεράστιες ποσότητες τροφίμων, πού ἀπαιτοῦνται γιὰ τῆς ἀνάγκης τῶν κατοίκων τῶν μεγάλων πόλεων. Ἡ εὐκολία τῆς συγκοινωνίας ἄλλωστε εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς κυριώτερες αἰτίαι, πού ὅλες οἱ μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου εἶναι χτισμένες ἢ στῆς ὄχθες πλωτῶν ποταμῶν ἢ σὲ παραθαλάσσια μέρη μὲ μεγάλα φυσικὰ ἢ τεχνητὰ λιμάνια. Σὲ ὅλες τῆς ἡπείρους τῆς γῆς ὑπάρχουν σήμερα μεγάλες πόλεις. Πουθενὰ ὅμως δὲν συναντᾷ κανεὶς τόσο πόλλας ὅσο στῆς Ἠνωμένες Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τῆς σημερινῆς πόλεις τῆς ἀπέραντης αὐτῆς χώρας, 106 ἔχουν πᾶ-

νω ἀπὸ 100.000 κατοίκους, 13 ἔχουν ἀνω τῶν 500.000 καὶ 5 πάνω ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο. Πόσο γρήγορη καὶ πόσο μεγάλη ὑπῆρξε ἡ δημιουργία μεγάλων πόλεων στὴ χώρα αὐτή, τὸ καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλα, ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὸ 1790, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 170 χρόνια, καμμιά πόλις δὲν εἶχε πάνω ἀπὸ 50.000 κατοίκους. Μιὰ ἀπὸ τῆς μεγάλαι πόλεις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, καὶ μάλιστα τῆς ἀρχαιότερας, εἶναι ἡ Βοστώνη, ἡ κτισμένη στὰ ἀνατολικά παράλια τῆς χώρας, στῆς ἐκβολῆς τῶν ποταμῶν Τσάρλς καὶ Μυστικ. Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἀποβιβάστηκαν τὸ 1620 ἀρκετοὶ Ἄγγλοι διαμαρτυρόμενοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα τους γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς θρησκευτικὸς διωγμοὺς τῶν καθολικῶν. Ἐπάνω σὲ μιὰ χερσόνησο, πού σχηματίζεται μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τσάρλς καὶ τῆς θαλάσσης, ἐχτίσθηκε ὁ πρῶτος συνοικισμός, πού ὠνομάσθηκε Βοστώνη, γιὰτὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐκείνους ἀποίκους κατήγοντο ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Βοστώνης. Ἐτσι ἐβωσαν στὴ νέα πατρίδα των τὸ ὄνομα τῆς παλαιᾶς. Ὁ μικρὸς ἐκείνους συνοικισμὸς σιγά-σιγά ἐμεγάλωσε, εἰς συνοικισμὸν ἐχτίσθησαν ἐπάνω στὰ διάφορα νησιά, πού ὑπῆρχαν στῆς ἐκβολῆς τῶν δύο ποταμῶν καὶ μολούσι καθέναις ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς αὐτοὺς εἶχε καὶ διατηρεῖ μέχρι καὶ σήμερα, ξεχωριστὸ ὄνομα, ὅταν μεγάλωσαν καὶ ἀπέτελεσαν στὴν πραγματικότητά μιὰ πόλι, ἐπήραν τὸ ὄνομα Βοστώνη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις εἶναι χτισμένη ἐπάνω σὲ νησιά καὶ χερσονήσους, λέγεται καὶ «Βενετία τῆς Ἀμερικῆς», ἐπειδὴ στὸ σημεῖο αὐτὸ μοιάζει μὲ τὴ Βενετία τῆς Ἰταλίας. Στὸ διάστημα τῶν τριῶν αἰώνων, πού ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Ἰδρυσί τῆς, ἡ Βοστώνη ἀναπτύχθηκε πολὺ, καὶ εἶναι σήμερα μιὰ ἀπὸ τῆς ἐμπορικώτερας καὶ βιομηχανικώτερας πόλεις ὄχι μόνον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, μὲ τὰ 2.500.000 τῶν κατοίκων τῆς. Πολὺ ἐβοήθησε στὴν ἀνάπτυξιν τῆς πόλεως καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Βοστώνη βρίσκεται σὲ πλεονεκτήματα σημείο τῆς Β. Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Εὐρώπη. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἂν σήμερα μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς φαίνεται καὶ τόσο σπουδαῖο, πού τοὺς ὀκεανοὺς διασχίζουν μεγάλα καὶ ταχύτατα πλοῖα μὲ ἰσχυρότατες μηχανάς, γιὰ τὴν ἐποχὴ, ἦταν σημαντικό ἐταξίδευσαν μὲ τὰ πανιά, ἦταν σημαντικό τὸ νὰ γίνεαι τὸ πέρασμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὀκεανοῦ μὴ ἢ δυὸ μέρη συντομώτερα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ τῆς σημασία, ἡ Βοστώνη ἀποτελεῖ σπουδαῖο κέντρο τῶν γραμμά-

Ἀποψις ἀπὸ ἀέρος τοῦ βορείου, βιομηχανικοῦ τμήματος τῆς Βοστώνης. Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς φωτογραφίας, (δεξιὰ) εἶναι ὁ κολλίσιος τοῦ ποταμοῦ Charles, περιοχὴ ψυχαγωγίας. Ἄνω ἀριστερὰ εἶναι αἱ ναυτικὰ ἐγκαταστάσεις τοῦ Charlestown, εὐρισκόμεναι παρὰ τὸ σημεῖον ὅπου ἡ συμβολὴ τῶν ποταμῶν Charles καὶ Mystic σχηματίζει τὸν λιμένα τῆς Βοστώνης. Εἰς τὸ βάθος εὐρίσκεται τὸ Διεθνὲς Ἀεροδρόμιον Logan.

των, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν Ἐπιστημῶν. Ἐτσι ἡ πόλις σήμερα ἔχει ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀνομαστά σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ σπουδαιότερα εἶναι: τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρτ, τὸ Τεχνολογικὸν Ἰνστιτοῦτον, τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βοστώνης, τὸ ὁποῖον μάλιστα λέγεται «Ἀθήναιον» καὶ πόλλες ἄλλες κατώτερες σχολαί. Ὀνομαστῆς εἶναι ἐπίσης οἱ Βιβλιοθήκες τῆς πόλεως μὲ πόλλαι χιλιάδες βιβλίων καὶ χειρογράφων, τὰ Μουσεῖα τῆς καὶ τὰ θέατρα τῆς. Ἀπὸ τὰ δημόσια κτίρια τὰ ὠραιότερα καὶ σπουδαιότερα εἶναι τὸ Κυβερνητικὸν μέγαρον, τὸ Δημαρχεῖον καὶ οἱ ναοὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στὴ Βοστώνη ἐβγήκε ἡ πρώτη ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα τὸ 1704. Γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἡ Βοστώνη εἶναι ἰδιαιτέρως ἱστορικὴ πόλις, γιὰτὶ αὐτὴν ἄρχισε τὸ 1773 ἡ ἐπανάστασις τῶν ἀμερικανικῶν ἀποικιῶν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία ὠδήγησε στὴν Ἀνεξαρτησία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τὸ 1778 καὶ τὴ δημιουργία τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ τοῦ πρῶτου φιλελευθέρου σήμερα κράτους τῆς γῆς.

Ε.Σ.Ν. Οἶκον. Γυμν. Θηλέων Ἀθηνῶν μὲ δέματα δι' ἄπορα Σχολαίαι. Juniors of Commercial school for girls Athens with parcels for needy schools.

Βοστώνη: Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρτ

ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΟΥΣΤΙΚΗ

Γ. Δ. ΠΑΠΠΑ

Ἡ Ἠλεκτροακουστική εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ κλάδος τῆς τεχνικῆς, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει τὴν παραγωγὴν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν ἤχων μὲ ἠλεκτρικὰ μέσα. Σήμερα δὲ κατέκτησε αὐτὴ εἰς μίαν ἀνευ προηγουμένου θριαμβευτικὴν πορείαν τὸ θέατρον καὶ μάλιστα χωρὶς ποτὲ νὰ υποπέσει αὐτὸ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινου, τὸ ὁποῖον ἀπορροφημένον ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἰκανοποιητικὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου, δὲν βασιάζει ἀσφαλῶς τὸν νοῦν του νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ τεχνικὴ κατορθώνει νὰ ἀποδώσῃ

ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια εἶναι τὰ λεπτότερα ὄργανα τοῦ σώματός μας. Φροντίζετε πάντοτε, ὅταν γράφετε, ὅταν ἐργάζεσθε καὶ ὅταν παίζετε νὰ ἔχετε καλὸ φωτισμὸ. Τὸ ἀδύνατον φῶς, ὅπως καὶ τὸ πολὺ δυνατό, κουράζει τὰ μάτια. Ὅταν γράφετε, προσπαθεῖτε τὸ φῶς νὰ ἔρχεται ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ ὦμο καὶ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ χαρτὶ νὰ μὴν εἶναι μεγαλύτερη οὔτε μικρότερη ἀπὸ 25-30 πόντους. Ὅταν κάθεστε νὰ γράψετε, φροντίζετε τὸ σῶμά σας νὰ σχηματίζῃ 2 ὀρθὲς γωνίες. Ὅταν βρισκεσθε σὲ ἀνάρρωσι ἀπὸ ἀρρώστια μὴ κουράζετε τὰ μάτια σας μὲ πολὺ διάβασμα. Ἰδιαίτερα προσοχὴ χρειάζεται, ὅταν βρισκεσθε σὲ ἀνάρρωσι ἀπὸ λοιμώδη νοσήματα, ὅπως εἶναι ἡ ἰλαρὰ κλπ. Τροφές, ποὺ ὠφελοῦν στὰ μάτια εἶναι τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὰ αὔγα, τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, τὰ πράσινα λαχανικά καὶ τὰ φρούτα. Κάθε ἐλάττωμα στὴν ὄρασι πρέπει νὰ θεραπεύεται ἀμέσως. Ἡ ἀμέλεια ἔχει δυσάρεστη συνέπεια καὶ στὴν ὑγεία τῶν ματιῶν καὶ στὴν ὑγεία γενικῶς τοῦ ἀτόμου. Παιδὶ μὲ ἀδύνατα μάτια ὑποφέρει, συχνά, ἀπὸ πονοκεφάλους, γίνεται νευρικὸ καὶ κουράζεται εὐκόλα.

Κακότυχος εἶναι ὁ κουρασμένος, ὁ ἀνίδεος, ὁ ἀνυπόμονος, ὁ ἀτολμος... Ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀνυπομονησία, εἶναι πράγματα, ποὺ ἀπομυζοῦν τὴ δραστηριότητά μας καὶ διώχνουν ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν ὑγεία, τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν εὐτυχία.

Dr. V. Pauchet

εἰς τοὺς φυσικοὺς τόνους π.χ. μίαν θύελλαν, τὸν κεραυνὸν, τὸν θόρυβον τῆς κυκλοφορίας τῶν τροχοφόρων καὶ τέλος ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἀκουστικὴν σκηνοθεσίαν ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου. Ἀκριβῶς ἡ τελευταία αὕτη διαπίστωσις ἀποδεικνύει τὴν συντελεσθεῖσαν τεχνικὴν πρόδον εἰς τὰς συγχρόνους θεατρικὰς ἐγκαταστάσεις. Ἡ ἀξία ἐνὸς μηχανισμοῦ εἶναι μεγαλύτερα, ὅταν οὗτος δὲν προδίδῃ τὴν ὑπερξίν του.

Χάρις εἰς τὰ νέα τεχνικὰ μέσα ἐξέλιπεν πλέον οἱ λαμαρίνες, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων παρήγοντο οἱ κερανοὶ, ἀνεμοὶ, θύελλαι κλπ. οὕτω δὲ τὰ ἀκουστικὰ παρασκευάσματα συνεχρονίσθησαν καὶ αὐτὰ μὲ τὴν σειρὰν των. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται σήμερον δι' ἐγγραφῆς τῶν ἤχων αὐτῶν ὑπὸ ἐνὸς μαγνητοφώνου καὶ τῆς ἐπαναποδόσεώς των διὰ τῶν μεγαφῶνων τοῦ θεάτρου. Σήμερον ἡ ἀπόδοσις τῶν ἀκουστικῶν αὐτῶν φαινομένων εἶναι ἀπολύτως πιστὴ πρὸς τὴν φύσιν.

Τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ Ἐταιρεία Τηλεφούνικεν ἐγκατέστησε ἠλεκτροακουστικοὺς μηχανισμοὺς εἰς τὰς σκηνὰς πολλῶν ὀνομαστῶν θεάτρων εἰς ὅλον τὸν κόσμον, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ Ὀπεραι Παρισίαν, Ἀμβούργου κλπ. Ἡ καινοτομία αὕτη ἤνοιξε νέους δρόμους διὰ νέας ἐφαρμογὰς, ὡστε ἡ δημιουργία τῶν ὑποκρούσεων νὰ ἀποτελῇ σήμερον μόνον μέρος τῆς ἀποστολῆς μίας ἀκουστικῆς θεατρικῆς ἐγκαταστάσεως.

Διὰ τὴν διεύρυσιν τῶν δυνατοτήτων μίας ἐγκαταστάσεως χρησιμοποιεῖ κανεὶς ἐνισχυτὰς τῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων καὶ μεγαφῶνα, τὰ ὁποῖα ἐν συνδυασμῷ ἐπιτυγχάνουν ἀπολύτως ὠρισμένα ἠχητικὰ ἀποτελέσματα, διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν ὁποίων τὰ πατροπαράδοτα τεχνικὰ μέσα δὲν θὰ ἐπὶρκουν.

Μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς συμπληρωματικοῦ μηχανισμοῦ, μετῆχησεως (ἀντίπαλος), κατορθοῦται ὡστε ἡ φωνὴ ἐνὸς ἠθοποιοῦ νὰ ἀκούεται ὡσάν οὗτος νὰ ὠμίει εἰς ἓνα τεράστιον καθεδρικὸν ναὸν μὲ θόλους καὶ στοᾶς ἢ εἰς ἓνα ὑπόγειον. Ὁ θεατὴς ὑποβάλλεται ἀπὸ τὰ ἠχητικὰ αὐτὰ φαινόμενα τόσοσιν πολὺν, ὡστε δὲν τοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μίαν σκηνοθεσίαν. Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἄλλωστε καὶ ἡ θεμελιώδης σκέψις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ξεκινοῦν οἱ εἰδικοί τοῦ θεάτρου καὶ οἱ τεχνικοὶ τῆς Ἠλεκτροακουστικῆς κατὰ τὴν σχεδίασιν τοιούτων ἐγκαταστάσεων. Οὗτοι ἀποβλέπουν, μὲ τὴν βοήθειαν συγχρόνων ἠχητικῶν μηχανισμῶν, εἰς τὴν δημιουργίαν ζωηροτέρων ἐντυπώσεων ὡς καὶ εἰς τὴν τελειότεραν καὶ τεχνικωτέραν ἐκτύλιξιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου.

Σοβαρὸν ρόλον εἰς τὰς προσπάθειαις αὐτὰς παίζει ἀναμφιβόλως τὸ Μαγνητοφῶνον.

(Σημ: Μαγνητοφῶνον ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ συσκευὴ ἐγγραφῆς τῶν ἤχων

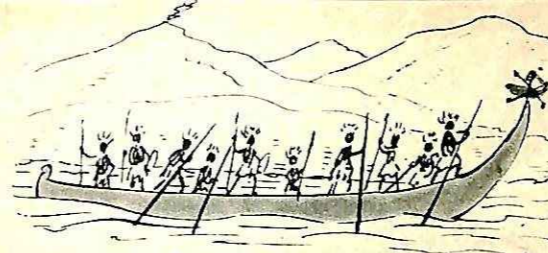
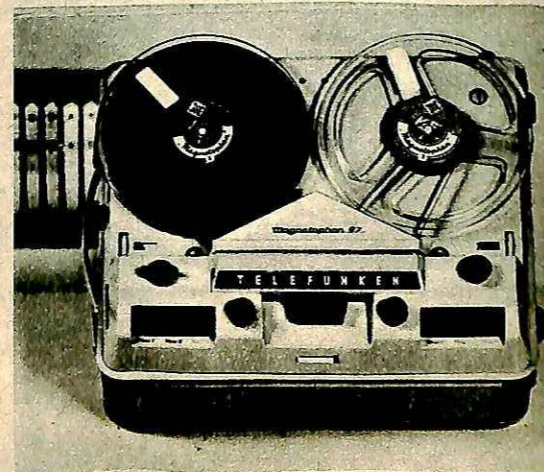
ἐπὶ ταινίας ἢ σύρματος μὲ ἐπίστρωσιν μαγνητικῆς οὐσίας πρὸς ἀναπαραγωγὴν τῶν ἐγγραφέντων).

Ἢδη κατὰ τὴν περίοδον τῶν δοκιμῶν ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου γίνεται ἀξιοποίησις του κατὰ πολυπλευρον τρόπον, κυρίως ὁμῶς τοῦτο παρέχει τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς καλλιτέχνους διὰ τῆς ἐγγραφῆς καὶ πιστῆς ἀποδόσεως τῶν ῥόλων των, ἐνὸς αὐτοελέγχου ὅπως π.χ. κατὰ τὴν σπουδὴν τῶν κινήσεων τοῦ Μπαλέττου.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς οἱ χορευταί, χάρις εἰς τὴν μαγνητοφώνησιν, δὲν ἐκτελοῦν τὰς κινήσεις των ὑπὸ τοὺς ἤχους μόνον ἐνὸς πιάνου, ὅπως ἐγένετο ἄλλοτε, ἀλλὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των ὀλόκληρον τὴν ὀρχήστραν ὅπως καὶ κατὰ τὰς πρὸ τῶν θεατῶν παραστάσεις. Ὁ σύγχρονος θιασάρχης δὲν ἔχει ἀνάγκην πλέον ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ διὰ νὰ καλῇ ἐπὶ σκηνῆς τοὺς ἠθοποιοὺς, τῶν ὁποίων τὸ «νοῦμερον» ἀρχίζει ἢ νὰ διδῇ προφορικὰς ἐντολάς εἰς τοὺς χειριστὰς τῶν προβολέων καὶ τοὺς ἄλλους τεχνικοὺς τῶν παρασκευῶν. Ἐσωτερικὰ τηλέφωνα καὶ μεγάφωνα τὸν συνδέουν μὲ ὅλον τὸ προσωπικόν. Κάθε ἐργασία διεξάγεται χωρὶς χρονотριβὴν, δεδομένου ὅτι εἰς τὰ «καμαρίνια» τῶν ἠθοποιῶν ὑπάρχουν μεγάφωνα, διὰ τῶν ὁποίων μεταδίδεται ἡ παράστασις, ὡστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ μετέχοντες τοῦ ἔργου καλλιτέχναι νὰ εἶναι κατατοπισμένοι ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς. Εἰς τοὺς διαδρόμους ἐπίσης ὡς καὶ εἰς τὸ «φουαγιέ» ὑπάρχει ἡ δυνατότης τῆς συνακρόασεως. Κανεὶς ἀργοπορημένος δὲν θὰ χάνῃ πλέον τὴν «κούβερτουραν» (εἰσαγωγὴν) μὴδ Ὀπερας. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐγκαταστάσεων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου ὑπάρχουν τοποθετημένα εἰς ὠρισμέναις θέσις ἀκροαστικὰ μηχανήματα (ἀκουστικὰ) διὰ τοὺς βαρηκοὺς.

Αἱ δυνατότητες τῆς ἀκουστικῆς ἀποτυπώσεως τῶν ἤχων, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Μαγνητοφῶνων, δὲν ἀξιοποιοῦνται μόνον εἰς τὸν τομέα τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς Τέχνης, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπαγγελματικῶν σκοποῦς π.χ. ἡ μετάδοσις τῆς ἀκριβοῦς ὄρας ἀπὸ τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, ἡ ἐπανάληψις, κατὰ διαστήματα, ὀδηγίων πρὸς τοὺς ἐπιβάτας εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ἢ πρὸς τοὺς πελάτας μεγάλων ἐμπορικῶν καταστημάτων εἶναι ὀλίγα παραδείγματα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ Μαγνητοφῶνου καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει τῆς Ἠλεκτροακουστικῆς.

Συσκευὴ μαγνητοφώνου

Μία πιρόγα ἀνέβαινε τὸν ποταμὸ

(6)

Ἐπιτέλους, τὸ σκοτάδι τῆς ἀπαίσιος ἐκείνης νύχτας, ἀρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Κι ἐνῶ τώρα γλυκοχάραζε ἡ μέρα, μὴ μεγάλην πιρόγα γεμάτη ἀνθρώπους ἀνέβαινε τὸν ποταμὸ. Κάμποσοι μελαψοὶ ἄγριοι Ἴνδοι ἦταν μέσα ὀρθοί, ἄλλοι μὲ περιέργα κουπιὰ στὰ χέρια κι ἄλλοι μὲ δόρατα, καὶ κάτω, στὸν πάτο τῆς πιρόγας, ἦταν σφιβαγμένοι δέκα Εὐρωπαῖοι δεμένοι χειροπόδαρα.

Οἱ δυστυχιμένοι αὐτοὶ ἦταν: Ὁ λόρδος Γκλέναρβαν, ἡ λαίδη Ἐλενα, ἡ Μαίρη καὶ ὁ Ροβέρτος Γκράν, ὁ πλοίαρχος Μάγκιλ, ὁ ταγματάρχης Νάμπς, ὁ Παγκανέλ καὶ τρεῖς ναῦτες. Εὐτυχῶς, ποὺ τώρα δὲν ἦταν πιά φημισμένοι κι ἔτσι μποροῦσαν νὰ λένε κάτι μεταξύ τους.

Κάποια στιγμὴ ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ καὶ στοὺς ἀγρίους. Αὐτοὶ δὲν μιλοῦσαν καθαρὰ Ἰσπανικά, ἀλλὰ καταλάβαινε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους.

— Ἀρχηγέ, εἶπε στὸν ἐπικεφαλῆ. Τί ἔγιναν οἰδῶλοι, ποὺ ἦταν μαζί μας;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης, ἀπάντησε ἀπότομα ἐκεῖνος.

— Κι ἐμᾶς, τί θὰ μᾶς κάνετε; τὸν ξαναρώτησε μὲ θάρρος.

— Ὅ,τι θέλει ὁ μέγας βασιλιάς μας, εἶπε τώρα τρίζοντας τὰ κολοσσιαῖα δόντια του ὁ ἀρχηγός.

Ὁ λόρδος μετέφρασε τὴν ἀπαντήσιν του στὴ συντροφιά, κι ὅλοι τοὺς ἐπιθύρυσαν μερικὰ λόγια φόβου κι ἀπελπίσεως.

Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἀρχηγός διέταξε νὰ τοὺς λύσουν καὶ νὰ τοὺς δώσουν νὰ φᾶν. «Δόξα σοι ὁ Θεός!» φώναξαν οἱ καυμένοι, ἀμα εἶδαν ὅτι τοὺς λύνουν. Καὶ ὅπως ἦταν ὀλονήστικοι ἀπὸ τὸ προηγούμενον βράδυ, μόνις τοὺς ἔφεραν φαγητὸ — κάποια ζύμη περιχυμένη μὲ μὴ πράσινη σάλτσα — ρίχτηκαν νὰ τὸ καταβροχθίσουν κι ἔκαναν τοὺς ἐνθουσιασμένους, μ' ὅλο ποὺ τοὺς ἔφερνε ἀηδία.

Μονάχα ὁ κύριος Παγκανέλ, τὴν ὥρα ποὺ τοῦ τὸ ἔδινε ἓνας ἄγριος μὲ τὴν χερούκλα του, τὸν κοίταξε λιγάκι καὶ τοῦ εἶπε:

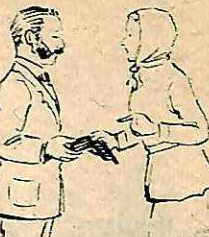
Μὰ γιατί ἔτσι, εὐλογημένε μου;

— Μά... γιατί ἔτσι, εὐλογημένε μου; Δὲν τὸ βάζεις σ' ἓνα πιάτο, νὰ μοῦ δώσης κι ἓνα πηρουνάκι καὶ μὴ πετσετούλα...

Τὰ τέκνα τοῦ πλοίαρχου Γκράν

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν)

Αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς τίς δύο

Ἴσως θὰ ζητοῦσε κι ἄλλα ὁ ἄμοιρος, ἀλλ' εὐτυχῶς πρόλαβε ὁ λόρδος καί...

— Ἐ, τοῦ εἶπε. Ξέχασες ποὺ βρίσκεσαι;

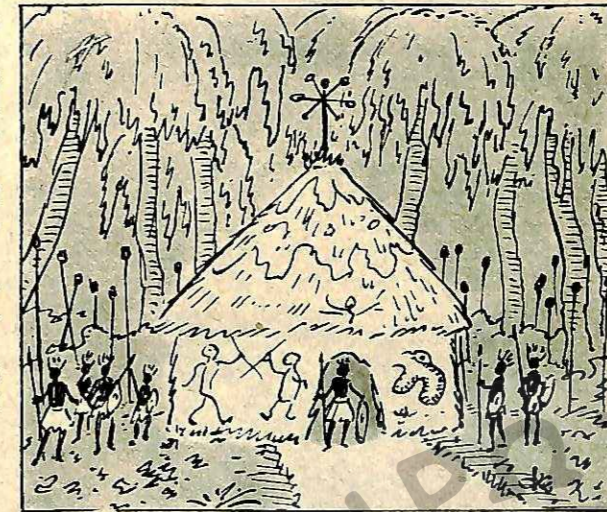
— Πῶς;!... Ἄ... ναι, ναι, ναι... εἶδες, λόρδε μου; Πρῶτη φορά μου τόπαθα τέτοιο πράμα...

Ὁ Ροβέρτος, παρ' ὅλο τὸ κρίσιμο τῆς περιστάσεως, θὰ ἔσπαζε στὰ γέλια, ἀλλὰ μόλις ἀντίκρουσε τὴν ματάρη τοῦ ἀρχηγοῦ καρφωμένες ἀπάνω του, κρατήθηκε.

Τὸ βράδυ κάπου σταμάτησε ἡ πιρόγα, βγήκαν ὅλοι ἔξω, ἔφαγαν, κοιμήθηκαν καὶ τὸ πρῶτὸ συνέχισαν τὸ ταξίδι. Αὐτὸ ἐξακολούθησε ἐπὶ πέντε μέρες. Σὲ μερικὰ σημεῖα τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἔβραζαν, γιατί ἐκεῖ ὑπῆρχαν θερμὲς πηγές, ἐξ αἰτίας τῶν γύρω ἠφαιστειῶν.

Τέλος, τὸ μεσημέρι τῆς ἑκτης μέρας ἡ πιρόγα ἄραξε ὀριστικὰ σ' ἓνα λιμανάκι. Βγήκαν, περπάτησαν ὡς πεντακόσια μέτρα κι ἔφτασαν μπροστὰ σ' ἓνα φράχτη ὑψηλὸ ὡς 5 μέτρα. Μέσα ἀπ' αὐτὸν ἦταν δευτέρως φράχτης χαμηλότερος καὶ πιὸ μέσα ἓνας τρίτος. Αὐτὸ ἦταν τὸ τριπλὸ τεῖχος τοῦ χωριοῦ τῶν Ἰνδῶν, στὸ ὁποῖο μπήκαν ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Τὸ παλάτι, ἡ μάλλον ἡ καλύβα τοῦ βασιλιᾶ ξεχώριζε ἀπ' τὴν ἄλλες, γιατί ἦταν ἡ μεγαλύτερη, γεμάτη ἀπαίσιες ζωγραφιές καὶ περικυκλωμένη ἀπὸ σειρὰ με-

Τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ

γάλων καλαμιῶν, ποὺ στὴν κορυφή τους ἦταν περασμένα ἀνθρώπινα κεφάλια.

— Πολὺ καλαίσθητος φαίνεται νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ βασιλιάς, εἶπε ὁ πλοίαρχος στὸ λόρδο.

— Ναι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, καὶ πολὺ φιλόνηθρος.

Ὁ ἀρχηγός τῆς πιρόγας ὠδήγησε τώρα τοὺς αἰχμαλώτους σὲ μὴ καλύβα λίγο ἀπόμερη κι ἔβαλε ἀπ' ἔξω φρουροὺς. Μόλις βρέθηκαν ἐκεῖ μέσα οἱ φίλοι μας, ξάπλωσαν στὴς ψάφες, ποὺ ἦταν ἀπλωμένες κάτω. Μόνον ὁ Ροβέρτος σκαρφώθηκε στοὺς ὤμους ἐνὸς ναῦτη καὶ κοίταξε ἀπὸ ἓνα παραθυράκι ἔξω. Σὲ λίγο γυρίζοντας πίσω τὸ κεφάλι του εἶπε στὴ συντροφιά.

— Ἐξω ἀπ' τὴ μεγάλη καλύβα εἶναι μαζεμένοι καμιὰ δεκαριά, γεμάτοι μὲ φτερά καὶ τενεκέδες, καὶ στὴ μέση στέκεται ἓνας παρδαλοστολισμένος, ποὺ σίγουρα θὰ εἶν' ὁ βασιλιάς, καὶ σὰν νὰ κάνουν συμβούλιο. Μὰ εἶναι πολὺ θυμωμένοι. Ἄ, νά. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἔρχεται τώρα ἐδῶ.

(Συνέχεια εἰς σελίδα 20)

Ὁ βασιλιάς

Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός

ΑΧ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ Δημ./λου

Ένας από τους κληρικούς, που κρυφά και φανερά αγωνίσθηκε κατά τους χρόνους της τουρκικής σκλαβιάς «για του Χριστού την Πίστιν την Άγιαν και της Πατρίδος την Έλευθερίαν» είναι κι ο Έπίσκοπος Παλαιών Πατρών Γερμανός.

Γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου 1771 στη Δημητσάνα. Το κοσμικό του όνομα ήταν Γεώργιος Κοτζιάς. Πολλά διηγούνται για την παιδική του ηλικία, που μάς κάνουν να τον θεωρήσουμε σαν μια από τις διαλεχτές και σπάνιες φύσεις. Κάποτε ενώ κοιμόταν στη σκιά ενός δένδρου, ένα φίδι τον έπλησιασε και τυλίχθηκε στον βραχιονά του. Όταν το παιδί ξύπνησε κι αντελήφθη το φίδι, άπλωσε σιγά το χέρι του, το έπιασε από το κεφάλι, και το κράτησε δυνατά, έως ότου ήλθε ο πατέρας του και το έλυτρωσε από τον φοβερό έχθρο.

Όταν έμεγάλωσε εφοίτησε εις την περιώνυμο Σχολή της Δημητσάνας, και μόλις άπεφοίτησε χειροτονήθηκε διάκονος. Έτσι έβγαλε τη φουστανέλλα και έφόρεσε το ράσο, που τόσο πολύ έτίμησε κι έδόξασε.

Άργότερα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και έμεινε για λίγο καιρό σ' ένα μοναστήρι κοντά στο Άργος.

Άλλά ο νεαρός κληρικός άρέσκειται στις περιπλανήσεις. Θέλει να γνωρίση άλλα μέρη κι άλλους

άνθρώπους. Από τους Μύλους της Άργολίδος πηγαίνει στην Ύδρα κι άπ' εκεί στη Σύμνη. Έκει γνωρίσθηκε με τον πατριώτη του, Μητροπολίτη Σύμνης, τον μετέπειτα έθνομάρτυρα Γρηγόριον τον Ε'.

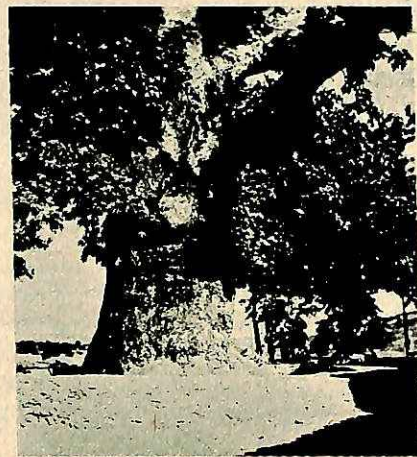
Ο Γρηγόριος άγάπησε τον Γερμανό σαν παιδί του. Όταν έγινε πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τον πήρε μαζί του στην «Βασιλίδα των Πόλεων».

Το 1806 στις 25 Μαρτίου χειροτονήθη έπίσκοπος Παλαιών Πατρών.

Από τον φιλικόν Πελοπίδαν Άντωνίου έμυήθη εις τα μυστικά της Φιλικής Έταιρείας.

Τον Φεβρουάριον του 1821 έγινε συνέλευσις εμπόρων, ιερέων, άρχιερέων και καπεταναίων στη Βοστίτσα, ή όποια σκοπόν είχε την προετοιμασία της επαναστάσεως.

Οι Τουρκοί έμαθαν τη μυστική αυτή συγκέντρωσι και εκάλεσαν στην Τρίπολι άρχιερείς και προκρίτους, όπου τους έπερίμεναν τα Τουρκικά μπουντρούμια, τα βασανιστήρια και πολλούς από αυτούς ο μαρτυρικός θάνατος.

Άγία Λαύρα: Ο ιστορικός πλατανός.

Ο Γερμανός, για να άποφύγη τη σύλληψη, έφυγε στις 5 Μαρτίου με συνοδεία για την Άγία Λαύρα και στις 22 του ίδιου μηνός με μερικά παλληκάρια μπήκε στην Πάτρα όπου ύψωσε επαναστατική σημαία και ώρκισε στην πλατεία του Άγίου Γεωργίου τους πρώτους αγωνιστάς.

Στις 25 Μαρτίου, μετά την Θεία λειτουργία, στην Άγία Λαύρα, εύλογεί τον άγώνα και καλεϊ όσους ήταν εκεί να δώσουν ιερών όρκον, τον όρκον της θυσίας!

Από τα στόματα των παλληκარიών άκούεται δυνατή φωνή «Έλευθερία ή Θάνατος».

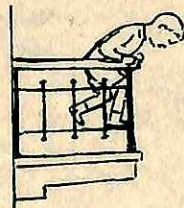
Η προκήρυξις, την όποια εξέδωσε στις 24 Μαρτίου στην Άγία Λαύρα λέγει τά εξής: «Οι Έλληνες τυραννούμενοι πάντοτε επί πλέον από τους Τούρκους, οι όποιοι ώρκίσθηκαν να τους έξολοθρεύσωσιν, άπεφάσισαν όμοφώνως ν' άποσειώσωσι τον ζυγόν ή ν' άποθάνωσι. Ηγέρθημεν να λάβωμεν τα δικά μας και είμεθα πεπεισμένοι ότι άπασαι αι χριστιανικαι δυνάμεις, θα γνωρίζωσι την δικαιοσύνην του άγώνος μας, και όχι μόνον δεν θα παρεμβάλωσι προσκόμματα εις αυτόν, αλλά και θα μάς βοηθήσωσιν, άναπολοΰσαι όπόσον οι πρόγονοί μας ώφέλησαν την ανθρωπότητα».

Ο Πουκεβιλ μάς παριστά τον Γερμανόν, άσχημον σαν τον Σωκράτην, αλλά και σώφρονα σαν εκείνον.

Το 1826 προσεβλήθη από τυφοειδή πυρετό και άπέθανε στις 10 Μαΐου, σε ηλικία 55 ετών.

Στην ιστορία του έλληνικού ράσου ο Παλαιών Πατρών Γερμανός κατέχει την ξεχωριστή θέση, που του άξιζει.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΩΝΤΑΙ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Στά κάγκελλα του μπαλκονιού ποτέ μη σκαρφαλώνετε και προς τα έξω ύστερα το σώμα μη τεντώνετε, γιατί λιγάκι τη στιγμή άν κουνηθήτε εκείνη — άθελα ή κι άπρόσεχτα — ώχ, τί μπορεί να γίνη...

Άλλά κι άπ' το παράθυρο μη σκύβετε πολύ, γιατί μεγάλος κίνδυνος κι εδώ σ'άς άπειλεί. Με σπέρτα και με φώσφορα και μ' όσα φώκο παίρνουνε μην παίζετε. Πολλές φορές κακό μεγάλο φέρνουνε. Ούτε ποτέ και με γυαλιά μην παίζετε σπασμένα, γιατί δε θέλω να σ'άς δώ με χέρια αίματωμένα.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Τά Σαρακοστιανά στον Μεσαίωνα

Π. Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ

«Καλογριές» λέει ο λαός μας τις εβδομάδες της Μεγάλης Σαρακοστής, που άρχίζει από την Καθαρά Δευτέρα και τελειώνει το Μεγάλο Σάββατο. Είναι μία από τις κυριότερες νηστισιμες περιόδους της Έκκλησίας μας. Αύστηροτάτη ήταν ή τήρησις της νηστείας της Μεγάλης Σαρακοστής σε παλαιότερα χρόνια. Από το 1150 περίπου χρονολογείται ένα στιχούργημα του «Μακαριωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου, Λουκά Χρυσοβέργη, περι διαίτης του όλου ένιαυτου». Διαβάζομε σ' αυτό για την Μεγάλη Σαρακοστή ότι:

«Οι πλείστοι των αγωνιστών άσιτοι ιερανοΰσι, σ' δε διά την ασθένειαν, άρω άλόγω λήγει...».

Δηλαδή, στους παλιούς εκείνους χρόνους, οι μοναχοί μόνον άρωσσοι θάτρωναν ψωμί την Μεγάλη Σαρακοστή.

Όμως άν και κανονικά δεν έπετρέποντο παρά μόνον οι έλιές και τα λαχανικά, άρχισαν σιγά-σιγά να τρώγονται την Μεγάλη Σαρακοστή τα μαλακώστρα.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ροδώνος Άμυνταίου εργάζονται εις τον σχολ. κήπον. Juniors of Elem. School Rhodon in their school garden.

Ε.Σ.Ν. Α' Γυμνασιού Άρρ. Κερκύρας έτοιμοι δι' έρυθροσταυρικην δράσιν. Juniors of 1st High School for boys Corfu ready for R.C. activity.

κα, κι ύστερα κι άλλα θαλασσινά καθώς και άλίπαστα ψάρια.

Η νηστεία της Μεγάλης Σαρακοστής έγινε έτσι ή άφορμή να άναπτυχθούν πολύ, στο Βυζάντιο, ή βιομηχανία και το εμπόριο των άλιπάστων ψαριών. Τα περισσότερα άλίπαστα έρχονταν στην Κωνσταντινούπολι από τα διάφορα παράλια μέρη της Μαύρης Θάλασσας. Άρκετά όμως έφταναν και στις άκτες της Προποντίδος, σε ειδικά εργαστήρια.

Από πολύ παλαιά ήταν γνωστό στο Βυζάντιο το χαβιράρι. Αυτό και το αύγοτάραχο έθθαναν από την Άζοφική και την Κριμαία. Από τις άκτες του Πόντου και της Βάρνας έρχονταν οι καπνιστές παλαμιδες, οι λακέρδες, τα σκουμπριά και οι τσίροι. Από τον Αίνο έρχονταν τα «Αινήτικα» (νήτικα ή λυκουρίνια). Μεγάλα δε εργαστήρια, καπνισματός και προπαρασκευής γενικά, των άλιπάστων ψαριών σε βαρέλια και δοχεία, υπήρχαν και πολύ κοντά στην Κωνσταντινούπολι, στην Προποντίδα.

Έκει, ψάρεσαν μεγάλες ποσότητες ψαριών από διάφορα περάσματα αναλόγως των εποχών και τα ταρίχευαν για να τα διαβέσουν κατά την Μεγάλη Σαρακοστή και τις άλλες νηστείες.

«Σαλμαδάριοι» λέγονταν οι Βυζαντινοί έμποροι των άλιπάστων και άποτελοΰσαν μεγάλη ειδική συντεχνία. Οι «Σαλμαδάριοι» έπεβλέποντο πολύ από τις άρχές για τα κέρδη τους, που δεν έπετρέπετο να είναι μεγαλύτερα από έν 16% του κόστους των εμπορευμάτων. Έπί ποινη άποκλεισμού από την συντεχνία τους, οι «Σαλμαδάριοι» ήταν ύποχρεωμένοι να καταγγέλλουν όσους, άν και δεν ήταν μέλη της συντεχνίας, έμπορευόνταν άλίπαστα. Έπιμωρέτο αύστηρά ή παράνομη κερδοσκοπία, κι έτσι τα σαρακοστιανά ήταν πάμφθηνα στο Βυζάντιο.

Με την παρακμή του Βυζαντίου και ιδίως από τις Σταυροφορίες κι ύστερα, το εμπόριο των σαρακοστιανών ξεφυγε από τα χέρια των Έλλήνων και περιήλθε στους Γενοβέζους και στους Βενετούς, που είχαν δημιουργήσει στην Κωνσταντινούπολι ιδιαίτερες αυτόνομες εμπορικές παροικίες, και άσκοΰσαν πραγματική μονοπωλιακή τυραννία σε πολλά εμπορεύματα και ιδιαίτερα σε τρόφιμα.

Οι Βενετοί, περισσότερο, που ήταν πανίσχυροι από την Τετάρτη Σταυροφορία και ύστερα, διατήρησαν την πρώτη θέση στο εμπόριο των άλιπάστων. Έξ άφορμής της Μεγάλης Σαρακοστής οι Βενετοί ανέπτυξαν και άργάνωσαν συ-

στηματικά την άλιεία στην Άδριατική, συνέστησαν δε πολυάριθμα έμπορεία και εργαστήρια συσκευασίας άλιπάστων στη Βενετία και σε άλλα μέρη.

Οι Βενετοί έφεραν στην Κωνσταντινούπολι, από τα Γάδειρα κι άλλα μέρη της Δύσεως, σαρδέλλα σε βαρέλια, κι άλλα διάφορα ψάρια άλίπαστα, άκόμη και ρέγγες της Βρεταννίας και της Βορείου θαλάσσης. Σ' ένα βυζαντινό σατιρικό κείμενο, οι τσίροι και τα άλλα ψάρια της Μαύρης Θαλάσσης... διαμαρτύρονται έντονα για τον άνταγωνισμό των καπνιστών ρεγγών, που από τόσο μακρυνά μέρη εισέβαλαν στην Άνατολή. Έμφανίζει δε ή σάτιρα τους τσίρους να άπειλούν ότι θα κηρύξουν άμείλικτο πόλεμο και θα... εκστρατεύσουν δια θαλάσσης εναντίον των άνταγωνιστών των.

Κατά το 1500, από την Βενετία γινόταν έξαγωγή στην Έλληνική Άνατολή χιλιάδων τόννων παστών ψαριών, γελιών, κεφάλων, μουρουνών, παλαμιδών, ξερών χταποδιών, σουπιών, καραβιδών και μαλακοστράκων ξυδάτων μέσα σε βαρέλια. Σ' άλλη την Έλλάδα, τα είδη αυτά έθθαναν κι από Βενετικά συνεργεία της Δαλματίας κι άλλων τόπων της Άδριατικής. Στην Κωνσταντινούπολι άπέμεινε μόνο το εμπόριο του χαβιριού και του ταραμά.

Υπάρχει ένα ειδικό βιβλίο για το εμπόριο της Βενετίας, που έγραψε το 1503 ο Βαρθολομαίος Πάξι. Περιέχει πολλές πληροφορίες το βιβλίο αυτό, από το όποιο βλέπει κανείς το εμπορικό δαιμόνιο των Βενετών. Η πόλι τους ήταν στους χρόνους εκείνους το κέντρο της Εύρώπης και της Μεσογείου, από εμπορικής και βιομηχανικής άπόψεως. Ο συγγραφέας του βιβλίου, ο Πάξι, γράφει πάρα πολλές λεπτομέρειες για τα σαρακοστιανά και τα άλίπαστα ψάρια, συνιστά δε το εμπόριό τους «ως επικερδέστατο για κείνους, που ζέροντο να αγοράσουν αυτά τα είδη και να τα μεταφέρουν την κατάλληλη εποχή στην Έλληνική Άνατολή».

Οι Βενετοί έφεραν σαρδέλλες σε βαρέλια από τα Γάδειρα.

←
Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Σταυροῦ Φαρσάλων φυτεύουν δένδρα.
Juniors of Elem. School Stavros planting trees.

←
Ε.Σ.Ν. Β' Δ. Σχ. Ίτέας Ἡπ. ἐτοιμάζουν μαρμελάδα ἀπὸ φρούτα τοῦ σχολ. κήπου, διὰ τὸ μαθητικὸν συσσίτιον.
Juniors of 2nd Elem. School Itea preparing Jam, from fruits of the school orchard, for their school mess.

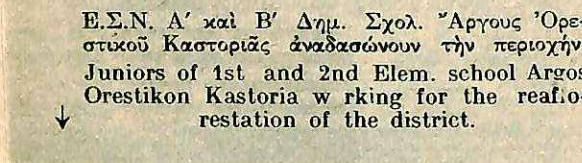
←
Ε.Σ.Ν. Β' Δημ. Σχολ. Ἀγρινίου ἐμοίρασαν ἱματισμὸν εἰς ἄπορα παιδιὰ.
Juniors of 2nd Elem. School Agrinion offered garments to needy pupils.

←
Ε.Σ.Ν. δημ. Σχολ. Ἄνω Βιάννου Κρήτης καθαρίζουν τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ χωριοῦ.
Juniors of Elem. school Ano Vianos Crete clearing the central road.

↑
Ε.Σ.Ν. 8ου Δημ. Σχολ. Α' Πειραιῶς εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον Β.Ε.Σ. Βουλᾶς, ὅπου διένειμαν δῶρα εἰς τὰ νοσηλεύμενα παιδιὰ.
Juniors of 8th School Piraeus at the R. C. Asklepieion Hosp. where they distributed gifts.

Ε.Σ.Ν. Α' καὶ Β' Δημ. Σχολ. Ἄργους Ὀρεστικῆς Καστοριάς ἀναδασώνουν τὴν περιοχὴν.
Juniors of 1st and 2nd Elem. school Argos Orestikon Kastoria working for the reaforestation of the district.

↓
Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Γλυφάδας ἐτοιμοὶ διὰ τὸ πρόγραμμα δράσεώς των.
Juniors of High school Glyphada ready for their program of activity.

↑
Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ν. Ἀδριανῆς Κομοτινῆς διανέμουν τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.
Juniors of Elem. School N. Adrianes, distributing the mid-morning lunch.

↑
Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ξυνοῦ Νεροῦ Ἀμυνταίου φυτεύουν δένδρα.
Juniors of Elem. School Xyno Nero planting trees.

↑
Ε.Σ.Ν. Β' Γυμν. Ἄρρ. Σερρών εἰς τὸ Γηροκομεῖον τῆς πόλεως.
Juniors of 2nd High school for boys Serrhes at the Home for the Aged.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολεῖον Ἀποικίων Ἀνδρου περιποιῶνται τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of Elem. school Apikia Andros in their school garden.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λακτύθρας Κεφαλληνίας με δῶρα διὰ τοὺς τροφίμους τοῦ Πτωχοκομείου Ἀργοστολίου.
Juniors of Elem. School Lakythra with gifts for the inmates of the Welfare Institution.

↑
Ε.Σ.Ν. Α' δημ. σχολ. Διδυμοτείχου με δῶρα δι' ἄπορα παιδιὰ.
Juniors of 1st Elem. school Didymoteichon with gifts for needy pupils.

Ε.Σ.Ν. 6ου δημ. Σχολ. Πύργου με δέματα διὰ τὸ δημ. Σχολ. Φοινικίου Φιλιατῶν.
Juniors of 6th Elem. school Pyrgos with gifts for the needy school Phenikion, Epirus.

Ε.Σ.Ν. δημ. Σχολ. Διβουνίου Κιλκίς με δῶρα διὰ τὸ νοσοκομεῖον τῆς πόλεως.
Juniors of Elem. school Divouinion with gifts for the town hospital.

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχ. Μεγάρων με δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχ. Ἀσημαχωρίου, τὸ ὁποῖον υἱοθέτησαν.
Juniors of 2nd Elem. school Megara with gifts for the Elem. school Assimochori, which they have adopted.

Ε.Σ.Ν. Β' δημ. Σχολ. Πόρου Κεφαλληνίας εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of 2nd Elem. school Poros in their school garden.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μύτικα Λευκάδος εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the elem. school Mytika at their school garden.

→
Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Κρεσταιῶν περιφράσσουν τὸν σχολ. κήπον.
Juniors of High school Krestena fencing their school garden.

→
Ε.Σ.Ν. Γ' δημ. σχολ. Διδυμοτείχου με δέματα δι' ἄπορους συμμαθητὰς των.
Juniors of 3rd Elem. school Didymoteichon with gifts for needy schoolmates.

→
Ε.Σ.Ν. δημ. Σχολ. Κοσμητίου Ζάνθης καλλιεργοῦν τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of Elem. school Kosmiti cultivating their school garden.

Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Ν. Ἰωνίας Βόλου με δέματα δι' ἄπορους οἰκογενεῖας.
Juniors of High school N. Ionia Volos with gifts for needy families.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Σωτήρας Βοῖου φυτεύουν δένδρα.
Juniors of elem. school Aghia Sotira Macedonia planting trees.

Ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῆς Κλεφτουριάς

Ὁ Κρεμμύδας ἢ ὁ Πουτέτσι

Ἡπειρωτικὴ παράδοσις

Μὲ τρεμάμενα πόδια ἢ βάβω-Ρήνα, ἢ φτωχὴ καὶ χήρα, πού δὲν εἶχε κανένα, κουβαλοῦσε τὴ βαρέλα μὲ τὸ νερό, ἀπὸ τὴ Γελαψοὺ εἰς τὸ καλύβι τῆς, στὴν Σέλλιανη, ὅταν εἶδε τὴν εἰκοσάδα νάρχηται ἀπὸ τὸ Λευτροχώρι. Τῆς κόπηκαν τὰ πόδια καὶ στηρίχτηκε σὲ μιὰ πέτρα νὰ ξεκουραστῇ.

Ἐκεῖ τὴν ἐφθασαν οἱ Τούρκοι κι ὁ τσαούσης (λοχίας) τῆ ρώτης:

— Πούθε εἶσαι, ὦρὴ βάβω;

— Ἀπὸ τῆ Σέλλιανη γυιὲ μ'.

— Ὦρὴ βάβω, ἐσὺ πού εἶσαι μὲ τόνα ποδάρι στὸν τάφο, νὰ πῆς μιὰν ἀλήθεια;

— Ἀ. Χά. Χά. Χά... Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε πρόθυμη ἡ γριά.

— Τὸ Κρεμμύδα τὸ ξέρεις;

— Ἀχά...

— Τὸ Πουτέτσι;

— Ἀχά, ἔκανε πάλι ἡ γριά, κουνώντας συγκαταβατικὰ τὸ κεφάλι τῆς.

— Πού τὸ εἶναι;

— Ἐλάτε κοντά μου, εἶπε ἡ γριά, βρίσκοντας τὴν ψυχραιμία τῆς.

Μπροστά ἡ γριά καὶ πίσω ὁ τσαούσης, εὐλογώντας τὸν Γιαραμπῆ (ὄψιστον) πού τὸν ἐβγαλε μπροστά στὴ γριά, πού θὰ τοῦδειχνε τὸν Πουτέτσι καὶ τὸν Κρεμμύδα, τοὺς φοβεροὺς καπεταναίους (ἀρχηγούς τοῦ ἑλληνικοῦ ἠπειρωτικοῦ κοιμητιῶτος).

Κι ἂν τοὺς ἔπιανε θὰ γινόταν ἀξιωματικός, ἴσως μιλαζιμῆς (υπομπαρῆχος), ἴσως καὶ γιούσμπασῆς (μοιραρῆχος) θάμνε στὶς πολιτεῖες καὶ δὲν θὰ γύριζε τὰ κατσάβραχα. Πίσω του βάδιζε ἡ εἰκοσάδα ἀραιωμένη καὶ μὲ τὰ δπλα στὰ χέρια, σὰν ἄκουσε πὼς θὰ πήγαινε γιὰ τὸν Κρεμμύδα καὶ τὸν Πουτέτσι.

Ἐφτασαν εἰς τὸ φτωχόκαλυβό τῆς Ρήνας. Ἡ γριά ἀφῆκε τὴν βαρέλα μὲ τὸ νερό εἰς τὸ πεζούλι καὶ εἶπε στοὺς Τούρκους

— Περᾶστε μέσα νὰ ξεκουραστῆτε.

Ἄπορσε ὁ τσαούσης.

— Τὸ Κρεμμύδα πού τὸ εἶναι;
— Μέσα εἶναι, εἶπε ἀτάραχη ἡ γριά. Περᾶστε, ἀγάδες μου.

Μὲ τὰ δπλα προτεταμένα καὶ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, ὄρμησαν μέσα στὴν καλύβα πεντέξη Τούρκοι. Κοίταξαν δεξιά, ἀριστερά, τίποτε. Ψυχὴ δὲν εἶδαν ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βάβω.

— Νάτα τὰ κρεμμύδια, παρετήρησε ἡ γριά, μ' ἓνα βλακώδες καὶ μισοκακόμοιρο ὕφος, δείχνοντας τὰ σταλίκια (ξύλα ἀπὸ δοκάρη σὲ δοκάρη), ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρέμονταν ἀρκετὲς ἀρμάδες κρεμμύδια καὶ σκόρδα. Πάρτε, παιδιά μου, πάρτε.

— Ὅχι τέτοιο, μορῆ. Τὸ Κρεμμύδα. Τὸ Πουτέτσι.

— Κατάλαβα, κατάλαβα γυιὲ μ', ξανῶπε ἡ βάβω, καὶ κάνοντας νόημα νὰ τὴν ἀκολουθήσουν διευθύνθηκε σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς, ὅπου εἶχε ἓνα μικρὸ λιθόκτιστο κοτέτσι, σκεπασμένο μὲ πλάκες καὶ χαλασμένους τενεκέδες.

— Νά το τὸ κοτέτσι, παιδιά μου, ξανῶπε ἡ γριά. Τί νὰ τὸ κάνετε; Δὲν γεννᾶν οἱ κότες. Ἐνα φύλι εἶναι, ἂν τὸ θέλετε, πάρτε το. Δὲν ἔχω αὐτὰ ἢ μαύρη. Καὶ κουνώντας τὴν πλάτη τῆς, κι ἔκανε φροῦ φροῦ τὸ μισότριβο καὶ λερωμένο σιγούνη τῆς.

— Ὅχι, βάβω, εἶπε νευριασμένος ἓνας ὄμπασης. Τὸ Κρεμμύδα, τὸ Πουτέτσι, τὸ κομίτες, τὸ κλέφτης.

— Ὅχι μπῆρο μου, ὄχι μπῆρο μου, ἔκανε ἡ γριά κι ἄρχισαν νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Ἐγὼ κλέφτης! Ἐγὼ καρτερῶ θάνατο, τί νὰ κλέψω; Ποῖός σας εἶπε τέτοια πράγματα, τέτοιες κουβέντες γιὰ μένα;

Καὶ νὰ τὰ δάκρυα. Βρῶσες ἔτρεχαν τὰ μάτια τῆς.

— Ἄκου, βάβω. Εἶπε ἀργὰ καὶ προσπαθώντας νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ὁ τσαούσης. Τὸ Κρεμμύδα, τὸ Πουτέτσι, τὸ κλέφτης.

— Ὅτε κοτέτσι, οὔτε κρεμμύδια κλέβω, ἐπανελάμβανε ἡ γριά. Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Τὰ κρεμμύδια τὰ φύτεψα, τὰ σκάλισα, καὶ τὰ μάζεψα μὲ τὰ χεράκια μου, ἀπὸ τὸν μπαξέ μου. Δὲν τὰ κλέψα, δὲν τὰ κλέψα, ρωτᾶτε καὶ τὸν μουχτάρη, τὸν παπᾶ Οἰκονόμο, ὁποῖον θέλετε. Ὅλοι μὲ ξέρουν.

Ὁ τσαούσης ἔκανε νόημα στοὺς ἄνδρες του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ξεκίνησε νευριασμένος. Μὲ τὴν χαζοπαλιῆ ἔχανε τὸν καιρὸ του. Κόντευε νὰ σκάσῃ μὲ τὴν γριά, τὴν χαζή, τὴν κοντή, τὸ

— Περᾶστε μέσα νὰ ξεκουραστῆτε.

μπούφο, πού δὲν μπορούσε ν' καταλάβῃ. Ἡ γριά γύρισε εἰς τὸ καλύβι τῆς, μπῆκε μέσα, κοίταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν εἰκοσάδα, πού ἐφευγε καὶ ὅταν εἶδε πὼς ἔφυγαν μακριά, ἔκανε τὸν σταυρὸ τῆς.

Τὸ περασμένο βράδυ, ὁ Πουτέτσι κι ὁ Κρεμμύδας, κοιμῶνταν εἰς τὸ παλιόκαλυβό τῆς γριάς. Τοὺς ἔστειλε ἐκεῖ ὁ Παπᾶ-Κονόμος, γιατί δὲν εἶχε μικρὰ παιδιά νὰ μαρτυρήσουν. Σήμερα, νωρὴς νύχτα ἀκόμη, πῆρε ἀπὸ τὸν Πουτέτσι ἓνα χαρτί, τὸπλεξε στὴν πλεξούδα τῆς, μὴ τὸ βροῦν οἱ ἐχθροί. Πῆγε εἰς τὸν δεσπότη, τὸν Ἱερόθεο, καὶ τῶδωκε καὶ πῆρε ἀπάντησι. Ὁ δεσπότης, πού εὐχαριστήθηκε πολὺ, τῆς ἔδωκε καὶ δύο πρόσφορα καὶ λίγο λάδι. Τοὺς ἀγαποῦσε τοὺς Σέλλιανίτες ὁ Ἱερόθεος, γιατί εἶχαν ἑκατὸ ντουφέκια, ἦταν παλληκάρια καὶ ἐξευτέλιζαν τόσες φορές τοὺς Προνοιαῖτες. Μὰ ἰδιαίτερα ἀγαποῦσε τὴ γριά, πού ἔκανε τὸν ταχυδρόμο τοῦ κοιμητιῶτος, ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χερί τῆς γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ αἷμα τοῦ γιου τῆς, τοῦ μονάκριβου.

Ὅταν ἡ γριά εἶδε τὴν εἰκοσάδα κοντὰ στὴν Γελαψοὺ, (πηγὴ παρὰ τὴν Σέλλιανη) οἱ καπεταναῖοι ἔτρωγαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κονόμου. Καὶ ὅσο νὰ ἐμπελέξῃ ἀπὸ τὴ γριά ἢ εἰκοσάδα, πάει, πέταξε τὸ πουλί, ἔφυγαν οἱ καπεταναῖοι νὰ μὴ χτυπηθοῦν μέσα εἰς τὸ χωριὸ καὶ γίνονται αἰτία νὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ
Δημοδιδάσκαλος

Ὁ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΒΑΣ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Μιὰ ἡμέρα μὲ ἥλιο χαρὰ Θεοῦ, ἦρθε εἰς τὸ χωριὸ ἓνας ξένος. Ἦταν ἀρχαιολόγος. Τὸν ἔστειλε τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας.

Τὰ παιδιά καὶ ὁ δάσκαλος τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ὑπόστεγο τοῦ σχολείου. Τὰ μάτια τοῦ ξένου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ μὲ μὲν ἀντίκρισε τὸν Ἐρμῆ. Ὁ ξένος τὸν κοίταξε σκυμμένος. Μὲ τί λαχτάρια τὸν κοίταζε!

— Εἶναι ὠραῖο ἀγαλμα, εἶπε συγκινημένος εἰς τὸν δάσκαλο. Λογαριάζω πὼς θὰ εἶναι καμωμένο κατὰ τὸν τέταρτο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. Ὁ τεχνίτης, πού τὸ σκόλισε, ἦταν ἐπιδέξιος.

Ἐπειτα ζήτησε τοὺς ἀνθρώπους, πού τὸ βρήκαν καὶ τοὺς συγχάρηκε μὲ θερμὰ λόγια:

— Τὸ ὄνομά σας, τοὺς εἶπε, θὰ μείνῃ ἐνωμένο μὲ τὴν ὠραία πρᾶξι, πού κάματε. Μὲ τὸ ἀγαλμα, πού βρήκατε, τὸ χωριὸ σας θὰ πάρῃ ὄνομα. Ἄν γίνοντο ἀνασκαφές καὶ βρεθοῦν καὶ ἄλλες ἀρχαιότητες, θὰ ἔρχονται ἐδῶ ξένοι νὰ τὶς βλέπουν καὶ ὁ τόπος σας θὰ ὠφεληθῆ.

Καὶ ὁ ἀρχαιολόγος εἶχε δίκιο. Στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὶς ἀνασκαφές πού ἔγιναν, βρέθηκαν ἀγάλματα, ἀγγεῖα πῆλινα, κολῶνες μαρμάρινες καὶ ἄλλα εὐρήματα ἀξιόλογα. Γιὰ νὰ τὰ ἀσφαλίσῃ τὸ Κράτος ἔκτισε εἰς τὸ χωριὸ μουσεῖο καὶ διώρισε φύλακα γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ.

Καὶ γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ κόσμος νὰ ἔρχεται νὰ τὰ βλέπῃ, χάραξε αὐτοκινητόδρομο ἀπὸ τὴν πολιτεία ὡς εἰς τὸ χωριὸ. Μὲ τοὺς ἐπισκέπτες ὁ τόπος ἐπῆρε καινούργια ζωὴ. Τὸ χωριὸ διώρθωσε τοὺς δρόμους του, ἐφρόντισε γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὸ φωτισμὸ, ἔκαμε ξενοδοχεῖα γιὰ τοὺς ξένους κι ἔδωσε στοὺς δρόμους ὀνόματα. Οἱ χωρικοὶ ἔμαθαν νὰ τοὺς περιποιούνται, συμβούλευαν καὶ τὰ παιδιά τοὺς νὰ τοὺς ἀγαποῦν καὶ τὸ χωριουδάκι πῆρε ὄψι χωριοῦ πολιτισμένου.

Τότε, μικροὶ μεγάλοι κατάλαβαν εἰς τὸ χωριὸ, πὼς οἱ ἀρχαιότητες, πού μᾶς ἀφῆσαν οἱ πρόγονοί μας, εἶναι θησαυροί, πού ἡ ἀξία

τοὺς δὲν χάνεται ὅσο κι ἂν παλιώνουν.

Ὡ! πόση εὐχαρίστησι ἐνοιώθησαν οἱ ἐρυθροσταυρίτες, ὅταν πῆγαιναν κάθε τόσο μὲ τὸν δάσκαλό τους εἰς τὸ μουσεῖο! Ἐβλεπαν ἐκεῖ μάρμαρα κάτασπρα σκαλισμένα, ἀγγεῖα γεμάτα ζωγραφίες, ἀγάλματα, ἐπιγραφές καὶ τόσα ἄλλα.

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θύμιζαν τοὺς παλιούς θεοὺς, ἄλλα ἦρωες μὲ ἀκατάβλητη δύναμι, ἄλλα τὸν Τρωικὸ πόλεμο, τὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία καὶ ὅ,τι εἶχε σχετισμὸ μὲ τὴν δοξασμένη ἀρχαία Ἑλλάδα.

Μιὰ ἡμέρα οἱ ἐρυθροσταυρίτες στάθηκαν καὶ κοίταζαν μιὰ στάμνα, πού εἶχε ζωγραφισμένον ἓναν ἄνθρωπο. Εἶχε κουρελιασμένα τὰ ρούχα του, στὸν ὦμο ἓνα σακκουλάκι καὶ εἶχε ἀπλωμένο τὸ χερί του σὰν νὰ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

— Ζητιᾶνος εἶναι, εἶπε ὁ Ἀγγελῆς, ἓνα ἐξυπνο παιδάκι, καθὼς τὸν ἐκοίταζε. Μὰ γιατί τάχα νὰ τὸν ζωγράψισαν;

— Ζητιᾶνος φαίνεται νὰ εἶναι, εἶπαν καὶ τὰ ἄλλα παιδιά καὶ στριμωχτήκαν ὅλα γύρω ἀπὸ τὴν στάμνα.

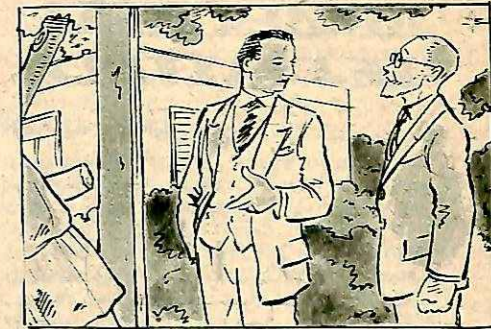
— Φαίνεται σὰν ζητιᾶνος, μὰ εἶναι βασιλιάς, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ δασκάλου.

— Βασιλιάς! φώναξαν τὰ παιδιά μὲ ἀπορία!

— Ναι! εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ βασιλιάς τῆς Ἰθάκης. Μὲ τέτοια κουρελιασμένα παλιόρουχα μπῆκε εἰς τὴν Τροία, ὅταν πῆγε νὰ κλέψῃ τὸ Παλλάδιο.

Μερικὰ παιδιά δὲν θυμόταν τί ἦταν τὸ Παλλάδιο καὶ ὁ δάσκαλος τοὺς τὸ θύμισε:

— Ὅταν οἱ Ἕλληνες πολιορκούσαν τὴν Τροία, τοὺς εἶπε, οἱ Τρῶες φύλαγαν μὲ προσοχὴ ἓνα ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, πού ὠνομαζόταν Παλλάδιο. Αὐτὸ τοὺς τὸ εἶχε δωρίσει ὁ Ζεὺς. Ὅσο οἱ Τρῶες θὰ τὸ εἶχαν εἰς τὴν κατοχὴ τους, ἡ Τροία δὲν εἶχε φόβο νὰ κυριευθῆ. Οἱ Ἕλληνες, πού τὸ ἐγνώριζαν αὐτὸ, ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς τὸ κλέψουν. Ποῖός ὅμως θ' ἀνελάμβανε νὰ κάμῃ ἓνα τέτοιο

— Αὐτὸ θὰ εἶναι τοῦ 4ου αἰῶνος π.Χ.

κατόρθωμα; Ποῖός ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεύς; Καὶ ὁ πολυμήχανος αὐτὸς βασιλιάς μεταμορφώθηκε τότε σὲ ζητιᾶνο καὶ μπῆκε εἰς τὸ Ἴλιο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Τροίας.

Ποῦ νὰ φαντασθοῦν οἱ Τρῶες, πὼς ὁ ζητιᾶνος πού τοὺς ζητοῦσε ἐλεημοσύνη, ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς. Ὅταν ὅμως κάποιος ἡμέρα τὸ Παλλάδιο ἐγίνε ἀφαντὸ καὶ ἐξαφανίστηκε καὶ ὁ ζητιᾶνος, τότε κατάλαβαν πὼς αὐτὸς θὰ τὸ ἔκλεψε. Ἀλλὰ τότε ἦταν πιά ἀργά.

— Εἶχαν δίκιο λοιπὸν οἱ Ἕλληνας, πού ἔλεγαν τὸν Ὀδυσσεύα πολυμήχανο, φώναξε ἡ Μυρτούλα, μιὰ γαλανομάτα ἐρυθροσταυρίτισσα καὶ ὅλα τὰ παιδιά κοίταξαν γιὰ μιὰ ἄλλη ἀκόμα φορά καὶ θαύμασαν τὸ ζητιᾶνο βασιλιά, πού ἦταν ζωγραφισμένος εἰς τὴν στάμνα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ε.Σ.Ν. Δημοτ. Σχολ. Μεταμορφώσεως Χαλαδικῆς εἰς τὸν σχολικὸν κήπον. Juniors of Elem. school Metamorfosis in their school garden.

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Εἰσέτης μὲ δῶρα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Νοσοκομείου. Juniors of 2nd Elem. school Xanthi with gifts for the patients at the hospital.

Ε.Σ.Ν. Ε' Δημ. Σχολείου Κερκύρας μὲ δῶρα διὰ τὰ ἄπορα παιδιά. Juniors of 5th Elem. school Corfu with gifts for needy children.

ΔΕΝΔΡΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΓΛΑΣΤΡΕΣ

ΕΜΜ. ΑΝΑΣΗ

Όλα τα σχολεία της υπαίθρου, αλλά και των πόλεων ακόμη, είναι δυνατόν να καλλιεργούν καρποφόρα δένδρα μέσα σε γλάστρες. Ούτε δύσκολο είναι ούτε αδύνατο και μάλιστα σε μέρη, όπου το κλίμα του τόπου δεν ευνοεί την ανάπτυξη του δένδρου. Π.χ. να καλλιεργήσουμε πορτοκαλλιά, λεμονιές μέσα σε γλάστρες στη Μακεδονία, όπου το κλίμα είναι ψυχρό. Άλλα και όσα ευδοκίμουν στο ίδιο κλίμα, όπως οι μηλιές, άχλαδιές, κερασιές, είναι δυνατόν να καλλιεργηθούν και να καρποφορήσουν μέσα στις γλάστρες και να αποτελέσουν ένα στόλισμα του σχολείου και του σπιτιού.

Όλα σχεδόν τα δένδρα προσαρμόζονται σ' αυτό το περιβάλλον της γλάστρας. Δεν χωρεί καμιά άμφιβολία, ότι είναι βεβαιωμένη η καλλιέργεια, γιατί προσπαθούμε να χωρέσουμε τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι. Άλλα έχει αποδειχθεί, ότι τα δένδρα αν και οι ρίζες τους είναι στριμωγμένες μέσα στον περιορισμένο χώρο της γλάστρας, εντούτοις αποδίδουν μερικούς καρπούς, πολλές φορές πάνω από είκοσι, όπως είναι οι μηλιές και άχλαδιές.

Για ν' αποκτήσουμε τέτοια δένδρα σε μαλακά και θερμά κλίματα κατά το φθινόπωρο (Οκτώβριο - Νοέμβριο) παίρνουμε ένα δενδρύλλιο μοπαλισμένο δυο χρονών και το κλαδεύουμε χαμηλά, 30-40 πόντους πάνω από το μπόλι. Κουρεύουμε τα ριζιδια του και το φυτεύουμε σε μία γλάστρα με πλάτος στο άνοιγμα 25-40 πόντους. Το χώμα, που θα χρησιμοποιήσουμε, θα αποτελεσθή από τα εξής υλικά:

40 μέρη κοκκινόχωμα, παρμένο από χωράφι μακριά από το σχολείο και άγνυ, κατακόκκινο χωρίς σκουλήκια.

40 μέρη χλωμένη άγελαινή κοπριά.

15 μέρη λεπτή άμμο του ποταμού.

5 μέρη άσβεστη σβησμένο.

Όλα αυτά τα υλικά, τα ανακατεύουμε όμοιομορφα και αφού τοποθετήσουμε ένα καμπυλωτό κεραμίδι πάνω στην όπη, που βρίσκεται στο βάθος της γλάστρας, για να ξεφύγουν τα περίσσια νερά του ποτίσματος, φυτεύουμε το δένδρακι κατόπιν με έξω το μπόλι, και αφού το ποτίσουμε, θάβουμε τη γλάστρα σε μία άκρη του κήπου μας εύαερη και εύηλια.

Δεν πρέπει μέσα στη γλάστρα, που θάχει ύψος 30-40 πόντους να φυτεύουμε βαθεία. Όσο να χωθούν οι ρίζες του δενδρυλλίου. Φθάνει σε βάθος 5-6 πόντων. Ο λόγος είναι ο εξής:

Αν το χώσωμε βαθεία το δενδρύλλιο δεν θα πιάση, διότι, αφ' ενός μόν

το μπόλι θα χωθή βαθεία και θα σπύση και αφ' ετέρου θα δημιουργήση πολλές ρίζες, που θα πήξουν μέσα στη γλάστρα. Δεν χρειάζονται τόσο πολλές σε περιορισμένο μέρος.

Πάνω από τη γλάστρα, που θα χωθή στο έδαφος, θα ρίξωμε 5 πόντους χώμα και επάνω από το χώμα αυτό θα στρώσωμε κοπριά με άχυρα.

Εάν τα δενδρύλλια είναι πολύ εύπαθη, όπως τα ξυνοδένδρα και ξεπαγιασούν, τότε θα τα σκεπάσωμε με μία ψάθα, όταν υπάρχει πολύ κρύο. Κατά τον Μάιο ή στο τέλος του Απριλίου, κόβωμε ελαφρά τις κορυφές των κλαδιών, που εφύτρωσαν. Τον δεύτερο χρόνο, πάλιν κλαδεύωμε το δένδρακι και κόβωμε τις κορυφές των φύλλων, όσες έβλάστησαν τον προηγούμενο χρόνο. Τον ίδιο χρόνο, προσέχωμε να μη προσβληθούν από άρρώστιες ή έντομα, όποτε τα ψεκάσωμε με τα κατάλληλα φυτοφάρμακα.

Τα ποτίσματα το καλοκαίρι θα γίνονται τακτικά, όπως και τα βοτανίσματα. Μία φορά τον μήνα μετακινούμε τις γλάστρες, για να μη μπορέσουν τα δενδράκια να ριζούν ρίζες στο χώμα κάτω από την όπη της γλάστρας. Έτσι περιορίζονται οι ρίζες μέσα στη γλάστρα.

Κάθε τρία χρόνια μεταφυτεύωμε τα δενδράκια σε άλλες γλάστρες μεγαλύτε-

ρες κατά τον Νοέμβριο και θα τα περιποιούμεθα όπως και πριν. Δηλαδή θα τα ποτίσωμε, βοτανίζωμε θα τα κλαδεύωμε και θα ανανεώνωμε το χώμα.

Κατά τον τρίτο χρόνο θα καρποφορήσουν άφθονα. Τον Μάιο ξεθάβωμε τις γλάστρες, τις καθαρίζωμε από τα χώματα και τις φέρνωμε μέσα στο σχολείο. Όταν μαζέψωμε τα φρούτα, πάλιν μεταφέρωμε τις γλάστρες μέσα στον κήπο μας.

Τέτοια δένδρα είναι δυνατόν να ζήσουν και 10 χρόνια, όταν η περιποίησις τους είναι καλή. Καρποφορούν κανονικά και είναι ωραίο στόλισμα του σχολείου.

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

Τα μικρόβια είναι μικρότατοι οργανισμοί, τόσο μάλιστα μικροί, που μόνον με μικροσκόπια μπορούμε να τα ιδούμε. Τα μικρόβια εύρισκονται παντού γύρω μας: εις το χώμα, το νερό, τα ρούχά μας και γενικά εις κάθε τι που πιάνομε. Έπίσης εις το σώμα μας, τα χέρια μας, ακόμη και εις το στόμα μας και τη μύτη μας.

Υπάρχουν πολλών ειδών μικρόβια. Μερικά είναι ωφέλιμα, όπως εκείνα που κάνουν τας διαφόρους ζυμώσεις ή άλλα, που προκαλούν την άποσύνθεσι των οργανικών ουσιών. Άλλα όμως είναι πολύ βλαβερά και προκαλούν ένα σωρό νοσήματα εις τον οργανισμόν του ανθρώπου, όπως είναι ο τύφος, ή φυματίωσις, ή διφθερίτις κλπ.

Το δέρμα και οι βλεννογόνοι είναι μία ισχυρά άσπις, που μάς προφυλάσσει από τα διάφορα βλαβερά μικρόβια, διότι τα εμποδίζει να μπουν μέσα εις τον οργανισμόν μας, εκτός εάν παρουσιάξη κάποιο τραύμα ή πληγήν. Όσοιδήποτε δέ μικροί και αν είναι ένα τραύμα, είναι πάντοτε αρκετά μεγάλο για να μπουν μέσα εις το σώμα μας χιλιάδες μικροβίων.

Εις κάθε περίπτωση τραύματος τα μικρόβια, που έτυχε να εύρισκονται είτε εις το όργανο, που επροξένησε το τραύμα, είτε εις τα ένδύματά μας, είτε εις το δέρμα μας, θα μπουν όπωσδήποτε εις το τραυματισμένο μέ-

ρος, θα έχωμε, δηλαδή, μόλυνσιν του τραύματος. Τότε, εάν τα μικρόβια άναπτυχθούν, μπορεί να μάς βλάψουν.

Τα χαρακτηριστικά μιάς τραυματικής μόλυνσεως ή και μόλυνσεως άλλης αιτιολογίας (π.χ. από σπυρία κ.λ.π.) είναι τα εξής: το δέρμα κοκκινίζει και γίνεται πιο θερμό γύρω από το τραύμα. πρίσχεται λίγο ή πολύ και πολλές φορές έχωμε και σχηματισμό πύου, πρήξιμο των αδέων και πυρετό.

Άλλοτε, πολύ σπάνια, τα μικρόβια μπουν δια των μολυνθέντων τραυμάτων να μπουν και εις την κυκλοφορίαν του αίματος και να προκαλέσουν δηλητηρίασιν του αίματος, ή όποια είναι μία πολύ βαρεία άρρώστεια (σηψαιμία-πυαιμία).

ΝΙΚ. Σ. ΧΡΟΝΗ

ΕΝΗΤΕΙΑ

Στην ξενιτιά γριζέω παντέρημο πουλι κανέναν δεν γνωρίζω κανείς δεν μου μιλεί

Πατοίς μου αγαπημένη θαρθώ πάλι ξανά. Νά ζούμε εύτυχισμένοι μαζί παντοτεινά.

Σ. Γ. ΚΩΣΤΕΑΡΙΔΗ

ΑΝΟΙΞΗ

Άνοιξη δίχως βελονιά πάνω στα πράσινα κλωνιά λουλούδια έχει κενθήσει.

Χωρίς κανείς να την ιδή τόσο όμορφα κάθε κλαδί με τέχνη έχει στολίσει.

Μη βελονιάζει τη νυχτιά σ' ανατολή και στο νοτιά, προς το βοριά, τη δύση.

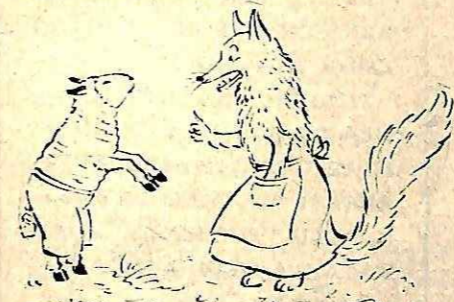
Άπο τη λαογραφία μας

Η Άλεπού και τὸ ἄρνάκι της

ΓΛ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

Στις λαϊκές διηγήσεις και τα παραμύθια η Άλεπού δεν είναι μονάχα τὸ πανέξυπνο ζῶο, που κάνει χίλιες πονηριές για να βρῆ τὴν τροφή του και που είναι ὁ φόβος τῶν πουλερικῶν και τῶν μικρῶν ζῶων, είναι καμιά φορά κι ἡ στοργικὴ μητέρα, που ἀγαπᾷ ξένα ζῶα σὰν δικά της παιδιά.

Έτσι σε κάποιο ἀπο τὰ παραμύθια τῆς Άλεπούς, που λέγεται στὴν Μεσσηνία ἡ κυρὰ-Μάρω ἀπέκτησε κάποτε ἕνα ἄρνάκι, που τὸ ἔφερε στὴν καλύβα της και τὸ εἶχε σὰν δικὸ της παιδί.

Μην ἀνοίξεις σε κανένα.

Κάθε ἡμέρα πήγαινε στο βουνὸ κι ἔφερνε χορταράκι για να φάη τ' ἄρνάκι της. Του ἔλεγε μάλιστα κάθε φορά, που ἔλειπε, να μην ἀνοίξη σε κανένα τὴν πόρτα, γιατί ἔξω στο δάσος είναι διάφορα μεγάλα ζῶα, που μπουρῶσαν να του κάνουν κακό. Όταν ἐνύχτωνε ἡ Άλεπού ξαναγύριζε στο σπίτι της. Ἄμα ἔφτανε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καλύβας χτυπούσε στ' ἄρνάκι και τούλεγε:

«Ἄρνάκι μου, ἔλα κι ἀνοίξε και σοῦφερα βοσκίτσα, να φᾶς, να πιῆς, να κοιμηθῆς και τὸ πρωτὶ να σηκωθῆς».

Μία μέρα περνῶντας ἀπο κεί κοντὰ ὁ λύκος ἄκουσε τὴν Άλεπού κι ἔμαθε τὰ λόγια της. Τὸ ἄλλο πρωτὶ τὴν παραμόνεψε ὅταν ἡ Άλεπού ἔφυγε για τὸ βουνό, ἔπήγε και χτύπησε τὴν πόρτα του σπιτιού της κι εἶπε με τὴν χοντρή του φωνή:

«Ἄρνάκι μου, ἔλα κι ἀνοίξε και σοῦφερα βοσκίτσα, να φᾶς, να πιῆς, να κοιμηθῆς και τὸ πρωτὶ να σηκωθῆς».

Ἄλλὰ τ' ἄρνάκι κατάλαβε ἀπο μέσα ὅτι δεν είναι ἡ Άλεπού και τού εἶπε:

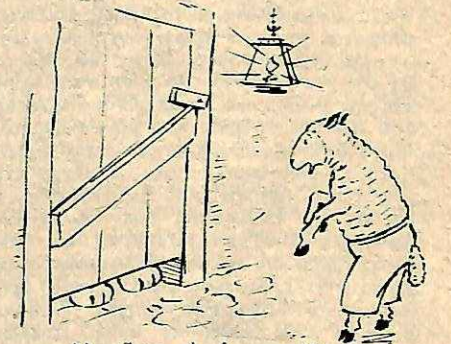
«Δεν εἶσαι συ ἡ μαννούλα μου. Ἡ μάννα μου ἔχει φιλή φωνή και κόκκινες πατουσες».

Σηκώθηκε τότε ὁ λύκος, πήγε στον γύφτο και τὸν παρεκάλεσε να του πλανίση λίγο τὴ γλῶσσα. Ἄφου ἔκανε τὴ φωνή του πιο λεπτή κι ἔβαφε και κόκκινα τὰ πόδια του, πήγε ὕστερα και φώναξε στ' ἄρνάκι να του ἀνοίξη τὴν πόρτα. Γελάστηκε αὐτὴ τὴ φορά τὸ καμμένο τ' ἄρνάκι, ἀνοίξε κι ἔτσι ὁ λύκος ἐμπῆκε μέσα στο σπίτι: «Ἐλα τώρα να χορέψουμε, εἶπε στ' ἄρνάκι κι ὅποιος κουραστή πρωτύτερα να τὸν τρώῃ ὁ ἄλλος». Ἄρχισαν λοιπὸν τὸ χορὸ, κι ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἐνίκησε στον ἀγῶνα αὐτὸν ὁ λύκος κι ἔφαγε τὸ ἄρνι. Ἐπειτα ἐγέμισε τὸ δέρμα του με τὰ κόκκαλά του και μ' ἄχυρα και τῶβαλε πίσω ἀπο τὴν πόρτα. Όταν ἐγύρισε ἡ Άλεπού κι εἶδε ὅτι τὸ ἄρνάκι της ἔλειπε, ἐκοίταξε παντοῦ και βρῆκε τὸ δέρμα με τὰ κοκκαλάκια του πίσω ἀπο τὴν πόρτα. Κατάλαβε τότε ὅτι ὁ

Ἄρχισαν τὸ χορὸ.

λύκος τῆς εἶχε φάει τ' ἀγαπημένο της ἄρνάκι κι ὅτι κάπου ἐκεῖ θα ἦταν κρυμμένος. Προσποιήθηκε ὁ λύκος ὅτι δεν πῆρε εἶδρη για τὸ κακό, που εἶχε γίνει κι ἄρχισε να φωνάζη: «Ποῦ εἶσαι κουμπάρε; Ποῦ εἶσαι κύρ-σύντεκνε; Γιατί δεν βγαίνεις να φᾶμε και να πιούμε και να παίξουμε και τὸ σάκκου-σάκκου;» Βγῆκε τότε ὁ λύκος ἀπο τὴν γωνιά ὅπου ἦταν κρυμμένος, κάθισε κοντὰ στὴν Άλεπού κι ἄρχισαν να τρώω και να πι-

Δεν εἶσαι συ ἡ μαννούλα μου.

νουν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Όταν τέλειωσαν τὸ φαγητό τους, εἶπε ἡ Άλεπού στον λύκο: «Ἐλα τώρα να παίξουμε και να γελάσουμε με τὸ σάκκου-σάκκου». Και πῆρε ἕνα μεγάλο σακκί, μῆπκε μέσα κι εἶπε στον λύκο: «Πᾶρε αὐτὸ το σχοινὶ και δέσε με ὡς ἀπάνω. Πᾶρε κι αὐτὴ τὴ βέργα και να με κτυπᾶς, ἔως ὅτου σου πῶ να σταματήσης. Αὐτὸ είναι κύρ-σύντεκνε τὸ παιχνιδὶ τὸ σάκκου-σάκκου». Τὴν ἔδεσε τότε ὁ λύκος, πῆρε και τὴν βίτσα και τὴν ἐχτύπησε μερικὲς φορές.

«Φτάνει κυρὰ-Μάρω;» τῆς φώναξε.

«Φτάνει, φτάνει κουμπάρε μου!... ἀποκρίθηκε γελῶντας ἡ Άλεπού. Ἡ σειρά σου τώρα!»

Βγῆκε ἔπειτα ἀπο τὸν σάκκο, ἔβαλε τὸν λύκο μέσα, τὸν ἔδεσε σφιχτὰ-σφιχτὰ ἀπο πάνω και προτοῦ ἐκεῖνος καταλάβη ὅτι τ' ἀστεία εἶχαν πιά τελειώσει, τὸν ἄρχισε στο ξύλο μ' ἕνα χοντρὸ ρόπαλο. Ὁ λύκος ἐφώναξε ἀπο μέσα, ἀλλὰ που αὐτιά ἡ Άλεπού; Τὸν ἐχτύπησε καλὰ-καλὰ, ὥσπου τὸν ἐσκότωσε ἀπο τὸ ξύλο. Κι ἔτσι ἡ Άλεπού ἐτιμώρησε τὸν λύκο για τὸ κακό, που τῆς εἶχε κάνει, να τῆς φάη τ' ἀγαπημένο της ἄρνάκι, που ἐκείνη τὸ εἶχε σὰν παιδί της.

ΕΣΝ. Δημ. σχολ. Καστριτίου Α', Ἰωαννίνων μεταφέρουν υλικά δι' ἀποπεράτωσιν του παιδικού σταθμού του χωρίου. Juniors of Elem. School Kastritsi helping in the reconstruction of their village.

Η ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΘΛΗΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΣΠ. ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Από τον μήνα αυτόν αρχίζει ουσιαστικά η νέα αθλητική περίοδος, που προβλέπεται για τον εφετεινό χρόνο πλούσια και ενδιαφέρουσα. Άρκει να σημειωθεί ότι τον Απρίλιο θα γίνη στις Αθήνας τὸ Βαλκανικό πρωτάθλημα ἀνωμάλου δρόμου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τὸν Μάιο διεθνῆς ἀθλητικὴ συνάντησις, τὸν Ἰούνιο Ἑλληνορουμανικὸ ἀγῶνες στίβου στὰς Αθήνας καὶ Ἑλληνο-πολωνικοὶ εἰς τὴν Πολωνίαν. Τὸν Ἰούλιο Ἑλληνο-ουγγρικοὶ στὰς Αθήνας καὶ Ἑλληνο-τουρκικοὶ μεταξὺ ἀθλητριῶν. Τὸν Αὐγουστο Ἑλληνο-τουρκικοὶ μεταξὺ ἐφήβων στὴν Κωνσταντινούπολι, Ἑλληνο-βελγικοὶ στὶς Βρυξέλλες μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ Ἑλληνογαλλικοὶ στὸ Παρίσι. Τὸν Σεπτέμβριο Ἑλληνο-αὐστριακοὶ ἀγῶνες στίβου στὰς Αθήνας καὶ τὸ Πναευρωπαϊκὸ πρωτάθλημα στίβου στὸ Βελιγράδι. Τὸν Σεπτέμβριο ἐπίσης οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὸν Ὀκτώβριο Ἑλληνο-ιταλο-τουρκικοὶ ἀγῶνες στίβου μεταξὺ ἐφήβων στὴν Ἰταλία. Αὐτοὶ εἶναι οἱ διεθνῆς ἀγῶνες, ποὺ θὰ γίνουσι στὰς Αθήνας καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ συμμετοχὴ καὶ Ἑλλήνων ἀθλητῶν καὶ ἀθλητριῶν. Ἐνδιαφέρων ὁμως εἶναι καὶ ὁλόκληρο τὸ ἀγωνιστικὸν πρόγραμμα τοῦ ἔτους, ποὺ ἔχει ἐτοιμάσει ὁ ΣΕΓΑΣ. Ἀρχίζομε ἀπ' τοὺς ἀγῶνες στίβου, ποὺ ἀποτελοῦν, γιὰ τὴν Ἑλλάδα τουλάχιστον, τοὺς κυριώτερους λόγῳ παραδόσεως. Ἰδοὺ λοιπὸν ποιοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουσιν ἐφετός:

4 Μαρτίου: Ἑαρινὸν πρωτάθλημα βάρη 20.000 μ. ἀνδρῶν.

11 Μαρτίου: Πανελλήνιον πρωτάθλημα ἀνωμάλου δρόμου ἐφήβων καὶ ἀνδρῶν εἰς Αθήνας.

1 Ἀπριλίου: πρωτάθλημα Βαλκανικοῦ ἀνωμάλου δρόμου ἀνδρῶν 10.000 μ. καὶ γυναικῶν 2.000 μ. εἰς Αθήνας.

4 Ἀπριλίου: Ἑαρινὸν πρωτάθλημα 30.000 μ. ἐπὶ δημοσίας ὁδοῦ.

5 καὶ 6 Μαΐου: Ἑαρινὸν ἀθλητικὸν ἀγῶνες.

6 Μαΐου: Πανελλήνιον πρωτάθλημα Μαραθωνίου δρόμου.

12 καὶ 13 Μαΐου: Διεθνῆς ἀθλητικὴ συνάντησις εἰς Αθήνας μὲ ὀργανωτὴν τὸν Ὀλυμπιακὸν Πειραιῶς.

19 καὶ 20 Μαΐου: Ἀθλητικὸν ἀγῶνες τὰ «Δάλλεια» μὲ ὀργανωτὴν τὸν Πανινώνιον.

19 - 21 Μαΐου: Περιφερειακοὶ σχολικοὶ ἀγῶνες Μέσης Ἐκπαιδεύσεως εἰς Αθήνας ὑπὸ Ἰπουργεῖου Παιδείας.

26 - 27 Μαΐου: ἸΕ' Βενιζέλεια, πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες εἰς Χανιά Κρήτης ὑπὸ τοῦ ΣΕΓΑΣ.

3 Ἰουνίου: Γυμναστικὰ ἐπιδείξεις σχο-

λείων Μ. Ἐκπαιδεύσεως εἰς Αθήνας ὑπὸ Ἰπ. Παιδείας.

9 - 10 Ἰουνίου: Ἑλλάς - Ρουμανία εἰς Αθήνας ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

16 - 17 Ἰουνίου: Πανελλήνιον πρωτάθλημα δεκάθλου ἀνδρῶν καὶ ἐφήβων.

23 - 24 Ἰουνίου: Ἑλλάς - Πολωνία εἰς Κατόβριτσε Πολωνίας.

1 - 3 Ἰουλίου: Πανελλήνιοι σχολικοὶ ἀγῶνες εἰς Αθήνας ὑπὸ Ἰπ. Παιδείας.

6 - 8 Ἰουλίου: Πανελλήνιον πρωτάθλημα στίβου ἐφήβων εἰς Αθήνας ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

14 - 15 Ἰουλίου: Πανελλήνιοι ἀγῶνες στίβου γυναικῶν εἰς Αθήνας ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

21 - 22 Ἰουλίου: Ἑλλάς - Οὐγγαρία εἰς Αθήνας ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

23 - 25 Ἰουλίου: Πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Β. Ἀεροπορίας εἰς Αθήνας.

28 - 29 Ἰουλίου: Ἑλλάς - Τουρκία μεταξὺ ἀθλητριῶν εἰς Αθήνας ἢ Θεσσαλονίκην ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

28 - 29 Ἰουλίου: Πανινώνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες ἀνδρῶν ὑπὸ Πανινώνιου.

3 - 5 Αὐγούστου: Πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου ἀνδρῶν ὑπὸ ΣΕΓΑΣ.

11 - 12 Αὐγούστου: Ἑλλάς - Τουρκία μεταξὺ ἐφήβων εἰς Κωνσταντινούπολιν.

19 Αὐγούστου: Ἑλλάς - Βέλγιον εἰς Βρυξέλλας (ἀνδρῶν).

24 - 25 Αὐγούστου: Ἑλλάς - Γαλλία εἰς Παρίσι ἀνδρῶν.

1 - 2 Σεπτεμβρίου: Ἑλλάς - Αὐστρία (ἀνδρῶν) εἰς Αθήνας.

12 - 16 Σεπτεμβρίου: Εὐρωπαϊκὸν πρωτάθλημα στίβου εἰς Βελιγράδι.

20 - 24 Σεπτεμβρίου: Προβαλκανικὸν ἀγῶνες στίβου εἰς Αθήνας.

28 - 30 Σεπτεμβρίου: Βαλκανικοὶ ἀγῶνες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰς Κων(λιν).

7 Ὀκτωβρίου: Ἑλλάς - Ἰταλία - Τουρκία: μεταξὺ ἐφήβων εἰς Ἰταλίαν.

11 Νοεμβρίου: φθινοπωρινὸν πρωτάθλημα Μαραθωνίου εἰς Αθήνας.

2 Δεκεμβρίου: πρωτάθλημα σκυταλοδρομιῶν εἰς Αθήνας.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀθλητικὴν ἱστορίαν Ἑθνικὴ Ἑλληνικὴ ὁμάς στίβου θὰ ἀγωνισθῇ στὴ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον μὲ πλήρη συγκρότησι.

Ἐκτός ὁμως ἀπὸ τοὺς παραπάνω διεθνῆς ἀγῶνας, ποὺ ἀναφέρει ὁ ΣΕΓΑΣ στὸ ἐφετεινὸν πρόγραμμά του, ὑπάρχουν

καὶ οἱ διεθνῆς ἀγῶνες τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Ἐτσι γιὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου προβλέπεται τὸ διεθνῆς πρωτάθλημα στίβου τοῦ ΣΙΣΜ, ποὺ θὰ γίνη στὶς Βρυξέλλες καὶ γιὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου τὸ διεθνῆς πρωτάθλημα μπάσκετ-μπῶλ τοῦ ΣΙΣΜ, ποὺ θὰ γίνη στὴ Λισσαβῶνα. Τὴν ἴδια περίπτου ἐποχὴ θὰ γίνη καὶ τὸ διεθνῆς πρωτάθλημα ἐνόπλων δυνάμεων στὴν Κολύμβησι.

Καὶ μιά ποὺ ἀναφερθήκαμε στὸν ὑγρὸ στίβο, ἢ Κολυμβητικὴ Ὀμοσπονδία ἔχει προγραμματίσει γιὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουλίου τὴν συνάντησιν τῆς Ἑθνικῆς μας ὁμάδος μὲ τὴν Αὐστριακὴν εἰς Βιέννην εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς περσινῆς ἑλληνο-αὐστριακῆς συναντήσεως ἐδῶ. Ἐπίσης γιὰ τὰ τέλη Ἰουλίου προβλέπεται συνάντησις ἑθνικῶν κολυμβητικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Ἰσραὴλ εἰς Αθήνας καὶ γιὰ τὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου Ἑλληνο-τουρκικοὶ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες. Οἱ Πανελλήνιοι κολυμβητικοὶ θὰ γίνουσιν ἐφέτος 5 - 9 Σεπτεμβρίου, γιὰ τὴν 10 τοῦ ἴδιου οἱ ἐπιλεκτοὶ κολυμβηταί, ποὺ εἶναι στρατευμένοι, θὰ ἀναχωρήσουν γιὰ τὸ διεθνῆς πρωτάθλημα τοῦ ΣΙΣΜ, ποὺ προ-

ΔΩΣΤΕ ΛΙΓΟ ΑΙΜΑ! ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΟΤΙ Μ' ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΩΘΗ ΜΙΑ ΖΩΗ! ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΑΙΜΑ! ΕΙΣ ΠΛΕΙΣΤΑΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ, ΩΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ, ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΗΣ...

αναφέραμε Πρὸς τὸ παρὸν ἄλλες διεθνῆς κολυμβητικαὶ συναντήσεσις τῆς ὁμάδος μας δὲν ἀναφέρονται. Φυσικὰ στοὺς παραπάνω ἀγῶνας θὰ γίνουσιν καὶ συναντήσεσις ὕδατοσφαιρίσεως.

Ἀπὸ πλεονεξ ποδοσφαίρου ἢ Ποδοσφαιρικὴ Ὀμοσπονδία δὲν ἔχει ἔως τώρα προγραμματίσει διεθνῆς ἀγῶνας. Ἡ ἀγωνιστικὴ κίνησις τοῦ ποδοσφαίρου εἶναι καθωρισμένη ἀπὸ τὶς συναντήσεσις τῶν πρωταθλημάτων α' καὶ β' ἑθνικῆς κατηγορίας μέχρι τοῦ Ἰουλίου.

Πρὸς τὸ παρὸν ἔχει ἀναγγελθῆ μία συνάντησις μεταξὺ τῶν ἑθνικῶν ὁμάδων ποδοσφαίρου Ἑλλάδος καὶ Ἀλβανίας γιὰ τοὺς προκριματικοὺς τοῦ Β' Κυπέλλου τῶν Ἐθνῶν. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ προβλέπονται ἀπὸ τὸν προσεχῆ Αὐγουστο μέχρι Μαρτίου 1963.

Πάντως τὸ ἀγωνιστικὸν πρόγραμμα τοῦ 1962, ἰδίως στὸν στίβο, εἶναι πλούσιο καὶ πρέπει νὰ ἐλπίζομε σὲ μιά ἀνοδο τοῦ ἀθλητικοῦ μας ἐπιπέδου.

Τὸ μεταχειρισμένο ποδήλατο

Κ. Δ. ΚΟΛΟΒΟΥ, Ἐπιθεωρ. Δημ. Σχολ.

Ὁ Παρασκευᾶς ζοῦσε σὲ μιά συνοικία τῆς μεγάλης πολιτείας. Σὲ λίγους μῆνες θὰ ἐτελείωνε τὸ δημοτικὸ σχολεῖο κι εἶχε σκοπὸ νὰ πιᾶσιν κάπου ἐργασία ἀπὸ τώρα. Ἐτσι καὶ θὰ συνήθιζε καὶ θὰ βοήθοῦσε τοὺς γονεῖς του, ποὺ ἐργάζονταν σκληρά.

Καθὼς γύριζε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ σχολεῖο, στάθηκε μπροστὰ στὸ ποδηλατάδιο, ποὺ πουλοῦσε μεταχειρισμένα ποδήλατα.

— Ἀκόμα ἐδῶ εἶναι, εἶπε ἀναστενάζοντας.

Κάθε μέρα κοίταζε μὲ καρδιοχτύπι μὴ τυχόν κι εἶχε πουληθῆ τὸ ὠραῖο ποδήλατο, ποὺ εἶχε στὸ μάτι.

Θὰ τὸ εἶχε ἀγοράσει πρὶν ἀπὸ πολλὰς ἐβδομάδες, ἂν εἶχε πιᾶσει ἐργασία. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ ἐργασία, ἂν δὲν εἶχε ποδήλατο. Ζήτησε ἀπὸ τὸν ποδηλατὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ μὲ δόσεις, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε, διότι πουλοῦσε μόνο «τοῖς μετρητοῖς». Παρεκάλεσε καὶ τὸν παντοπώλη τῆς συνοικίας τους νὰ τὸν πάρῃ καὶ θὰ προλάβαινε νὰ πηγαίνει τὰ ψώνια στοὺς πελάτες καὶ χωρὶς ποδήλατο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνήθηκε.

— Ὅσο καὶ νὰ τρέχῃς δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ παραδώσῃς τὰ ψώνια στὴν ὥρα τους, τοῦ εἶπε.

Καθὼς ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του εἶδε δυὸ γνῶστὰ του παιδιὰ, ποὺ περνοῦσαν μὲ τὰ ποδήλατά τους.

Ὁ Χρήστος μὲ τὸν Βασίλη θὰ πηγαίνουν πάλι ἐκδρομὴ σκέφθηκε. Ἄν εἶχα κι ἐγὼ ποδήλατο θὰ πηγαίνα μαζί τους.

Ὁμως ἐπιτετα θυμήθηκε. Δὲν θὰ πηγαίνα μαζί τους ἀκόμα κι ἂν εἶχε τρία ποδήλατα. Μὲ τὸ Χρήστο σχεδὸν δὲν μιλοῦσαν. Κάθονταν σὲ γειτονικὰ σπίτια καὶ γνωρίζονταν ἀπὸ μαῶρα. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Χρήστος ἀπόκτησε ποδήλατο, οἱ σχέσεις τους ἀραίωσαν.

Στὴν ἀρχὴ πηγαίναν περίπατο κι ἀνέβαιναν πότε ὁ ἓνας καὶ πότε ὁ ἄλλος στὸ ποδήλατο.

Κάποτε ὁμως ἦρθε καινούργιος γείτονας, ὁ Βασίλης, ποὺ εἶχε κι αὐτὸς ποδήλατο κι ἐπίασε μεγάλες φιλίες μὲ τὸν Χρήστο. Ἐτσι ὁ καπιμένος ὁ Παρασκευᾶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς συντροφεύῃ στὶς μακρινὰς ἐκδρομὰς.

Ἐνα Σάββατο, πρὶν ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες, τὰ τρία ἀγόρια ὠργάνωσαν μιά ἐκδρομὴ στὴ γειτονικὴ ἀκρογιαλιά. Προπορεύθηκαν οἱ δυὸ μὲ τὰ ποδήλατά τους κι ὁ Παρασκευᾶς ἀκολουθοῦσε, περπατώντας ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε, γιὰ νὰ τοὺς ἀνταμῶσῃ ἀργότερα ἐκεῖ.

Ὅταν ἐφθασε, δὲν τοὺς ἐβλεπε πουθενά. Σφύριξε, φώναξε, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Ἀφοῦ περίμενε ἀρκετὴ ὥρα, σκέφθηκε πὼς τὸν περιέπαιξαν καὶ γύρισε στὸ σπίτι του καταστενοχωρημένος.

Ὁ Χρήστος ἦρθε ἀργὰ τ' ἀπόγευμα καὶ ζήτησε τὸν Παρασκευᾶ στὸ σπίτι του.

— Τί ἐπάθεσ Παρασκευᾶ; Γιατί δὲν ἦρθες στὰ μεγάλα βράχια, ὅπως σοῦ γράψαμε στὸ σημείωμα, ποὺ σοῦ ἀφήσαμε, στερεωμένο μ' ἓνα ὄστρακο, στὴ μεγάλη πέτρα τῆς ἀκρογιαλιάς.

— Δὲν εἶδα κανένα σημεῖωμα, εἶπε ὁ Παρασκευᾶς ἀνόρεχτα. Οὔτε πιστεύω ὅτι τ' ἀφήσατε.

Ἐτσι ἀρχισε τὸ μάλλωμα. Ὁ Χρήστος ἐπέμενε κι ὁ Παρασκευᾶς ἀπαντοῦσε ὅτι τὸν κοροῖδεσαν.

Κοιτάχθηκαν ἀγρία κι ἀντήλαξαν λόγια πικρὰ κι ἔπαψαν νὰ εἶναι φίλοι.

Ἐτσι εἶχαν λοιπὸν τὰ πράγματα ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἴσως γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ ὁ Παρασκευᾶς ἐφευγε μπροστὰ ἀπὸ τὴν βιτρίνα μὲ τὸ ποδήλατο.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε ἀρκετὰ θελήματα νὰ κάνῃ ὕστερα ἀπὸ τὸ

σχολεῖο κι ἔτσι ἐφθασε στὸ σπίτι λίγο ἀργά. Ἡ μητέρα ἐτοίμαζε τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ἀπὸ δίπλα ἀκούονταν φωνὲς καὶ φασαρία. Ἡ μητέρα τοῦ Παρασκευᾶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί γινόταν.

— Φαίνεται ὅτι ἡ σκάλα τοῦ Χρήστου εἶναι χαλασμένη, εἶπε, καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀνεβροῦν στὴν καμινάδα, ποὺ εἶχε φράξει καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος πυρκαϊᾶς. Ὁ Χρήστος προσπαθεῖ νὰ τὴ διορθώσῃ, ἀλλ' ἀκουσα τὴν κυρία Μάρθα νὰ λέῃ πὼς τοὺς λείπουν καρφία.

Ὁ Παρασκευᾶς ἤξερε τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Στὴν ἀποθήκη τους εἶχαν μιά πολὺ γερὰ σκάλα. Δὲν μποροῦσε νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ὁ Χρήστος ἴσως νὰ ἔσπαζε τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι του μὲ τὴ χαλασμένη σκάλα καὶ ἀκόμα ἴσως τὸ σπίτι ἔπαιρνε φωτιά. Εἶχε ὑποχρέωσι νὰ τὸν βοήθησῃ, ἀδιάφορο ἂν ἦταν φίλος ἢ ἐχθρὸς του.

Πῆρε λοιπὸν τὴ σκάλα καὶ πῆγε. Ὑστερα βοήθησε τὸ Χρήστο καὶ διώρθωσαν μαζί τὴν καμινάδα. Ἐτσι τὸ σπίτι ἐσώθηκε ἀπὸ ἓνα σοβαρὸ κίνδυνον. Καὶ ὁ Χρήστος δὲν ἐκινδύνευσε νὰ στασῇ τὸ πόδι του.

Καθὼς ὁ Παρασκευᾶς ἐφευγε γιὰ τὸ σπίτι του, ὁ Χρήστος ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, τοῦ εἶπε:

— Ἐλα ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, Παρασκευᾶ. Ἐχω κάτι νὰ σοῦ δείξω, ποὺ θὰ σ' ἐνδιαφέρει πολὺ.

Καθὼς δούλευε πάνω στὴν σκεπὴ μαζί μὲ τὸ Χρήστο μὲς τὸν ἀέρα καὶ τὶς πρώτες σταγόνες τῆς βροχῆς, ὁ Παρασκευᾶς αἰσθάνονταν εὐχάριστα κοντὰ στὸν παλιὸ του φίλο, ὅταν νὰ μὴν εἶχε

Θὰ σοῦ χαρίσω τὸ δικό μου...

συμβή ποτέ τίποτε. Δεν τον ένοιωζε αν είχε ή δεν είχε αφήσει σημείωμα ο Χρήστος. Τον συμπαθούσε πολύ, γιατί ήταν ο σύντροφός του από το νηπιαγωγείο ακόμα.

Μετά το δείπνο, ο Παρασκευάς πήγε στο σπίτι του Χρήστου κι αυτός τον υποδέχθηκε έγκάρδια. 'Η μητέρα του τους πρόσφερε ζεστές τηγανίτες και σε λίγο τὰ δυο παιδιά κουβέντιαζαν, όπως παλαιότερα. 'Ο Παρασκευάς ανέφερε στον παλιό του φίλο για τὴν εργασία, πού είχε βρῆ στο παντοπωλείο, και τὴν ἀδυναμία του ν' αγοράσει τὸ ποδήλατο.

'Ο Χρήστος μόλις τ' άκουσε, έλαμψε από χαρά.

— Είπες πώς αν είχες ένα ποδήλατο και εργαζόσουν δυο βδομάδες θα μπορούσες ν' αγοράσεις ένα δικό σου; ρώτησε. Αυτό είναι πολύ εύκολο. Θα σου δανείσω τὸ δικό μου για ὅσον καιρὸ τὸ χρεια-

σθῆς για νὰ συγκεντρώσης τὰ χρήματα, πού σου λείπουν. Και κοίταξε τὴ μητέρα του πού τοῦ εἶπε τὸ κεφάλι «ναί».

'Ο Παρασκευάς έμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Είναι δυνατόν Χρήστο! Νὰ στερηθῆς μισὸ μῆνα τὸ ποδήλατό σου!

— Και βέβαια γιατί θὰ εὐχαριστηθῶ, πού θ' ἀποχτήσης ποδήλατο. Αὐριο καὶ πάμε στὸν ποδηλατὰ νὰ τὸν παρακελέσωμε νὰ περιμένῃ δυὸ ἑβδομάδες και στὸν παντοπωλὴ για ν' ἀρχίσῃς ἀμέσως νὰ ἐργάζεσαι. Κι ἀκόμα, Παρασκευᾶ, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι. Δεν ἤξερα αν ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ δείξω ἢ ὄχι, γιατί μπορεῖ νὰ νόμιζες ὅτι τὸ φτιάξαμε ἔπειτα για νὰ δικαιολογηθῶμε, ὁ Βασίλης κι ἐγώ. 'Αλλά τώρα πού ξαναγίναμε φίλοι, ἐλπίζω νὰ με πιστέψῃς. Νά, σήμερα τὸ ἀπόγευμα πήγαμε ξανά στὴν ἀκρο-

γιαλιά για νὰ βροῦμε τὸ σημείωμα και νὰ στο φέρωμε. Σκεφθήκαμε πώς τὰ βράχια είναι ἀσπρα και τὸ ὄστρακο, πού χρησιμοποιήσαμε για στερῶμα ἦταν ἀσπρο και αὐτό, ὅπως και τὸ χαρτί. 'Ετσι μπορεῖ νὰ μὴ διακρινόταν καλά και δὲν τὸ πρόσεξες. Πάρε, λοιπόν, τὸ σημείωμα και κοίταξέ το.

'Ο Χρήστος φαινόταν πραγματικά στενοχωρημένος και λυπημένος.

— Μὲ συγχωρεῖς Χρήστο, εἶπε ὁ Παρασκευάς με συγκίνηση. 'Επρεπε νὰ σε πιστέψω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Κι ἔκανες τόσο δρόμο με τὸ ποδήλατό σου για νά...

— Τὰ ποδήλατα είναι φτιαγμένα για τὴς μεγάλες ἀποστάσεις, τὸν διέκοψε ὁ Χρήστος, συνοδευόντάς τον ὡς τὴν ἐξώπορτα. Κι ἐξ ἄλλου τίποτε δὲν ἀξίζει στὸν κόσμο περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ φιλία...

δὲ μοῦ τὸ πήραν. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ ὄπλο είναι για μᾶς τὴς δυὸ, 'Εδουάρδε, κι ὄχι γι' αὐτοῦς.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ψάθα, πού κρεμόταν στὴν πόρτα σηκώθηκε, κι ἕνας ἀπαίσια χρωματισμένος ἄγριος παρουσιάστηκε και τοὺς ἐπρόσταξε νὰ βγοῦν ἔξω. Μόλις ἐβγήκαν, ἑπτὰ πάνοπλοι φρουροὶ τοὺς ὠδήγησαν στὴ θέσι τοῦ συμβουλίου.

«Ταραμπουμπουκανέρος» φώναξαν τότε ὅλοι οἱ ἄγριοι ὑψώνοντας τὰ δόρατα και παρουσιάστηκε ὁ παρδαλοστολισμένος βασιλιάς. Μὰ και τὴ δὲν εἶχε πάνω του! Χόρτα, χάντρες και κουρέλια ὄλων τῶν χρωμάτων! Και μὴ μορφή... καλύτερα νὰ μὴ σᾶς τὴν περιγράψω...

ΔΙΑΣΚΕΥΗ Β.

(Συνεχίζεται)

Ε.Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Γιαννιτσῶν με δῶρα διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως.
Juniors of High Sch of Yianitsa with gifts for the town hospital.

Ε.Ε.Σ.Ν. Ναυτικοῦ Γυμν. 'Ιθάκης ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν δροφύτευσιν τῆς περιοχῆς.
Juniors of High School Ithaca coming back from their reforestation work.

Ο Ε.Ε.Σ.Ν. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΝ ΠΙΝΑΚΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΧΟΛ. ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εἰς τὸν συγκριτικὸν πίνακα διεθνούς προγράμματος Λευκωμάτων Σχολικῆς 'Αλληλογραφίας ἔτους 1961, τὸν ὅποιον ἐξέδωκε ὁ ἐν Γενεύῃ Σύνδεσμος τῶν 'Ερυθρῶν Σταυρῶν, ὁ 'Ελληνικὸς 'Ερυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν.

'Η τιμητικὴ αὕτη θέσις ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν ἀναγνώρισιν τῆς προθύμου καὶ ἀξίως πάσης ἐξάρσεως συνεργασίας τῶν 'Ελλήνων 'Εκπαιδευτικῶν καὶ 'Ερυθροσταυριτῶν, οἱ ὅποιοι δικαιούνται νὰ σεμνύνωνται διὰ τὸ γεγονός τοῦτο.

'Ασφαλῶς δέ, ἐκ τοῦ λόγου τούτου, με πύξημένον ζῆλον θὰ συνεχίσουν τὰς προσπάθειάς των, ὥστε ἡ Πατρίς μας ὄχι μόνον νὰ διατηρήσῃ ἀλλὰ και νὰ βελτιώσῃ τὴν διεθνῆ αὐτῆς προβολήν, εἰς τὸν τομέα αὐτόν.

'Η σημασία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα, αν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας μας και τὰ πενιχρὰ μέσα, τὰ ὅποια ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των οἱ 'Ελληνες 'Ερυθροσταυριταί.

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

1) Τὸ 2ον Δημ. Σχολεῖον Κιάτου Κορινθίας 4 χαρτοκιβώτια με φρούτα διὰ τὴν 'Επαγγελματικὴν και Βιοτεχνικὴν Σχολὴν 'Αθηνῶν «'Ελληνικὸ Σπίτι».

2) Τὸ Ζάννειον 'Ορφανοτροφεῖον Πειραιῶς ἀνὰ 1 χαρτοκιβώτιον με εἶδη βοθηθείας διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Φωτεινοῦ Πωγωνίου και Νηπιαγωγεῖον Δεσποτικῶν Πωγωνίου.

3) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Καρρέα Ζ' Περιφ. 'Αθηνῶν 19 δέματα με σχολ. εἶδη και ἱματισμὸν διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Βράχας Εὐρυτανίας.

Τὸ Ζ' Γυμνάσιον 'Αρρένων 'Αθηνῶν ἀνὰ 1 δέμα με σχολ. εἶδη διὰ τὰ Δημ. Σχολεῖα Νεοκαισαρείας, 'Αετορράχης, 'Αμπελοχωρίου, Δραγοφῶς, Φροσύνης και Θερεσιακίου 'Ιωαννίνων και ἀνὰ 1 σάκκον με ἱματισμὸν και ὑπόδησιν διὰ τὰ Δημ. Σχολεῖα Μαυροβουνίου Κοιτίσης και Κομποτίου 'Ακαρνανίας.

5) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Μερότης Μεσσηνίας 1 δέμα και 2 χαρτοκιβώτια με τρόφιμα και σχολ. εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Πέτρας Ζαγορίου 'Ηπείρου.

6) Τὸ Δημ. Σχολεῖον Καλυβίων Γυθείου 1 δέμα με εἶδη βοθηθείας διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Ρατζακλῆ Κεφαλληνίας.

7) Τὸ Δημ. Σχολεῖον 'Ανοιξέως 'Αττικῆς 1 χαρτοκιβώτιον με σχολ. εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον 'Ελατόβρυσης Ναυπακτίας.

8) 'Η 'Ερυθροσταυρίτισσα μαθήτρια Β' τάξεως Γυμνασίου Πόρου Εὐαγγελία Βέττα 1 δέμα με σχολ. εἶδη διὰ τὴν μαθήτριαν τοῦ Δημοτ. Σχολεῖου Πλατανούσης Ναυπακτίας Σοφίαν Μανιάτη.

9) Τὸ Δημ. Σχολεῖον 'Αλιάρτου Λεβαδείας (τάξεις Δ' και Ε') 3 δέματα με σχολ. εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον 'Αμυδαλῆς Μουζακίου και ἀνὰ 1 δέμα με σχολ. εἶδη διὰ τὰ Δημοτ. Σχολεῖα Σταυροποτάμου Καστοριάς και 'Αρχανίου Φθιώτιδος.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΗΜΜΥΡΟΠΑΘΩΝ

1) Τὸ 1ον Δημοτ. Σχολεῖον Κιάτου Κορινθίας 4 χαρτοκιβώτια με τρόφιμα, παιχνίδια και ἱματισμὸν.

2) Τὸ 2ον Δημοτ. Σχολεῖον Κιάτου Κορινθίας 7 χαρτοκιβώτια με τρόφιμα και ἱματισμὸν.

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. 'Επιταλίου 'Ολυμπίας κουρεύου συμμαθητῶν τῶν Juniors of Elem. school Epitalion cutting the hair of their school-mates.

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κ. Μαλλακίων Ρεθύμνης βοηθοῦν εἰς τὴν κατασκευὴν ἀφοδευτηρίων τοῦ σχολεῖου. Juniors of Elem. School K. Mallakion Crete helping in the reconstruction.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ:

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν και νὰ μᾶς σταλοῦν τὸ ταχύτερον αἱ καταστάσεις ἐγγραφῆς 'Ερυθροσταυριτῶν και τὰ Γεν. δελτία.

2) 'Επιστροφαι φυλλαδίων περιοδικοῦ γίνονται δεκταί μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός, δηλ. φυλλάδια Μαρτίου θὰ γίνωνται δεκταί μόνον μέχρι τέλους 'Απριλίου ἐ.ε.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀποστέλλωνται 'Ελληνικὸν 'Ερυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος, ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1, διότι ἄλλως δυσχεραίνεται ἡ εἰσπραξις.

4) Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας Βιβλίον Πρώτων Βοθηθῶν, βιβλιοδετημένον ἀντὶ 7,50 δρχ., διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ πλέον 2,50 δρχ. διὰ ταχυδρομικά.

5) 'Υπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὠραία μεταλλικά σήματα Ε.Ε.Σ.Ν. ἀντὶ 0,50 δρχ. ἕκαστον, τὰ ὅποια ἀποστέλλονται κατόπιν παραγγελίας και ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου.

6) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μας σύντομον περίληψιν τῆς 'Ερυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιοδικὸν και νὰ ἐνημερώνωμεν σχετικῶς τὴν Γενεύην.

7) Αἱ ἀποστελλόμεναι πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφαί πρέπει νὰ ἀπεικονίζουιν ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν και νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατικώτεραι ὥστε ἡ ἐπεξηγήσις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττὴ (π.χ. μαθηταὶ φυτεύοντες δένδρα ὄχι μεταβαίνοντες ἢ ἐπιστρέφοντες κλπ.).

8) Πρέπει νὰ καταβληθῇ φροντίς διὰ τὸν καλλιτέρον ἑορτασμὸν: α) τῆς ἡμέρας τῆς ὑγείας (7ῆ 'Απριλίου) β) τῆς 8ης Μαΐου, 'Ημέρας τοῦ 'Ερ. Σταυροῦ.

9) Πρέπει νὰ σταλοῦν εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ἕμα τῆ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους α) τὰ ἐρωτηματολόγια, συμπληρωμένα διὰ τὴν ἐγκαιρὸν ἐξαγωγήν στατιστικῶν στοιχείων κλπ., β) τὰ λευκώματα Σχολ. ἀλληλογραφίας, γ) οἱ πίνακες σχολ. τέχνης, και δ) αἱ ἐκθέσεις διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν διαγωνισμὸν «'Αχιλλέως Κύρου».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Τὸ χρόνο μιά ἢ δυὸ φορές, παιδιά μου, για καλὸ σας πρέπει νὰ ἐπισκέπτεσθε τὸν ὀδοντίατρό σας.

Ναί, νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθε, μὴν τὸ παραμελεῖτε, τὸ χρόνο μιά ἢ δυὸ φορές, ἔστω κι αν δὲν πονῆτε.

*'Ετσι ὁ γιατρός θὰ σᾶς κοιτᾶ και θὰ τὸ προλαμβάνῃ μόλις χαλᾶ ἕνα δόντι σας, προτοῦ πολὺ κουφάνῃ.

*'Εκτὸς αὐτοῦ νὰ ξέρετε, πὼς πάντα κάθε μέρα τὰ δόντια περιποιήσι θέλουν ἰδιαίτερα. Γι' αὐτὸ ἀπεριποίητα ποτέ σας μὴν τ' ἀφήνετε.

Σὰν σηκωθῆτε τὸ πρωὶ πάντοτε νὰ τὰ πλένετε, και **ὑστερα ἀπ' τὸ γεῦμα σας** και **βράδυ πρὶν πλαγιάσετε.**

Αὐτά, παιδιά μου ἀγαπητά, ποτέ μὴν τὰ ξεχάσετε.
Η ΓΙΑΓΙΑ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΓΚΡΑΝ

(Συνέχεια ἀπὸ σελίδα 9)

—'Ο Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ, ψιθύρισαν ὅλοι. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ λαϊκὴ σηκώθηκε κι ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ λόρδου.

—'Εδουάρδε, τοῦ εἶπε. Τὴ Μαίρη κι ἐμένα μὴ μᾶς ἀφήσης νὰ πέσωμε στὰ χέρια αὐτῶν τῶν τεράτων.

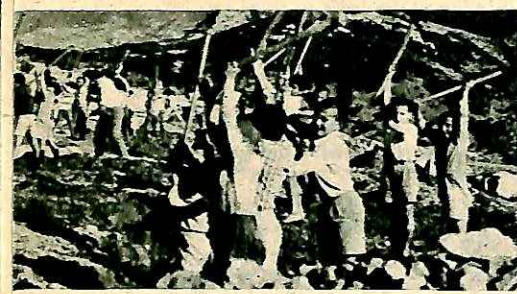
Και τοῦ ἔδωσε ἕνα γεμάτο πιστόλι.

— Πιστόλι!... ἔκανε ὁ λόρδος.

Ναί. 'Εμᾶς τὴς γυναῖκες δὲν μᾶς ἔψαξαν κι ἔτσι

Ε.Σ.Ν. Δημ. σχολ. Ν. Χειμωνίου Όρεστιάδος φυτεύουν δένδρα. Juniors of Elem. School N. Chimonion planting trees.

Ε.Σ.Ν. δημ. σχολ. Άγ. Τριάδος Λεβαδείας φυτεύουν δένδρα Juniors of Elem. School Aghia Trias planting trees.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Παλαχωριού Τρικάλων μεταφέρουν ύλικά διά την ανέγερση προχείρου διδακτηρίου. Juniors of Elem. School Paleochori on helping in the reconstruction of their school.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Χρυσοπέτρας Κιλίκης εξυγιάνουν την περιοχή. Juniors of Elem. School Chryssopetra working for the cleanliness of the district.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Νεοχωρακίου Β' Μαγνησίας περιτοούνται τα δένδρα, που έφύτευσαν. Juniors of Elem. School Neochorakion looking after the trees they planted.

Ε.Σ.Ν. Α' Νηπιαγωγείου Κερκύρας με δώρα διά τὰ άπορα παιδιά. Juniors of 1st Kindergarten in Corfu with gifts for needy children.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Σαπουναιέικων Κυνουρίας κατά την συλλογήν φαρμακευτικών φυτών διά τὰ Νοσοκομεία. Juniors of Elem. School Sapounakeika with pharmaceutical plants they picked up for the hospitals.

Ε.Σ.Ν. 15ου δημ. σχ. Βόλου άσφαλύνουν με την ίσοπέδωσιν τής αήλης του σχολείου. Juniors of 15th Elem. school Volos levelling their play ground.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λιγαριζής Άλμωπίας ίσοπεδώνουν τον πρό τής έκκλησίας χώρον. Juniors of Elem. School Litharia Al-mopia levelling the church yard.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Λάνθου Πύργου φυτεύουν δένδρα. Juniors of Elem. School Lanthi planting trees.

Ε.Σ.Ν. 10ου Δημ. Σχολ. Δράμας με δώρα διά τὰ άπορα παιδιά του Σχολείου. Juniors of 10th Elem. School Drama with gifts for needy pupils.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Τζαννάτων Κεφαλληνίας ίσοπεδώνουν τὸ γυμναστήριον του σχολείου. Juniors of elem. school Tzanata levelling their playground.

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Εὐαγγελισμου Έλασσόνας έβοήθησαν εις την περιμάνδρωσιν του σχολείου. Juniors of elem. school Evangelismos helped in the reconstruction of their school.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Τὸ μυστικὸ τῆς Ἐπαναστάσεως εἶχε προδοθῆ στὸς Τούρκους, οἱ ὅποιοι ἀλαφιασμένοι ἀπὸ διάφορες φήμες ἐκάλεσαν στὴν Τρίπολι, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Μωριά, τοὺς Δεσποτάδες καὶ τοὺς προεστοὺς. Ἦθελαν νὰ ἔχουν ὀμήρους στὰ χέρια τους γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ «ραγιαδες» νὰ ξεσηκωθοῦν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰδοποιήθηκε ὁ Θεοδωράκης Δεληγιάννης, ὁ Μωραγιάννης, ὁ γιὸς τοῦ Μωραγιάννη Δεληγιάννη, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀποκεφαλίσει τὸ 1816 οἱ Τούρκοι στὰ Λαγκαδία, τὴν πατρίδα του.

Ἡ εἰδοποίησις τὸν βρῆκε στὴν Καρύταινα, πρωτεύουσα τότε τῆς Γορτυνίας, ὅπου βρισκόταν γιὰ τὴν συγκέντρωσι τῆς Δεκάτης, πού εἶδαν ὡς φορολογία οἱ ραγιαδες τοὺς Τούρκους. Ὁ Θεοδωράκης κατάλαβε ἀμέσως τὸν σκοπὸ τῶν Τούρκων. Κατάλαβε ἐπίσης πὼς ὡς Μωραγιάννης (πρῶτος Χριστιανὸς ἀρχοντας στὸν Μωριά) καὶ ὡς προεστὸς μὲ μεγάλο κύρος θὰ πρέπει νὰ πάη ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν Τρίπολι, γιὰ ν' ἀποκοιμίσῃ τοὺς Τούρκους ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν οἱ ἐτοιμασίες γιὰ τὴν ἐπανάστασι. Ἦταν ὀλοφάνερο καὶ τῷ ξέρε καλά πὼς πῆγαινε μοναχὸς του στὴν κρεμάλα. Δὲν δίστασε ὁμως καθόλου. Στὴν ἐπιμονὴ τῶν Προκρίτων τῆς περιφερείας νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί του, ἀπήντησε μὲ τὰ ἀκόλουθα πατριωτικὰ λόγια: «Ἄν ὑπάγω, οἱ Τούρκοι θὰ πάρουν θάρρος καὶ θὰ κερδίσωμεν καιρὸ νὰ ἐτοιμασθῶμεν ἕως τέλη Μαρτίου τουλάχιστον. Ἄν ἀποθάνω ἢ μὲ σκοτώσουν οἱ Τούρκοι, ἡ Πατρίς θὰ σωθῇ. Ἄρα συμφέρει νὰ προσφέρω αὐθόρμητως τὸν ἑαυτὸν μου ὅσῃ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος καὶ ὅπως ἀποφασίσῃ ὁ Θεὸς γεννηθῆτω τὸ θέλημά Του.»

Ἰδοὺ δὲ τί γράφει εἰς τὰ ἀδελφία του ὅταν τὸν καλοῦν, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν μεταπεισοῦν, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ Λαγκαδία, νὰ χαιρετήσῃ τὴν οἰκογένειά του (Γυναίκα, δύο παιδάκια καὶ γραία μητέρα) πρὶν πάη στὴν Τρίπολι.

«Πρέπει νὰ ὑπακούσω στὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος, καθότι τί τὴν θέλωμο τοιαύτην ζωὴν χωρὶς Πατρίδα, χωρὶς Ἐλευθερία, χωρὶς ἀνθρώπινα δικαιώματα. Τοῦ πατέρα μας τὸ αἷμα τὸ ἔχετε κάθε ἡμέρα ἐμπρὸς σας. Τί μᾶς ὠφελεῖ, ὅταν τὸ ἔθνος μας στενάζει ἐπὶ 4 αἰῶνες ὑπὸ σκληρότατον ζυγόν, ὅταν οἱ ἀδελφοὶ μας Χριστιανοὶ καταπιέζονται καὶ τὰ τέκνα των λιμοκτονοῦν. Τί μᾶς ὠφελεῖ ἡ δόξα καὶ τὰ πλοῦτη, ὅταν οἱ τύραννοί μᾶς σφάζουν εἰς τὴν κλίνην. Νὰ σταθῆτε γενναῖοι καὶ ἀτρόμητοι, νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον τῆς Ἐλευθερίας καὶ μὴ σᾶς ἀπελπίζει καμία ἀποτυχία. Οὐδὲ ἡ τελεία καταστροφὴ σας καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος. Τὸ μόνον ἀντικείμενο τοῦ κινήματός σας νὰ εἶναι ἡ ἀπολύτρωσις τῆς Πατρίδος καὶ τὸ μόνον σύνθημά σας Ἐλευθερία ἢ θάνατος.»

Αὐτὰ ἔγραψε στὰ ἀδελφία του καὶ ἀφοῦ καβάλλησε τὸν «ψαρί» του μπῆκε

ἀπὸ τοὺς πρώτους στὴν Τρίπολι. Σὰν ἐφθασε, πῆγε στὸ σεράγι καὶ ξεπέζεψε ἐπιδεικτικὰ στὴν πόρτα του. Πανηγύρισαν οἱ Τούρκοι τὸν ἐρχομὸν του καὶ οἱ ὑπομῖες των διαλύθηκαν ἀμέσως.

Ἔτσι μὲ τὴν θαρραλέα καὶ τὴν πατριωτικὴ αὐτὴ πράξι του ὁ Θεοδωράκης Δεληγιάννης ἀποκοιμίσε πράγματι τοὺς Τούρκους. Ἄλλ' ὅταν ξέσπασε ἡ Ἐπανάστασις, τὸν ἐκλείσαν στὰ ἀπαίσια ὑπόγεια τοῦ Σεραγίου καὶ ἐκεῖ ὑπέφερε τὰ πάνδεινα. Ὅταν ἐπέσε ἡ Τρίπολις, τὸν βρῆκαν μισοπεθαμένο. Προσπάθησαν νὰ τὸν μεταφέρουν στὰ στρατόπεδα, πού ἦσαν τὰ ἀδελφία του, ἀλλὰ δὲν πρόφθασαν. Ἐνῶ τὸν μετέφεραν, ρώτησε μὲ ἀγωνία καὶ μὲ σβησμένη τὴ φωνή, ἂν οἱ Χριστιανοὶ πῆραν τὴν Τρίπολι. Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ πρῶν, εἶπε: «Ἔώρα πεθαίνω εὐχαριστήμενος» καὶ ξεμύχησε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας Θεοδωράκη Δεληγιάννη τοῦ Μωραγιάννη.

ΤΡ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Γυμν. Λαγκαδίων

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ...

Θεοῦλη μου, Σ' εὐχαριστῶ πού μᾶς ἀξίωσες νὰ καμαρώσωμε καὶ πάλι τὸ θάυμα τῆς ἀνοιξέως. Ἄς εἶναι δοξασμένο τ' ὄνομά Σου!

Σ' εὐχαριστῶ, πού ὅλη τὴ γῆ τὴ σκέπασες μὲ μύρια ἀγριολούλουδα καὶ μαζί μύρωσες καὶ λουλουδοστόλιες μιά γωνιά τῆς διορφῆς Μακεδονίας, ὅπου βρισκεται ὁ μαρμαρένιος τάφος τοῦ πατέρα μου, πού μιά βαρεῖα μαύρη μέρα τοῦ Γενάρη, ἐπέσε γιὰ τὴν Πατρίδα.

Δὲν εἶναι μόνον τοῦ ἐκεῖ ἄμετρητοι ἄλλοι σταυροὶ τὸν συντροφεύουν, σταυροὶ πού γράφουν τ' ἀθάνατα ὀνόματα τῶν παλληκαριῶν, πού πρόθυμα θυσιάστηκαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὴ Μεγάλη Ἑλλάδα μας.

Γεννήθηκα, ὅταν ἐσὺ εἶχες σκοτωθῆ καὶ πῆρα τ' ὄνομά Σου! Τί τιμὴ γιὰ μένα, χρυσὲ μου πατερούλη!!!

Τί τιμὴ νάχω τὸ ὄνομα ἐνὸς ἥρωος, πού στὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνοιξὴ νειάτα του, ἔδωκε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ πατήσουν καὶ νὰ λερώσουν τὸ αἱματοβαμμένο χῶμα τῆς δο-

ΑΡΜΑΤΟΛΟΣ
ΚΕΡΜΟΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΚΑΡΑΪΩΝ
ΚΑΡΑΪΩΝ

Ἄγιαντος Ἰωάννου
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΤΣΑΚΑΛΙΔΗΣ
ΑΨ' ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΣΑΜΟΥ

ξασμένης μας Πατρίδος οἱ ὑποῦλοι ἐχθροί.

Σ' ἄλλη γωνιά τῆς Μακεδονικῆς γῆς βρῖσκεται θαμμένος κι ὁ παππούς μου, πού ἐπέσε κι αὐτὸς νέος γιὰ τὴν Λευτεριά. Περηφανεύομαι γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ τὸν παππού μου.

Νοιώθω μικρὸ τὸν ἑαυτὸν μου. Βαρεῖά κληρονομιά φταχχέ μου πατερούλη!!! Πότε θὰ μεγαλώσω, νὰ ρθῶ στὸ μέρος, πού βρισκονται τὰ ἅγια κόκκαλά σου, νὰ κλάψω καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ ἡ ψυχὴ μου!

Κι ἂν σπερήθηκα τὴν πολύτιμη στοργὴ σου, ἡ θυσία σου μὲ δυναμώνει. Θὰ μορφωθῶ, θὰ γίνω ἄξιο παιδί σου καὶ ὅπως λέω πολλές φορές στὴ μανούλα μου, μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, ὅπως ἔκανες καὶ σύ, ἀψηφώντας τὶς ἐχθρικές σφαῖρες, θὰ πολεμήσω γιὰ τὴν γλυκεῖά μας Πατρίδα, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς μᾶς καλῆσι στὸν κίνδυνον.

Τώρα τὴν ἀνοιξί... λουλούδια μου, στείλιτε τὶς μυρωμένες πνοές σας, μοσχοβολήστε τὸ ἅγιο χῶμα τῶν Μεγάλων μας νεκρῶν, τῶν αἰώνιων φρουρῶν τῶν συνόρων μας κι ἐνωμένες μὲ τὴν ἀγάπη μας ψιθυρίστε τους πὼς ἀσβήσῃ ὁ φάρος θὰ ὀδηγοῦν τὰ βήματα μας στὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Τώρα τὴν ἀνοιξί... πόσο ἡ ψυχὴ μου ξελαφρώνει...

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ
Δημ. Σχολ. Ν. Ψυχικοῦ

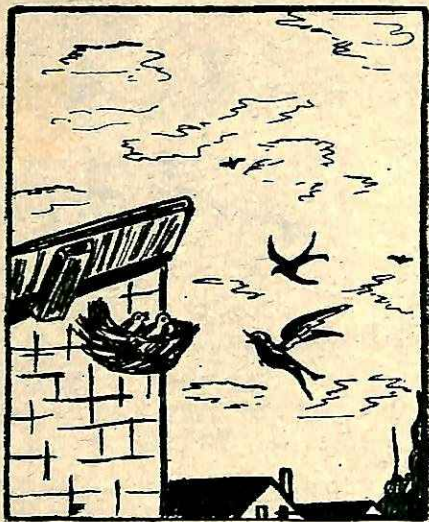
«ΠΟΙΑΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΑΙΘΩΑΝΕΣΑΙ ΔΙΟΤΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣ ΕΛΛΗΝΙΣ;»

Ὁ τίτλος τῆς σημερινῆς ἐκθέσεως μου ζωντάνεψε παλῆς θυμῶς, πού θαμμένες στὰ βῆθη τῆς καρδιάς μου, τὶς νόμιζα ξεχασμένες. Τὶς ξαναζῶ μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι κι ἀγάπη ὅπως τότε. Ὅπως τότε πού, σ' ἓνα μικρὸ σχολεῖο, κάπου στὰ ξένα, ἔμαθα νὰ θαυμάζω τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ νοιώθω ὑπερήφανη, πού γεννήθηκα Ἑλληνίδα.

Θυμάμαι πὼς μιλοῦσε ὁ δάσκαλός μας καὶ πὼς κυττώντας τὸν στὰ μάτια ταξιδεύαμε στὴν γαλανὴ Πατρίδα μας, πού τόσο λίγο γνωρίζαμε. Καὶ τὸ φῶς τῆς Ἑλλάδος μας γέμιζε τὴν αἴθουσα, θάμπωνε τὰ μάτια μας καὶ γέμιζε τὴν ψυχὴ μας μὲ μιά κρυφὴ περηφάνεια.

Πὼς νὰ μὴ νοιώθῃ κανεὶς ὅτι, «τὸ νὰ γεννηθῆ τις Ἑλλην εἶναι θεῖον δῶρον»

πὼς νὰ μὴν ἱκανοποιηθῆ ἡ ἀπλησθη ἀνθρώπινη ψυχὴ, τὸ σαρκόβόρο αὐτὸ πτηνὸ, πού λέγεται πνεῦμα, ὅταν γεν-

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΕΤΣΟΥ
Γυμν. Θηλ. Λαρίσης

νηθῆ, ἀνατραφῆ καὶ μεγαλώσῃ στὴν Ἑλλάδα...

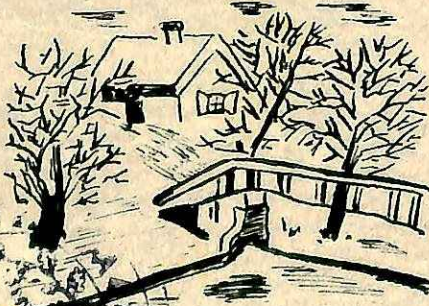
Τὴν πρώτη φορά, πού εἶδα τὴν Ἀκρόπολι κάτι φερούγιζε κοντά μου, πήρε τὴν ψυχὴ μου κι ἀνάλαφρα τὴν σεργιάνισε στὴν ὁμορφὴ Ἀγορὰ, στὴν Πύνα, στὸ Ναό, στὸ ἐργαστήρι τοῦ Φειδία. Τὸ ἴδιο σὰν τύχαινε νὰ βρεθῶ στὰ Μουσεία τῆς Χώρας μας, στὴν Ὀλυμπία, στοὺς Δελφοὺς...

Πόσο ὁμορφα καὶ ἀθάνατα ὁ Θεὸς ταίριασε τὴν ὁμορφιά μὲ τὴν ἀνδρεία, τὸ πνεῦμα μὲ τὴ δύναμι, τὸ φαρτὸ μὲ τ' ἀφάρτο, τὸ ἰδανικὸ μὲ τὸ τέλειο. Σ' ἕνα ἀφθαστο συγκέρασμα σμίγει ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἀνθρώπο κι ἡ Γῆ μὲ τὸν Οὐρανό. Τόσο ἀνθρώπινες συγκινήσεις βαθεῖα Θεϊκὲς στὴν Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ τὶς βρῆ κανεὶς.

«Πατρίδα σὰν τὸν ἥλιο σου ἥλιος ἄλλοῦ δὲν λάμπει...»

Ἡλιος, φῶς, χρώμα, καταπράσινη φύσις, ἡρεμὴ, γλυκεῖα, φιλόξενη. Ξεκουράζεται ἡ ματιὰ σου στὴ θάλασσα ἀπὸ τὶς ἑλπές, στὸ κεντητὸ χαλί τοῦ τριφυλλιοῦ. Κι ἂν κουραστῇ τὸ μάτι σου, μὴ λυπηθῆς. Θὰ βρῆς καινούργια χαρὰ, καινούργια συγκίνηση. Σκέψου πὼς βρῖσκεσαι στὴν Ἑλλάδα 3 χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ χρόνος εἶναι μόνον νούμερα. Τὸ πνεῦμα τὸν νίκησε. Τὸ φῶς τὸν κατατρόπωσε. Πὼς μπορῶ νὰ μὴ παρακολουθῶ τὶς θαυμάσιες γιορτὲς καθὼς στέκομαι στὴν κεντρικὴ αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ τῆς Κνωσοῦ. Κι ἀκόμα πὼς νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ὠραία πομπὴ τῶν ξένων, πού ἐρχεται στὸν Μίνοα... Ὁ τεχνίτης χαίρεται τὴν μελετημένη ἀκριβεία τοῦ παλατιοῦ, τὸ χτίσιμο καὶ προπάντων τὴν διαρρύθμισι.

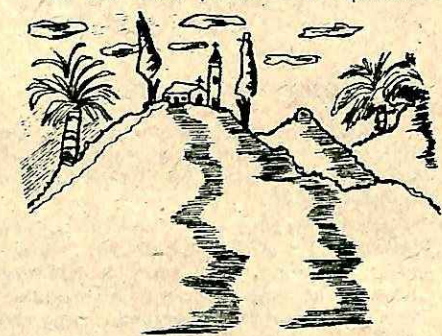
ΔΗΜ. ΚΛΕΤΣΑΣ
Γυμν. Ἀρρ. Σπάρτης

Πόσο σοφά, μελετημένα καὶ μὲ ὑπομονὴ ἐργάζεται ὁ λιθοδόξος τὴν πέτρα ὥστε νὰ δώσῃ σχῆμα καὶ νὰ φέρῃ τὰ «νερά» τῆς, ὅπως αὐτὸς θέλει... Κι ἀκόμα, τί διαύγεια πνεύματος στὴ σύλληψι τῆς μορφῆς, τί ζωντανὴ ἀπόδοσι τῆς προσωπικότητος μέσα στὰ μεγάλα καὶ ζωηρὰ μάτια του...

Στὰ παλάτια τῶν Μαλλίων, πάλι δὲν μπορέσα νὰ κρύψω τὸν θαυμασμό μου γιὰ τὸ ὑπέροχο σύστημα τῶν «μαγαζιῶν» ὅπου ἐφύλαγαν «τὶς σοδιές», λάδι καὶ κρασί. Καὶ στὸ χῶρο τῆς Φαιστοῦ σαστίζει ὁ νοῦς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, γιὰτὶ βλέπει τὴν ὑπομονή, τὴν τέχνη, τὴν ἀνεσι, καὶ προπαντὸς τὸ μυαλό. Τὸ μυαλό τους πού δούλευε μὲ φωτεινὸ σημεῖο τὸ ὁμορφο καὶ τὸ τέλειο. Τὸ ὁμορφο, πού βαθεῖα εἶχαν στὴν ψυχὴ τους, κι ἔτσι ἀτόφιο τὸδῶσαν σὲ μᾶς, θαυμάσιο παράδειγμα πρὸς μίμησι.

Κνωσός, Μάλλια, Φαιστός, Γόρτυς, Ἁγία Τριάς, ἕνας δόκλιμος πολιτισμὸς κλεισμένος στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἡρακλείου. Ἄπλο, φωτεινὸ ἀνετο, προσφέρει τὰ θαυμάσια εὐρημάτα του στὰ μάτια μας νὰ τὰ χαρῆ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ψυχὴ.

Σὲ μιὰ ἄλλη γωνιά τοῦ Ἡρακλείου

ΧΑΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Β' Δημ. Σχολ. Βεροῖας

Ζεῖ ἕνας κόσμος πρὸ ζωντανὸς πού μιλά ἴσια στὴν ψυχὴ μας. Στὸ ἱστορικὸ τῆς Μουσείου ἐξῆσα δυνατὰ τὰ χρόνια τῆς παλλακαριᾶς. Ὁχι, δὲν εἶναι φαντάσματα ἐξημμένης φαντασίας. Εἶναι ζωντανὰ κορμιά, πού ζοῦν μέσα μας, στὸ αἷμα μας. Κορμιά λεβέντικα, φυλὴ λιονταρίσια, καρδιὰ μικροῦ παιδιοῦ καὶ Πίστι ἄγια. Νὰ ἡ εἰκόνα τοῦ Γραικοῦ.

ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ... Δυὸ ἐννοεῖς τόσο στενὰ συνδεδεμένες, πού ἡ μιὰ χωρὶς τὴν ἄλλη δὲν ζεῖ. Παντοῦ ἐκκλησοῦλες θαυματουργές, μοναδικές σὲ τέχνη. Πὼς μπορεῖ ἐδῶ ἡ ὁμορφιά νὰ μὴ ξεκουράζῃ τὸ νοῦ, νὰ μὴν γεμίζει πίστι τὴν καρδιά... Πού θὰ βρῆς ἄλλοῦ τὸ Θεὸ νὰ σοῦ παραστῆκε τόσο κοντά, καὶ πού θὰ βρῆς ἄλλη Πατρίδα ἐκλεκτὴ τοῦ Θεοῦ...

Ἐκεῖ ψηλά στὸ Ἀρκάδι. Στὴ μισοσκότενι αἶθουσα, ἐκεῖ πού τόσα παλληκάρια σφάχτηκαν ἄδικα, σὰν ἀντίκρουσα τὸ τραπέζι μὲ τὸ λιτὸ φαγητό, τὸ κρασί, τὰ πορτοκάλια, τὴ στάμνα μὲ τὸ νερό, ἐξῆσα τόσο ἔντονα τὴ βιβλικὴ σκηνὴ τοῦ Δείπνου, πού ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμενα τὴν ἐμφάνισι τοῦ Κυρίου. Ἁγίης στιγμὲς πού πέρασαν, ἡ πού τόσα μοῦ ἔδωσαν.

Τότε τὸ Ἀρκάδι μὲ τὸν Γαβριὴλ καὶ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΙΕΤΡΗ
Γυμν. Λαυρίου

τὸν Γιαμουδάκη, σήμερα ὅλοι οἱ Κρητικοί, ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ δώσουμε καὶ θὰ σώσουμε τὰ ὄσια καὶ ἱερά μας, ἡ ψυχὴ κάθε Ἕλληνοσ τοῦ ὑπόσχεται σὰν σταθῆ στὴν καμμένη ἀποθήκη τοῦ Ἀρκαδιοῦ, σὰν λάμψη στὰ μάτια τῆς ἡ φλόγα, πού φλόγισε τὸσους αἰῶνες τὶς καρδιές μας.

«Γραικὸς ἐγὼ γεννήθηκα
Γραικὸς θεὰ πεθάνω»

Στὸ μικρὸ Ὀρφανοτροφεῖο, πού συναντήσαμε γυρνώντας ἀπὸ τὴν Φαιστό, πήρα μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς αὐλῆς

Ἡ μαθητικὴ συνεργασία (διηγήματα, περιγραφές, σκάλες, σταυρόλεξα κλπ.) πού ἀποστέλλεται πρὸς δημοσιεύσιν πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένη, χωρὶς ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ ὄχι ἀντιγραφῆ.

τοῦ Θεοῦ. Ταπεινὰ λουλούδια, πού ἡ ζωὴ τὰ πίκρανε, βρῆκαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἁγίου τους πατέρα, Λιμάνι. Πόσο ταπεινὴ ἐννοίωσα μπροστὰ στὴν ἀγιότητα τοῦ ἀνθρώπου... Καὶ ἔτσι γρήγορα πέταξε ὁ νοῦς μου λίγο πρὸ κάτω, στοὺς καλοὺς Λιμένας ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ ἡμέρες ἔβιβε τὸ φῶς τῆς Θρησκείας μας. Φῶς ἀπὸ τὸ φῶς του σκεπάζει ὅλη τὴν πεδιάδα.

Ξενίας μέλαθρον ἡ Κρήτη ὄλη. Ἡρακλείου, Ἁγίος Νικόλαος, Ρέθυμνον, Χανιά ὡς τὰ μικρὰ χωριουδάκια τὸν θεσμό τῆς Φιλοξενίας τὸν ἔχουν ἅγιο. «Ξένους ξένιζε ἵνα μὴ τῶ Θεῷ ξένος γίνεις». Κι αὐτὸ τὸ νοιώθουν τόσο βαθεῖα καὶ τὸ δίνουν ἄπλα κι αὐθόρμητα σ' ὅποιον τοὺς πλησιάσῃ. Εἶναι κι αὐτὸ γνῶρισμα τοῦ Ἕλληνα, εἶναι κι αὐτὸ κάτι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ, πού τόσο ἀγάπησε ὁ Λόρδος Μπαῦρον.

Εἶναι τὸ πνεῦμα σου ὦ, Ἑλλάς, πού μοῦ χαρίζει περίσσεια περηφάνεια. Εἶναι ἡ ἱστορία σου, ὦ Ἑλλάς, πού μὲ γεμίζει θάρρος. Εἶναι ἡ πίστις σου, ὦ Ἑλλάς, ὅπου ἀνάβει καὶ τὴ δικὴ μου πίστι. Εἶμαι περήφανη, διότι ἐγεννήθηκα ΕΛΛΗΝΙΣ.

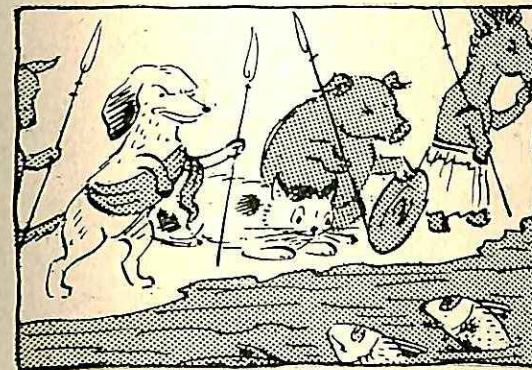
ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ
Σχολὴ Ἀδελφῶν Ε.Ε.Σ.

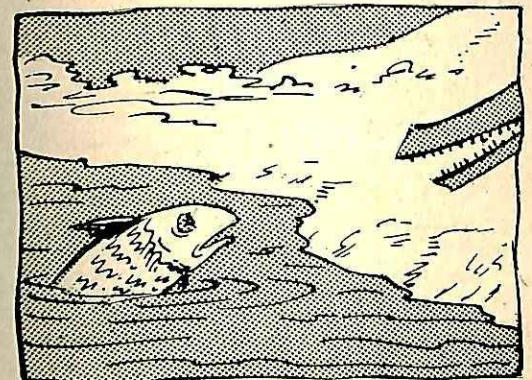
ΔΗΜ. ΚΛΕΤΣΑΣ
Β' Γυμν. Ἀρρ. Λαρίσης

Ὁ μπάρμπα Στόμας

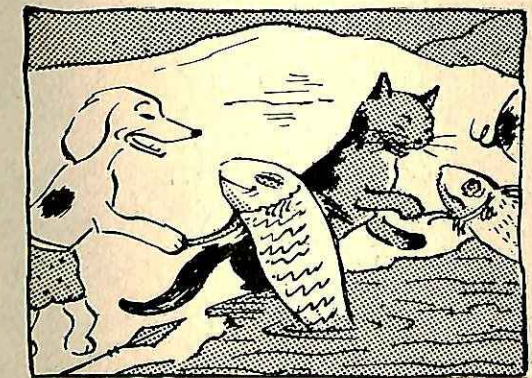
Στίχοι, σκίτσα Α. Β.

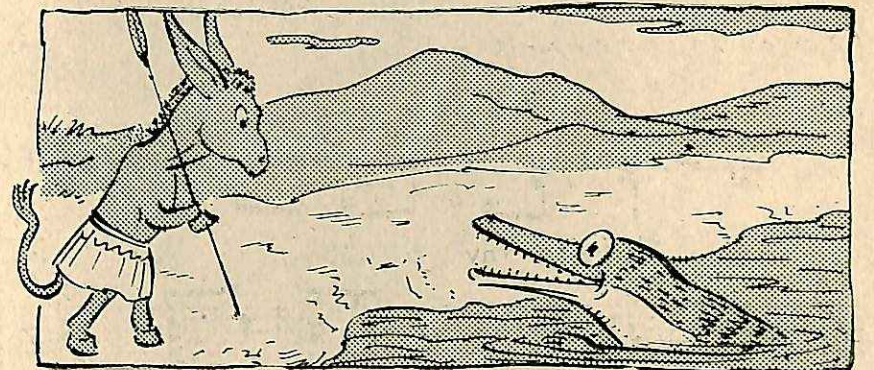
Τὰ ζῶα τὰ ὑδρόβια,
σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀρχαία,
εἶχανε, λέει πόλεμο
τρανὸ μὲ τὰ χερσαία.

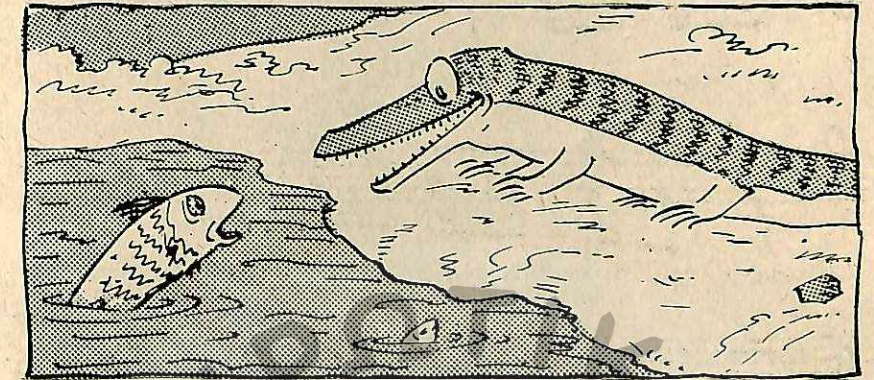
Σὲ λίγο ἕνα λιμνόψαρο
στὸν μπάρμπα Στόμα πάει.
—Ἐλα μ' ἐμᾶς, τοῦ φώναξε.
Κι ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ:

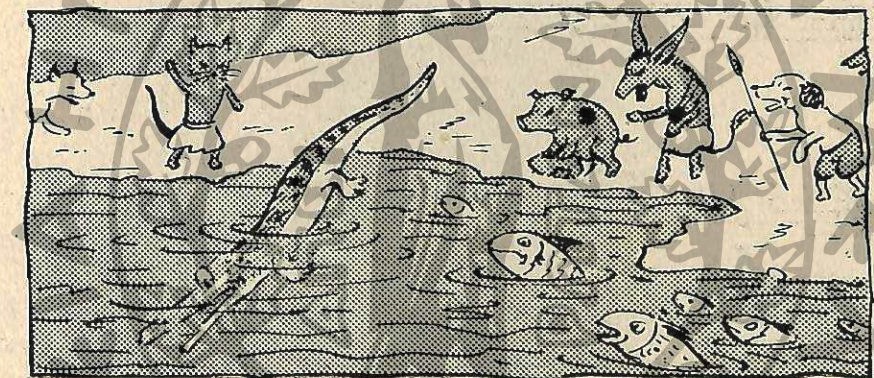
Ἄλλὰ χερσαίων καὶ ψαριῶν
οἱ ἐχθρες ἐτελειώσανε
κ' εὐθὺς εἰρήνη κλείσανε
κι ὅλοι τὰ χέρια δώσανε

Καὶ τρέχει εὐθὺς ὁ γάιδαρος
καὶ λείπει στὸν μπάρμπα Στόμα:
—Ἐ, στῆς ξηρᾶς τὸ στράτευμα
δὲ σ' εἶδαμε ἀκόμα.

—Γὼ μὲ τὰ ψάρια τί ζητῶ...
Ἦ, πάτησες στὴν πίτα.
— Δὲν εἶσαι ψάρι δηλαδή;
— Τετράποδο εἶμαι. Κοίτα.

Στὸν μπάρμπα Στόμα μοναχὰ
δὲν ἔδωσαν τὸ χέρι
καὶ δυνατὰ τοῦ φώναξαν
κι ἀπὸ τὰ δύο μέρη:

—Φεύγα ἀπὸ δῶ, ἀφιλότιμε,
πού λίγο ἀπ' ὄλα εἶσαι
καὶ δὲ βοηθεῖς κανέναν.
Μονάχος σου ἄντε ζήσε.

ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΜΒΑΘΗΡΙΟΝ

Στίχοι: ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Μουσική: ΑΛ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σ'αὐτὴν τὴν ὀμορφὴν τὴν χώρα εἶδα τὸ φῶς πρώτη φο-
ρά — Τὴν πρώτην νά.σα.να νου.ή μου, τὴν πρώ.τη
ἐ.νοιω.σα χά.ρά. — Σὺν μά.να, Ἑλ.λά.δα, σά.γα.πά.ω
κιαὺ. τή σου ἡ.γά.πη μὲ.δα.γεῖ, — πε.ρὶ.φα.νεύ.ο.μαι γιὰ
σέ — να πού'σαι ἡ πειρὸ ἐν.δο.ξη στή γῆ. —
'Ὅ.πως.ἐ.σύ — καμ.μία ἄ.λλη χῶ.ρα
δὲν ἔ.χει τέ.τοιον οὐ.ρά.νο — Γλυ.κεῖα Πα.τρί.δα
'Ὅ.που κι'άν εἶ.μαι δὲν σὲ ξε.χνῶ, δὲν σὲ ξε.χνῶ. —

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ